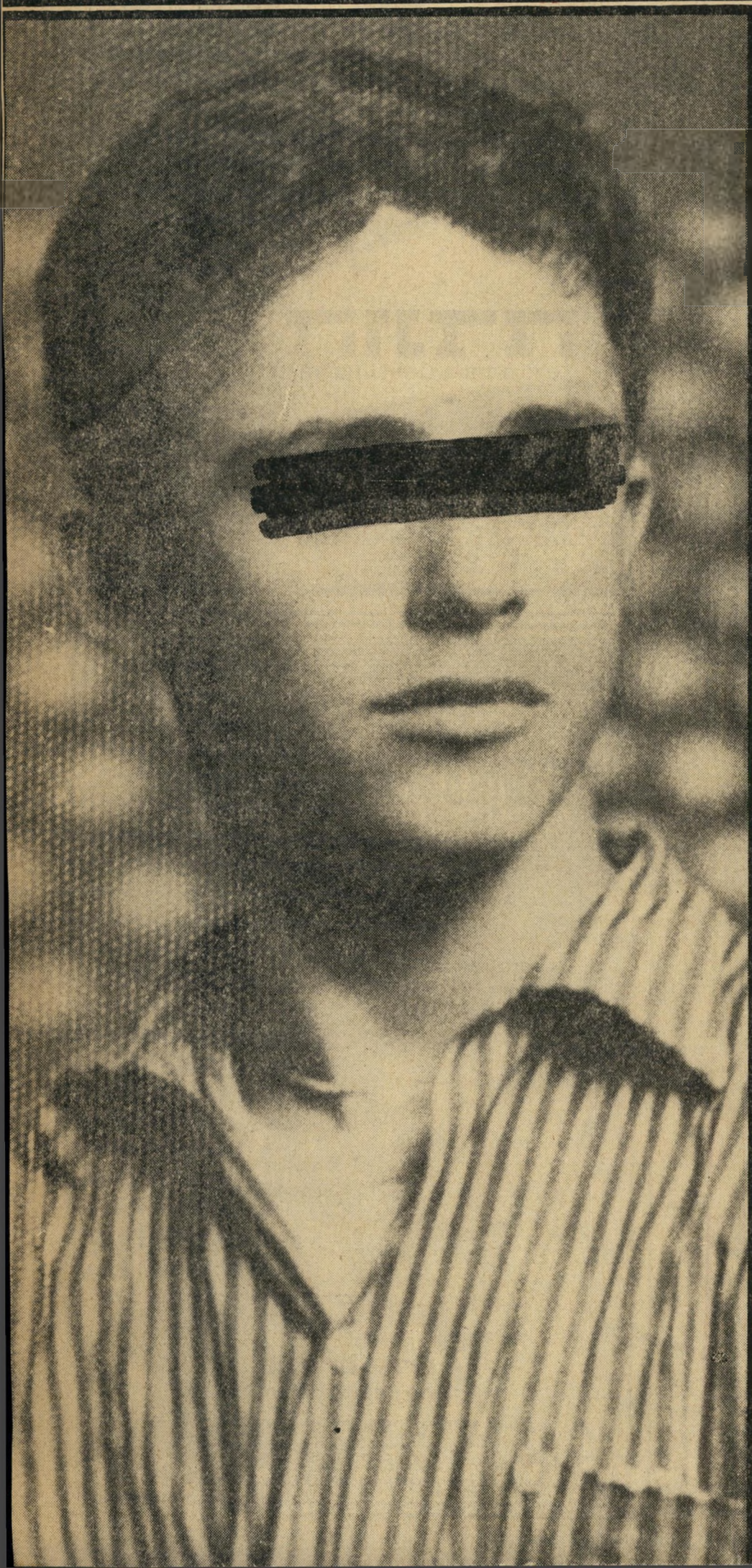

העולם הזה

בן 14

נדון

בטעות

על

עריקה

מצה"ל!

ישב 3 חודשים

בכלא מס' 4

בעמודים המרכזיים של גליון זה, תוכל למצוא כתבה העוסקת בהנהגה של הנערות והנשים, המצטלמות בעירום או מתפשטות בפומבי. איני רוצה לעסוק בניתוח ההנהגה של אלה המפרסמים תמונות עירום, אבל איני יכול לפסוח על מאורע היסטורי, שאירע בשטח פיר-סום העירום בישראל.

בחודש שעבר נשבר גם המיבצר האחרון של הפורטיטניות בעיתונות הישראלית. אחרי שכל העיתונות העברית, כולל זו המגדירה את עצמה כי "הגוינה", כבר אינה מוצאת כל דבר יוצא-דופן בפירסום תמונות עירום או מודעת עירום בעמודיה, שלח אלינו קורא, חבר אחד מקיבוצי השומר-הצעיר, גליון של שבועון הקיבוץ הארצי. "הסתכלו על השער האחורי של השבוע בקיבוץ הארצי", כתב אותו קורא, "האם אין כאן פלאגיאט? גנבו לכם את הפאטנט!"

התבוננו וחייכנו. על השער האחורי של השבועון בקיבוץ הארצי הופיעה תמונת עירום, בה נראים חברי החוג לצילום, באחד מקיבוצי השומר-הצעיר, מצלמים דוגמנית, אף היא חברת השומר-הצעיר, כפי שיש להניח. אי-אפשר היה שלא לחייך למראה תופעה זו, שהיא חיובית ומרהיבת עין.

התמונה ב"השבועון בקיבוץ הארצי" מיום 12.3.71

שכן, כל תוארי הגנאי והשיקוצים שהודבקו להעולם הזה בתריסר השנים האחרונות, בהן הוצג השבועון כ"עיתון פורנוגרפי", באו אחרי שהעולם הזה היה חלוצ פירסום תמונות עירום בישראל.

★ עירום על הלוח בקיבוץ

זכור די היטב אותו יום בשלהי שנת 1958. מישור הביא לנו, בסודי סודות, חוברת אמריקאית, בה הודפסו תמונות עירום של זווה רודן-שפיר. ערכנו דיונים וישיבות ארוכות כדי להחליט אם ניתן לפרסם תמונות אלה בעיתון ישראלי. לבסוף נפלה ההכרעה. גליון 1106 של העולם הזה, שהופיע בדצמבר 1958, היה הגליון הראשון של עיתון ישראלי בו פורסמו תמונות עירום מלאות — של זווה רודן.

על שער העיתון לא העזנו לפרסם את גופה העירום של זווה במלואה, וכיסינו בפסים שחורים את חזה ואחוריה. אולם בעמודים הפנימיים הדפסנו את תמונות העירום של זווה במלואן.

כיום, כשכל שבועון אירופי למשפחה, אינו מופיע בלי 20 תמונות עירום לפחות בכל גליון, כשתמונות עירום מתפרסמות גם בהארץ הועיר-בורגני וגם בדבר השבוע, ניתן רק לגחך למראה המהפכה שחלה בהתייחסות ל"עירום". שהיא חלק בלתי נפרד מהמהפכה המינית.

אולם מסתבר, שאם לבטים, שעברנו אנחנו לפני תריסר שנים, עוברים היום אנשי השומר-הצעיר בקיבוציהם. בגליון השבועון בקיבוץ הארצי מלפני שבועיים (26.3.71), מצאנו את הפיאמה הבאה, פרי עטו של ע. ל. מקיבוץ שער-העמקים, המתייחסת כנראה לחיכוך, שהתחולל בקיבוץ, על פירסום תמונות עירום בלוח המודעות של הקיבוץ.

וזו לשון הפואמה:

ה"שטן", ה"קוק" וה"סמין" גם כן / להשכלה אירוסית הם תורמים / מר אוסוולד קולה וגם ד"ר ראובן / את איצטבאות "מיפעל הספר" הם ממלאים.

בתור "העולם הזה" כבר מחכות / החסודות בנערות ובנשים — / אך לקראת פורים על לוח המודעות / רואים גופות מחוסבים ועירומים — / אזי פורצת צעקה: היכן פה המוסר? / את נערינו התמימים מקלקלים / בתועבה הזו. בשפע הבשר / את יצירנו השפלים הם מגרים.

לכל הצדקנים והצבועים, / אשר אבד להם מזמן חוש הבדיחה — / יש להזכיר: אנו חיים בתוך שנות השבעים / ולא עוד בעידן ויקטוריה המלכה. מי היה מאמין, שאפילו גוף דוגמאטי כמו השומר-הצעיר יגיע למצב, בו ניתן יהיה לזנות בביטאנו הרשמי כי "צדקנים וצבועים" את אלה המתנגדים לפירסום תמונות-עירום!?

מאיר יערי, יעקב חנון! — אתם בטור חים שזה אותו השומר הצעיר?

אז תראה

בחרתי בו...

כי הונדה בטוח!

הונדה חזק!

הונדה חסכוני!

הונדה יעיל ויפה

הונדה הטוב מכולם

להשיג בכל הנדלים

הונדה

האופנוע הנמכר ביותר בעולם

סוכנות ראשית לגוש דן:

ס. ג. חב' להשקעות בע"מ, רח' השרון 10, טל. 35367.
סוכנויות משנה: "קל נע", תל-אביב, רח' נחמני 64, טל. 612310 • רמת-גן: דרך זיבוטנסקי 48, טל. 727341 • חולון: ב"ס נהיגה שמואל, רח' המעפילים 102, טל. 840328 • חיפה והצפון: קפלן משה, הרצל 74, טל. 64803 • "אופן", ש. קרביץ, הרצל 82, טל. 64885 • ירושלים: נתן אייבנדר, רח' העמק 33, טל. 28960.

נבטרתי חנשיות שערות וקשקשים

הודות לשמוש
בתכשיר -
הפלא
המדעי
תוצרת
הולנד:

ינחם הורחמן

יעיל:

לנשים, גברים וילדים.

תכשיר ופדוספקטים להשיג:

בכל בתי המרקחת בארץ.

JOCHEM'S HORMONE
PREPARAAT, HOLLAND

חידוש בלעדי ניידת אמפא לשרות דחוף!

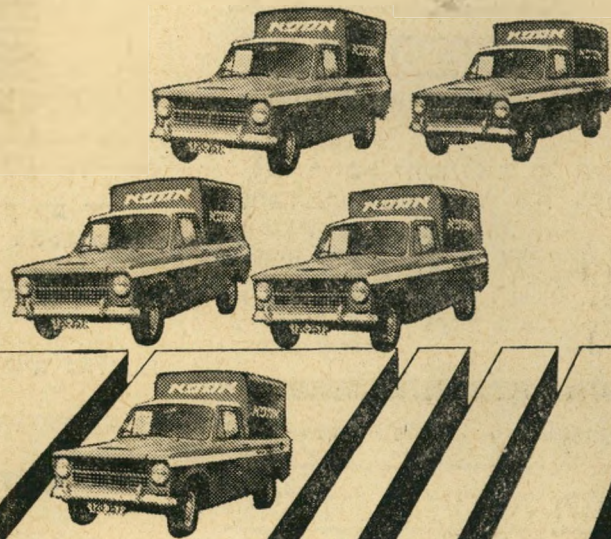
"אמפא" השרות הראשון והגדול בארץ למכשירי בית - מקדים שוב בחידוש חשוב - ניידת "אמפא". 5 מכוניות אדומות המצוידות בקשר אלחוטי נעות בנוש דן וקולמות שדרים דחופים ממרכז הפיקוד בשרות "אמפא" תל-אביב.

יש לך מקרה דחוף?
יש חולים בבית והמקרה החקלקל?
יש ילדים קטנים ומכונית הכביסה יצאה מכלל פעולה?

אם אתה רואה את הניידת בכביש. עצור אותה ובקש עזרתה. או מלפן למרכז הפיקוד מל. 622341. 10 קוים רצופים, והניידת תופנה לביתך. היא מצוידת במלאי חלפים ודומה ל"בית מלאכה" על גלגלים.

בשלב ראשון מופעל השרות החדש בנוש ד בלבד. באם הנסיון יצליח - יותקנו ניידות גם בשאר חלקי הארץ.

שרות "אמפא"
- השרות המלווה
את מוצרי "אמקור"
השרות בה"א הידיעה

לשעבר, רביאלוף (מיל.) חיים לסקוב, ל" יו"ר הוועדה הבין-ממשלתית לאוטומציה, הוקפאה.
לפני כמה שבועות נענה לסקוב בחיוב להצעה זו. הטענה אישור הממשלה.
אך בעיקבות הקפאת המינוי הודה לסקוב בשיחות פרטיות כי אינו מאמין שהמינוי יוצא לפועל.

שערורייה תפרוץ במשרד התחבורה

בעיקבות פירסום פרשת יציאתו להשתלמות בחו"ל של פקד בכיר לשעבר במשרד התחבורה, תפרוץ שערורייה במשרד.
הפקיד יצא להשתלמות על חשבון גורם תחבורתי פרטי, איתו היה בקשרים בי-עיקבות תפקידו הציבורי.
פרשה נוספת של נסיעת פקיד בכיר שהתפוצצה השבוע: בנימין צויק, פקיד בכיר של הבנק לפיתוח התעשייה, יצא לסאפרי באפריקה על חשבון מימון שקיבל מפקיד בכיר בחברת אוטוקרס. צויק טען כי היתה זו הלחאה.

סיכסוך בין "אל-על" וחברות התעופה הזרות

בועדה הבין-לאומית של חברות התעופה הועלו האשמות נגד חברת התעופה הישראלית אל-על. החברות האשימו את אל-על בכך שהדגש שלה בתעמולה בחו"ל הוא ענייני בטיחות.
נציגי החברות טענו כי בעיקבות הפיר-סומים נוצר הרושם כאילו "אל-על" הינה חברת התעופה הכטוחה ביותר, ושאר ה-חברות אינן בטוחות.
תלונה נוספת שהועלתה בוועדה: המיסוי הכבד המוטל על ישראלי הרוצה לצאת לחו"ל.
כמה מן החברות אף איימו לצמצם, כי עיקבות המיסוי, את הטיסות לישראל.
בפגישה עם שר התחבורה שמעון פרס, עמדו כמה מראשי החברות הזרות על חומרת המצב.

ה"מאפיה" זיפה

כרטיסים למגרשי כדורגל
פרשת הכרטיסים המזוייפים שנמכרו ל-משחקי הכדורגל במיגרש "בלומפילד" בי-יפו, מתרחבת והולכת. כפי שנודע, מסת-תרת מאחורי התרמית כנופיה שזיפה כרי-טיסי כניסה גם למיגרשי כדורגל אחרים במדינה.

המטרה כבר גילתה את בית-הדפוס בו נדפסו הכר-טיסים, שהכניסו לפי הערכה אלפי ל"י למזיפתיהם מדי שבוע.
כפי הנראה קשורה זהותם של הזיפתים באנשי ה-מאפיה שניסו לפני זמן מה להשתלט על מועדוני-ה-לילה בתל-אביב.

לפי טענות שהושמעו לאחרונה, יש גם רקע פוליטי למאבק האוניברסיטאות שי-פרץ לאחרונה בין אוניברסיטת ירושלים לבין זו של תל-אביב. גורמים מסויימים בי-צמרת המימשל, טוענים אותם חוגים, מעוניינים להחליש את כוחה של אוניבר-סיטת ירושלים, שמרבית מוריה הם מתי-נגדים גלויים למדיניות הממשלה בשאלות ביטחון ושלוש.

קבוצה אלימה חדשה בירושלים

קבוצה אלימה המכנה עצמה בשם המצפון הלאומי, הוקמה בירושלים. הקבוצה מונה כ-10 עד 15 סטו-דנטים עולים מפולין.
לחברי הקבוצה קשר הדוק עם שני ה-סטודנטים שנתפסו אשתקד באשמת נסיון הטיפת מטוס מישראל.
חברי התנועה, המזהים עם רעיונות ארץ-ישראל השלימה, נטלו חלק פעיל בהפגנות האלימות שנערכו בירושלים לפני שבועיים.
שלושה מהם זוהו כמשתמשים באלימות כלפי סטודנטים שמאלנים.
השבוע החלה הקבוצה בפעילות הסברתית במעונות הקמפוס הירושלמי.

ספיר מתנגד לבחירות השנה

למרות שכמה מחברי מפלגת העבודה הביעו דיעה חיובית לגבי עריכת בחירות השנה, מתנגד לכך בתוקף שר-האוצר פינחס ספיר.
ספיר טוען כי אין טעם לערוך בחירות השנה בחירות — לא מבחינה כלכלית ולא מי-בחינה חברתית — וכי מפלגת העבודה מסוגלת להעביר החלטות גם ללא רוב מוחלט.

גישושים בנגליים כלפי ישראל?

מלונדון מגיעות ידיעות על גישושים מי-עורפלים מצד פעילי "בנגלה דש" — תנועת העצמאות של מה שהיה מיוזרח פאקיס-תאן, לקבל עזרה מישראל.
עדיין לא ברור מהי מידת רצינותם של גישושים אלה מצד פעילי התנועה המוסלמית.

מינויו של לסקוב הוקפא

ההחלטה למנות את מנכ"ל רשות הנמלים

הסובייטים רוצים

"להרים" את

"המתחרת הציונית"

ממדי העלייה הנוכחית מברית-המועצות יקבעו על-ידי השקול הבא:
הסובייטים השתכנעו שקם בארצם אירגון ציוני גדול, מאורגן היטב.
מכיוון שאי-אפשר עוד לשלוח את אלפי חבריו לסיביר מבלי לגרום לזעקה בינלאומי-מית, הכוונה היא לשלוח את כולם לישר-אל, מתוך תקווה שבכך יוסר "הראש", וה-אירגון כולו ישותק.
לאחר מכן, עלולים הסובייטים להפסיק את העלייה, או להתיר עלייה כחלק מהסדר-שלוש במרחב.

הסובייטים תומכים

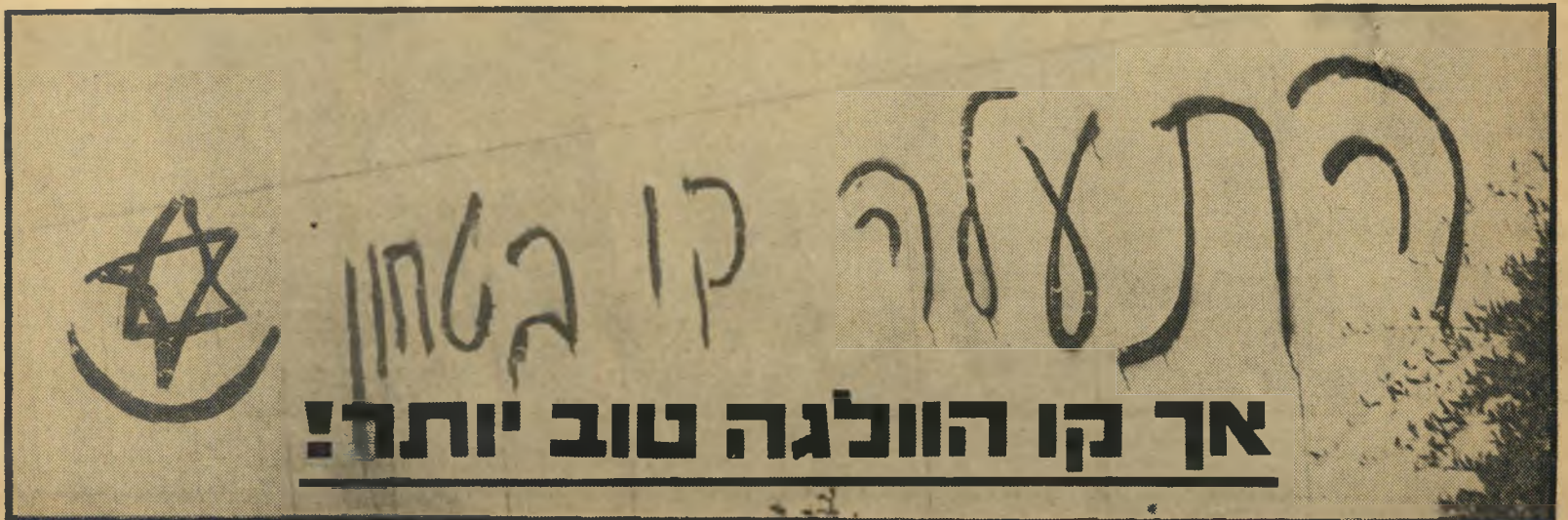
במדינה פלסטינית

סימנים שונים מעידים כי ארצות-הברית הצליחה ל-שכנע את ברית-המועצות, לתמוך בהקמת מדינה פלס-טינית בגדה המערבית, במסגרת של הסדר השלוש, לכשיושג, בין ישראל לבין ארצות-ערב.
לפי ידיעות שהגיעו מביירות, מפעילים הסובייטים את השפעתם על מנהיגי איר-גוני החבלה הפלסטיניים להסכים לפיתרון מעין זה, שיהיה בו כדי לענות על התברי-עה ל"החזרת זכויותיהם הצודקות של ה-פלסטינים", אותה מעלות מדינות ערב כי-תנאי להסכם שלום.
גם ארצות-הברית עצמה עושה מאמצים, באמצעות מתווכים תוניסיים, לשכנע את אירגוני הפלסטינים, כי הקמת מדינה משלהם בגדה המערבית עשויה לזכות בי-חמיכה כלכלית אמריקאית רחבה.

רקע פוליטי למאבק

האוניברסיטאות?

לחשים הנשמעים מאחורי הקלעים בחוגי הפרופסורה באוניברסיטה העברית בירושלים, מרמזים כאילו נע-שים נסיונות להפעיל לחצים פוליטיים על חוגי אנשי הרוח בירושלים המזהים עם התנועה לשלוש וביטחון.

16,000 ל"י

אתה בעצמך תקבע את גובה הפרס שיגיע לך

"פרמה-שרפ פלטינה"

סכין הגלוח הראשון בישראל

עם החידוש המהפכני בעולם הגלוח

מה החידוש בסכין זה ומה הפרוש, "פרמה-שרפ פלטינה"? מחקרים מדעיים הוכיחו כי להבי הסכינים העוברים תהליך של צפוי כימי חשמלי בכרום פלטינה, שומרים על חדותם לאורך זמן ומעניקים מספר גלוחים רב יותר בכל סכין.

לצורך תהליך צפוי חדיש זה מפעילה פרמה-שרפ את אחד התהליכים החדישים בעולם האלקטרוניקה שהוא צפוי מתכות ע"י יוניזציה של גז. צפוי זה מקנה לסכינים להבים העולים בקשיותם על כל מה שהיה ידוע עד היום וכתוצאה מכך אין השיער מצליח לפגוע את הלהב העדין.

אין ספק כי סכין הגלוח "פרמה-שרפ פלטינה" יחולל מהפיכה במושגך על גילוח טוב, חלק וקפדני ועל מספר הגלוחים שניתן לקבל מסכין אחד.

קרא בעיון את הנוסח המלא של המודעה וענה על שלוש השאלות שבתחתית המודעה. סמן X ליד התשובה הנכונה ומלא את שמך וכתובתך. גזור את השאלון, הכנס למעטפה ושלח לת.ד. 33157 ת"א, מבצע פרמה-שרפ פלטינה, בצירוף תווית עליונות של חפיסות סכיני "פרמה-שרפ פלטינה" (מתווית אחת עד חמש תוויות — כרצונך).

אם תשובותיך תהיינה נכונות ומעטפתך תעלה בגורל, תקבל:

- 1,000 ל"י אם צרפת תווית עליונות אחת
- 2,000 ל"י אם צרפת שתי תוויות עליונות
- 4,000 ל"י אם צרפת שלוש תוויות עליונות
- 8,000 ל"י אם צרפת ארבע תוויות עליונות
- 16,000 ל"י אם צרפת חמש תוויות עליונות

אין הגבלה במספר המעטפות שאתה רשאי לשלוח. **זכור!** זכות ההשתתפות בהגרלה מותנית במילוי השאלון ובצירוף התווית העליונות של חפיסות סכיני "פרמה-שרפ פלטינה".

ההגרלה תיערך בפיקוח "המכון למסחר הוגן". התוצאות תפורסמנה בעתונות. על מועד סיום המבצע ותאריך ההגרלה תפורסם הודעה בעתונות.

ההשתתפות אסורה על עובדי פרמה שרפ ישראל בע"מ, שחם לבניסון אילון בע"מ, פ. י. היימן ושות' בע"מ (מפיצי פרמה-שרפ).

אל ת.ד. 33157 תל-אביב, מבצע "פרמה-שרפ פלטינה" שאלון "פרמה-שרפ פלטינה" סמן X ליד התשובה הנכונה

ג. הצפוי מעניק:

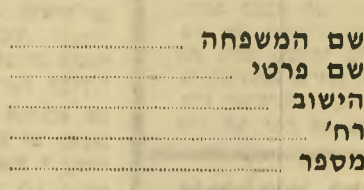
- ☐ 1. יופי רב לסכין הגלוח
- ☐ 2. יותר גלוחים יותר טובים בכל סכין
- ☐ 3. הרגשה נעימה למגע יד.

ב. הצפוי שומר:

- ☐ 1. על ברק סכין הגלוח
- ☐ 2. שהשם "פרמה-שרפ פלטינה" לא ירד מהסכין במים.
- ☐ 3. על חדות להבי הסכין לאורך זמן.

א. להבי סכין הגלוח "פרמה שרפ פלטינה" מצופים ב:

- ☐ 1. לכה
- ☐ 2. כרום-פלטינה
- ☐ 3. ניקל

חזק כאן את התווית.

כל הכבוד לשר הסעד

שר הביטחון הסכים עקרונית לגייס לצה"ל צעירים בעלי עבר פלילי. אם מדובר יקת הידיעה בעתונות, לפיה הושג הסכם זה ביוזמתו של שר הסעד מר מיכאל חנוני, הרי מגיע לו "ישר-כוויח" לבכי ושלווה מחטים של "כל הכבוד".

באמת הגיע הזמן לצעד פשוט ונכון זה. צה"ל הוא בית-הספר ובית-החינוך הטוב ביותר שמדינת ישראל הקימה ואין לי ספק שלאחר שרות של שלוש שנים, ייצאו רבים מהפנתרים השחורים ממנו כנמרים ואריות.

תשובה לאורי אבנרי

אני עומד בפני דילמה קשה. התחלתי לנהל איזה חשבון ציבורי קטן עם "מעריב", ובגלל התערבותו של אורי אבנרי אני מוצא את עצמי מנהל חשבונות עם "העולם הזה". וזה לא בסדר. יש לנו יריבים משותפים, שעליהם נמנים גם "מעריב" וגם "ידע". אני חושב שזה יהיה שגוען מצוי לנסר את הענף היחידי בעתונות שמעליו עוד מרשים לי לנהל את חשבונותי הפרטיים והציבוריים.

ובכל זאת אינני יכול לעבור בשתיקה על דבריו של אבנרי מהשבוע שעבר. (א) משום שיש לי מה להגיד (ב) כיוון ששתי קה עלולה להתפרש על ידי הקוראים כסימטריה מצד העורך. מר אבנרי, כעורך, יכול להרשות לעצמו לא להגיב. אני אינני יכול לפגוע בתדומתו הליברלית של השבועון עלידי הפסקת הוויכוח ויצירת רושם כאילו לא ניתן לי להמשיכו.

בתגובה לטענותי שכל העתונים (כולל "העולם הזה") עוסקים בשטיפת-מוח לכאן ולכאן, מאשים אותי מר אבנרי בטישטוש שירותי של משמעות המושגים: אובייקטיביות, הסברה, תעמולה ושטיפת-מוח. ההבדל, לדעתי, בין הסברה ו/או תעמולה לבין שטיפת-מוח הוא כמו ההבדל בין חיזור לאונס.

ההשוואה ציורית — אבל לא נכונה. שכן, כדבריו של אורי אבנרי — אדם שסוף-מוח —

גיוסם של צעירים בעלי עבר פלילי לצה"ל יתן להם ציאנס לחזור למוטב, ללמוד מיקצוע ולמצוא את מקומם בחברה בגמר השרות.

אני רק מקווה שלא יקומו מהם יחידות מיוחדות של "פושעים". צה"ל חייב לקלוט אותם כיחידים, כפרטים, כבני-אדם, ולא כי שיכבה סוציאלית.

בראח חנוני וכל הכבוד לצה"ל. איחור קטן של 23 שנים אבל, כמו שאומרים, מוטב מאוחר מאשר מעור.

נגד נסיגה ובעד נסיגה. המטרה אינה משנה. שטיפת-מוח היא שיטה של הונת מדע והפעלת אימפולסים להשגת המטרה, ואני ממשיך לטעון שכל העתונים, במידה זו או אחרת, ובחבלי סיגנון, משתמשים בשיטה זו להשגת מטרותיהם. אחד לידעיות, והשני משחית תחומים בין דעות לידיעות, והשני משרש את פני יריביו הפוליטיים עלידי סרסום תמונותיהם במעודוני סטריפטיו, בתרוץ של מסירת אינפורמציה אובייקטיבית.

הראשון מסתמך על בורותם של קוראיו,

ואילו השני מסתמך על דעותיהם הקדומות. גם זה וגם זה שוטפים מוחות, מפברקים דעת-קהל ומפעילים מרינונות. אפילו "העיתון היחידי במדינה הפונה בצורה שיטתית אל ההגיון של הקורא" שוסף, לדעתי, את מוחו.

שיטת השטיפה אינה אכסלוסיבית לעתונות, לרדיו ולטלוויזיה בלבד. גם את "החנן" (ולא חשב למה. לכל דבר, חוץ מאשר לחשיבה עצמית) אני רואה כאחת מצורות המובהקות של שטיפת-מוח. אי-גני מתכוון רק למערכת-החינוך הממלכתי. אני מתכוון גם לחינוך שכל אחד מאיתנו קיבל ומעניק בבית.

כל חינוך למשהו (צינונות, סוציאליזם, יהדות, גבורה, הקרבה, לאומנות, קוסמופוליטיות) מתבצע בעזרת סוגסטייה, היפנוזה ושטיפת-מוח, בנוסח "ושיננת לבניך". מרגע שתינוק נולד, אנו מסוגלים את מעשיו ל"יופי" ו"סויה" ו"יוסיום ושעה" שעה אנו משגנים לו את הוראות ה"עשה" ו"אל תעשה", שאבותינו שינו לנו. אנחנו מתכננים דורות של אוטומטים, עלידי הדינאמיקה בהנחות-יסוד ומוסמכות של המדינה במיבון ההגיון ומצפים שחוקי טוטם והטאבו האלה יועברו הלאה, עד קץ כל הדורות. אנחנו תובעים מבנינו, תלמידינו וצאן מרעינתנו שיעשו וישמעו מה עליהם לעשות עוד, שיקבלו עליהם עול מצוות שאחרים קבעו אותן כמצוות, שי-

מנוגדים באינטרסים שלהם, המאפשר להטיל ספק גם במטרות הנראות לעורכו כמקרה דשות — מכריח את הקורא לחשוב, לשקול, להשתתף, לנקוט עמדה ולהחליט. עתון כזה מחנך את האדם לחשיבה-עצמית ומחסן אותו עלידי כך נגד שטיפת-מוח. לצערי, אין עדיין עתון כזה במדינה. הכול, בהחלט כולל, כל העיתונים, הנהיגים, המורים, המחנכים וההורים עוסקים בשטיפת-מוח. ההבדל היחידי ביניהם הוא בעילות השטיפה, מהירות סיבובי מכור נה הכביסה, וטיב הדטרגנטים, האקונומיקה והסבונים בהם משתמשים מפעילי המכונות. הקוראים המתעצלים לחשוב, התלמידים הצעירים, חברי המפלגה ההולכים בתלם, הילדים הטובים שאינם מעזים לשאול "למה" והעם הממושע העונה אוטומטית "אמן" — אינם אלא עדר כבסים המובל ל-מגיע להם — מה שיש להם.

(לאחר שטיפת-המוח שערך לו דן בן-אמוץ, הסכימו העורך לסיים בזה את הוויכוח בנושא שטיפת-המוח.)

עברית אותנטוטית

לעבודה, פגש שני פועלי נקיון ליד תא ה-סלפונים, ולתדהמתו שמע את הדושיח הבא: "טיאטא את התא?" שאל האחר. "טיאטא אתה את התא?" ענה השני. חלפה חצי שעה עד שהמנהל הצליח ל-שכנע את העולה החדש שאותו המורס הזה הוא עברית קטנית ביותר.

עולה חדש מברית-המועצות, המדבר עברית רהוטה, נחקל לעבודה בואר, וכעבור יומיים ביקש להרשם באולפן. אמר לו המנהל: "אבל אתה מדבר עברית מצויינת!" אמר העולה החדש: "יתכן. אך את העברית שלכם אינני מבין". מה קרה? אותו בוקר, כאשר האיש בא

שאלות בתורת ההגיון לגבי בושם

על חוסר-טעם? ומה, לדעתך, יכולה או צריכה להיות הפואנטה שחסרה בסירטון? ועכשיו, קיראו בעיון רב את שורת המחץ המסיימת את הדוגמה הבאה הזו של בן-קורת-ההגיון (זו):

דוגמה מצערת ומגוחכת (מה, בשם השם? מה הנושא, הגברת בושם?) איך מזהים (מי? מי מזהה, הן גברת בושם?) חוסר אינטליגנציה (של מי? וקרתנות יומרנית (של מי? של מה?) עם התחכמות נלווה ולא מתחכמת.

מסך. מסך של ערפל ירד על יצירתה של הגברת בושם.

עשו לי טובה: קיראו שוב ו-לאט את המשפט האחרון (בלי הערות) והסבירו לי מה רצתה

להגיד? איך אפשר לזהות שלילה בתוך שלילי? לה? אולי התכונה להביע את צערה על ש-מישהו מזהה אינטליגנציה ומקוריות עם התחכמות נלווה היתה בסירטון שראתה בכתבה. היא גם לא גילתה לנו מי מזהה משהו רע עם משהו גרוע? הקהל? הטל-חיונה? על מה היא מצטערת בדיוק? ואיזה התחכמות נלווה היתה בסירטון שראתה ב-עיני מישהו מיסחורי כקרתנות יומרנית?

ערפל. ערפל מוחלט, רבתי, חוץ מן ה-עובדה שבועז דוידון עשה סירטון קצר כי שם "שוק הפשפשים", לא הבנתי אף משפט אחד בביקורתה של מבקרת הרדיו-טלוויזיה-תיאטרון-ספרות-סידור-פרחים והוגת-הדעות הפורה ורבת-התנובה של עיתון "הארץ". הקורא הראשון שיצליח לפענח את צופן הגיונה המיוחד של הגברת בושם, ולתרגם לי את הקטע הזה ללשון פשוטה, בהירה ומובנת, יזכה בכרטיס-נסיעה חינם לרחובות, שבה עברו על הגברת בושם ימי נעוריה.

הגברת בושם נוקטת לעיתים רחוקות מאד להגיון בכתיבתה האמצוילית. אני בטוח שהיא קראה ושמעה על קיומו של אמצעי-שיכנוע כזה, אך משום מה היא משמשת בו לעיתים נדירות ובמידה חסכנית ביותר. קחו למשל, את "הביקורת" הבאה שלה, שהוסיפה לפני שבוע ב"הארץ".

אני מצטט את הקטע מילה ב-מילה כחידה בתורת ההגיון. הן הערות בסוגריים הן שלי, כמובן. "שוק הפשפשים" של בועז דוידון בסדרה "ביעף" ניסה ב-מאמצים נואשים להיות אנטי-חיוני (אנטי-חיה למה, הגברת בושם?). אמנם היה זה סירטון קצר, אבל ההיפך הגמור ממה שעושים כולם, משהו מיוחד, מקורי ויוצא-דופן, או שרק בועז דוידון, שעשה את ההיפך מכולם, עשה משהו מיוחד, מקורי ויוצא-דופן? מי אמר שמר דוידון עשה משהו מיוחד, מקורי ויוצא-דופן? שימו לב להמשך!)

לי נראתה היצירה לא כמחשבו יוצא-דופן ומקורי (אז מי זה היה, שהגדיר קודם את הסירטון או את מה שעושים כולם כי משהו "מיוחד, מקורי ויוצא-דופן"? נמשך: אלא כסירטון גרוע ומגוחך (למה, הגברת בושם, למה?) חסר כל פואנטה וטעם, המחזיא את מטרותיו (למה את לא מגלה לנו מה היתה מטרתו של הסירטון? ומה היה בו חסר-טעם בדיוק? הנושא? הצילום? העריי? כה? המוסיקה? הקריינות? למה את לא רוצה מזה לנו למה את מתכוננת, כשאת מדברת

המלצה של חמישה כוכבים

רבתי, זה סרט פצצה. יצירת-מופת, ש-תיכנס להיסטוריה של הקולנוע. מי שלא יראה אותו עכשיו, יצטרך לחכות מי יודע כמה שנים עד שיקום בארץ מוזיאון-סרטים. הסרט זכה בשנה שעברה בפרס מבקרי הקולנוע של אצות-העברית, ועל כך בלבד מגיע למבקרים שם פרס השיפוט המצויין.

לעיתים רחוקות אני ממליץ במיסגרת מדור זה על ספר, סרט או גבינה טובה. אני עושה את זה רק כשאני פשוט לא יכול להתאפק. זה מה שקרה לי השבוע אחרי שראיתי את הסרט "רסיסי חיים" בקולנוע "סטודיו" בתל-אביב. חמישה כוכבים זה כלום. "מצר" יין זה לא מספיק. "גדול" זו מילה קטנה.

החתים את הספר על המעטפה, והביא אותה לסנאי, ששלח כעבור מספר מים פועלים הבונים עתה את החדר הנוסף.

בהצגת ה-100 של בשפ, בתיאטרון הקאמרי, לא נכח ולו גם איש אחד מהנהלת התיאטרון: הדבר פגע בשחקני המחזה, ששלחו זר פרחים למנחם היל הקאמרי **ישעיהו** (שייקה) ו**נבחר** וצירפו אליו פתק ברכות להנהלת התיאטרון: "ברכות להצגת ה-100 של בשפ, נתראה כולנו בתיאטרון החיפה".

טעות פרודיסטית היתה השבוע **לשמאל** ש, כאשר ראיון את הזמרת הציליאנית המבוקשת עתה בארץ, **פילאר** **תומס**, שהתפרסמה בגלל שירי המשורר המהפכן היווני **מיקיס תיאודורקיס** בסרט Z. שי הציג את תומס ככוכבת שיריו של **מנחם חגי'רגוס**, שאף הוא משורר יווני ידוע, אלא שהוא, בניגוד לתיאודורקיס המהפכן, משורר ממוסד ואחד ממנהגיו החריפים של מחבר שירי Z.

כשנשאלה האסטרולוגית הצעירה הזוכה עתה להצלחה רבה בפנית ההורוסקופים ב"תוכנית בשם הלילה שבועית" **שייקה בן-פורת**, **טליה** **סני**, אם חזתה לעצמה כי בעיקבות התוכנית תהיה מוצפת מכתבים רבים כל-כך, עליה

שלך נושאת את דגל פנמה! השיב אייבי בו במקום: "אם כן, שלח לי דגל חדש. הישן כבר קרוע". כך חסך חמישה דולאר.

כאשר ערך **חיים טר** פול השבוע את הסדר למשפחתו ולדידיו, סיפר על הסדר של השנה שעברה, אותו ערך בולאצבורג שבאוסטריה, בבית מלון מפואר. לקראת הסכם, שאל טופול את המלצר האוסטרי: "אולי יש לך גביע, שאוכל להשתמש בו לסכס יהודי?" בלי להניד עפעף, קד המלצר הגוי קדיה, הלך והביא גביע סדר יפהפה מכסף, מקושט בקישוטים יהודיים. טופול התאפק מלשאל אותו איך הגיע הגביע לידי המלון.

אותו טופול פשוט שונא את כל הפירסומים. הוא אפילו אמר את זה בטלויזיה. אבל רק מעטים יודעים עד לאיזו דרגה מגיעה הצניעות שלו. **לאס** **ולאחרונה** **דיין** היתה הודומות להיוכח בצניעותו של טופול, כאשר ביקשו ממנו בשבוע שעבר להצטרף אליהם בבלוי בפאב התלאביבי וקיבלו ממנו הסכמה פושרת. הוא הבהיר להם כי בדרך-כלל אינו מבקר במקומות בלוי מעין אלה, אבל הפעם, באופן יוצא מן הכלל, ורק בגלל שהם חברים בל-כך טובים שלו — הוא יבוא. אבל הוא לא בא. "אני באמת לא מב"

חני פרי ודניאלה טולדנו בתנונות פירסו-מת שגומה ל-אליון פורד, בעלת סוכנות גדולה להכוונת דוגמניות בארצות-הברית, לפנות למורה לפיתוח החן לאה פלשטר, ולבקש ממנה שתשלח תמונות נוספות של השתיים ותמונות של דוגמניות ישראליות אחרות, מתוכן תבחר מועמדות להופעה בטלוויזיה בניו-יורק.

מבקש להכיר, לצורכי נישואיו, ממזרת אורתודוקסית צעירה.

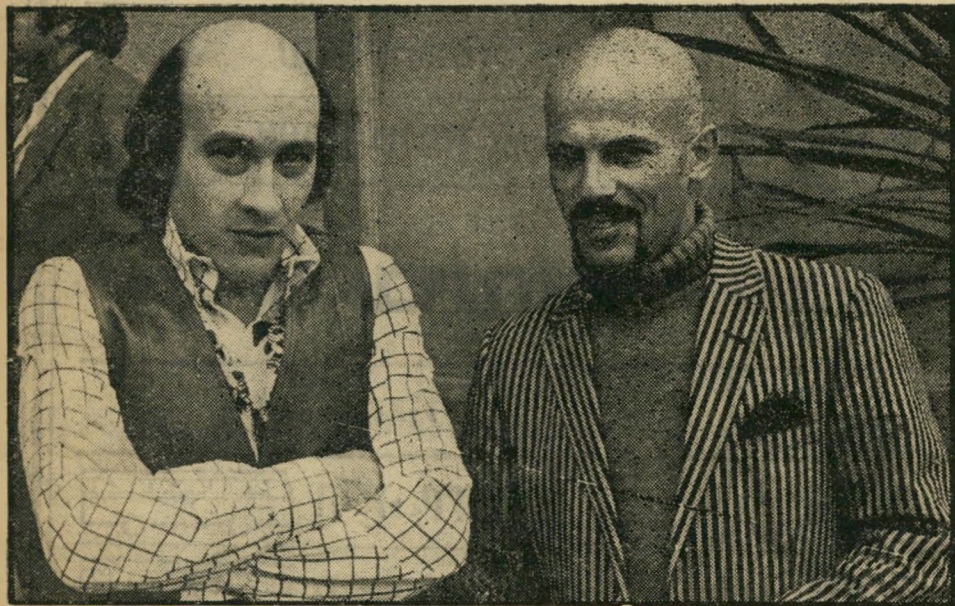
במצב לא נעים עמד ה"ממונה לשעבר על הטלויזיה, נקדימון רודג", כשבא לביקור בבניין הטלויזיה: השוער החדש לא הכיר אותו וסירב לתת לו להיכנס בלי לבדוק את תעודותיו. אותו שוער גם לא זיהה את שר-הסעד **מייכאל חזני**, שבא להתראיין בטלויזיה, ולקח קצת זמן עד שנתן לו להיכנס.

לא פעם הוציא **יצחק שדה** את צה"ל מהבוקר. ה"שבוע גמל צה"ל לאלוף ה"מנוח. בנו, **יורם שדה**, שקע בלילה בכיזה מדרום לשארם-

זהו הסיפור שהתהלך ב"ועידת מפלגת העבודה: לא מי כבר ראה ח"כ **מרדכי סורי** **קים** את השרים **ישראל גלילי** ו**זאב שרף**, בעלי ה"שער המתולתל והקירבה ל"גולדה מאיר, נכנסים לביתה של ראשה-המשלה. אמר סורי קים: "הנה שני הפודלים של גולדה!"

את ליל הסדר, שנערך לפי כל כללי ההלכה, בביתו של העיתונאי **אריה אכנרן**, ניהל המזכיר הכללי של מק"י, **שמואל מיקוניס**, שקרא מ"תוך הגדה מיוחדת: חצייה ב"עברית, חצייה ברוסית, שהוכנה במיוחד עלידי רבה של התס"תדרות **מנחם הכהן** עבור ה"עולים מברית-המועצות. כטוב ליבו של מיקוניס ביין ובמאכ"לם המסורתיים שהכינו זיוה, רעיתו של המארח, זימר ניגורני פסח וניסה לשוות להגדה אופי אקטואלי. כשהגיע לקטע המספר על יציאת ישראל מע"ב דות לתרות, הישועה אותו מיקוניס ליציאת יהודי ברית-המועצות. כשאחד המסובים בסדר ביקש לקרר בקריאת ההגדה מפני שהוא רעב, אמר לו מזכיר מק"י: "לסדר הבא תבוא אחרי שתאכל". אשתו של מיקוניס, **סלבה**, הגישה לרעב את צלחת המרור והציעה לו להרגיע את רעבונו במרור. בסוף הסדר העלו הנוכחים זכרונות. העיתון נאי **יואל מורקום** הוזכר ל"מיקוניס כי ביטאון מק"י, קול העם, כינה אותו לפני כמה שנים כריאקציונר. ענה מיקוניס: "מה אתה רוצה ממני, אני אחראי על קול העם?"

הסערה שקמה סביב ס"ר שת המזורים, לא היתה מרגיזה כל-כך אילו היו מכנים את הממזרים בשם אחר. זוהי דע"תו של מי שהיה ממלא-מקום נשיא בית-המשפט העליון, פרו"פסור **מושה זילברג**. בכלל, הכל עניין של תקופה: "מתברר כי בגרמניה שלפני המלחמה, ל"משל, יהודים חרדים לא היו חרדים כל-כך מפני הצילצול של המילה "ממזר", כתב זילברג השבוע, והביא כדוגמה מודעה שהתפרסמה ב-1928 בעיתון יהודי בגרמניה: "צעיר יהודי, בן 30, אורתודוקסי, ממזר,

(משמאל), הבמאי הבריטי שניים בין השאר את סרטי ה"חיפושיות" ("ארבעת המופלאים" ו"הצילו"), נפגש בבילבאו שבספרד עם הבמאי הישראלי ישעיהו (ש"ש) קולר (לידו), וגילה לו כי בזמנו היגרו הוא ורעייתו מאנגליה לאוסטרליה, כמחאה על מדיניות הממשלה הבריטית בעניין מבצע-סואץ. "אבל חזרת לאנגליה כי זה המקום היחיד בעולם בו יכול אדם ללכת ברחוב עם הפיג'מה שלו, מבלי שלאדם שני יהיה איכפת", הוסיף.

הם תצטרך לענות, השיבה: "לא עשיתי לעצמי הורוסקופ, אני לא הטיפוס שלי".

לזמרת שירי זעזוע, **מי כל נוי**, נגרם זעזוע עמוק כשמחבר השירים, **אורי מילר שפיין**, הגיש לה מילים ל"שיר נוסף בסידרה שכתב: "אהוב נורא שלי, / אתה לי עולם אינך שבע, / יינק אוי תי, / מצוץ אותי / וקח הכל". אחרי שעבר הזעזוע ה"ראשון ביקשה מיכל ממילשטיין להחליף את מילות השיר מפני שהיא אינה מסוגלת לשיר מ"לם כאלה. מילשטיין הסכים והתוודאה: "חבק אותי / נשק אותי וקח הכל".

קר במועדוני לילה, הסביר ל"הם בשיחה טלפונית.

לעיתונאי **יוסי ינאי** התחשק להוסיף חדר בחילה שלו בהרצליה. הוא פנה למי הנוס **דן טנאי**, אחיו של עורך רימון לשעבר, **שלמה טנאי**, וביקש ממנו הערכת תקציב לבניית החדר. טנאי קבע 4000 ל"י. יוסי ניסה להוריד במחיר. טנאי חיך ואמר: "אם היית נותן לי את הזקן שלך, הייתי בונה לך את החדר בלי כסף". למחרת ניגש יוסי למס"פרה, ביקש מהספר שוריד לו את הזקן, הכניס את השערות למעטפה, סגר אותה, כתב ע"ל: "זה הזקן של יוסי ינאי"

ר' צ'ארד לסטר

אל-שייך, במקום עזוב ומועד לפורענות. אחרי שכבר הש"לם עם גורלו והתכוון ל"לות שם את הלילה, ראה באופק אורות דולקים. היה זה סויר של צה"ל שחש לעזרתו, אחרי שהורגש בהיעדרו.

חדר תמורת זקן

סיפר **אייבי נתן**, ש"שהה השבוע בארץ. כאשר פגש את קונסול פנאמה ב"ניו-יורק, אמר לו זה: "אני מתגאה בכך שספינת-השלום

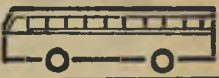
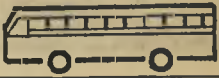
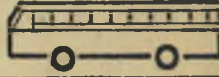
ר' דורסט חבר לחקת הקצב הבריטית, "מונו גרי", המציא כלי-נגינה חדש: בקבוק שלתוכו הוא נושא ומקיש בלשונו, ומשגי עלידי כך אפקטים קוליים מיוחדים. הבקבוק הגדול בא במקומו של התוף המסורתי בלהקות הקצב.

כמה זה עליה אז?!

כמה זה עולה היום?!

הגידול ב%	המחיר (ממוצע בלי')		המצרך
	1970	1960	
141.3	0.70	0.29	לחם לבן (1 ק"ג)
183.8	1.93	0.68	אטריות (1 ק"ג)
250	0.70	0.20	תפוזי שמוטי (1 ק"ג)
141.9	15	6.22	1 ק"ג בשר
138	50	21	נעלים חצאיות לגבר (מקומיות)
306.2	65	16	נעלי אשה (מקומיות)
185.7	0.20	0.07	כוס גזוז
337.5	35	8	חולצת כותנה לגבר
217.7	15	4.72	עתון (לחודש)
144.4	0.22	0.09	שיחת טלפון (מקומית למנוי)

ובתחבורה הציבורית? -

הגידול ב%	המחיר בלי'		הקו
	1971	1960	
113	3.20	1.50	ת"א - ירושלים
100	3.80	1.90	ת"א - באר שבע
41	11.30	8	ת"א - אילת
94	1.65	0.85	ת"א - אשדוד
78.5	0.25	0.14	אשקלון - פנימי

אנו דורשים מחירים מציאותיים!

מוגש ע"י אנד
המחלקה ליחסי ציבור

מכתבים

שאלות

ותשובות

במוסף השבועי של הארץ מיום שישי, ה-2.4.71, הופיעו "שאלות ותשובות" המיוחסות לתחנת השידור הדמונית הרוסית — רדיו יארינואן. אם נשנה את השם לרדיו יאדישלים, נראה שאותן שאלות ותשובות מתאימות גם לנו. לדוגמה:

שאלה: מזה עשר שנים אני עושה מאמצים להשיג דירה. עד מתי עלי להכות? **תשובה:** "יארשלים": עד שאחרון העולים יגיע לארץ.

שאלה: אנו ישנים בחדר אחד עם עשרה ילדים. האם יש בכך פגיעה במוסר?

תשובה: עקרונית — לא. ובלבד שאתם מצליחים לישון.

שאלה: האם מן הראוי להמליץ לנערות ערביות להשתמש בגלולות נגד הריון?

תשובה: עקרונית — כן. אך מוטב להציען לנשים מבנות עדות המזרח.

שאלה: מדוע בונים אצלנו מטוס ערבה

"הפנתר הקטן"

בשעה שלילי חצור אין לשלם דמי מסעדה? **תשובה:** אולי תגלה לנו איפה יש מסעדה בחצור?

שאלה: האם זה נכון שאוסרים אצלנו הפגנות?

תשובה: אצלנו — לא. ברוסיה — כן. מי שטוען ההיפך — ראוי להיקרא "פנתר עבריין" ולהישלח למעצר.

"הפנתר הקטן", חיפה

איסובלנות

וכפייה דתית

העסקנים בישראל, שהם בעד איסובלנות וכפייה דתית, אין להם שום זכות מוסרית לבוא בטענות לאנטישמם בברית המועצות. ברוסיה הסובייטית שוללים זכויות האדם מיהודים — בישראל שוללים חוקי הכפייה הדתית את זכויות האדם מיהודים חילוניים ומבני משפחות מעורבות. אפילו לצה"ל העבירו, יחד עם שלטת הרבנים, את איסובלנות והכפייה הדתית. האיסובלנות עוזרת לאנטישמם בכל הן עולם וגורמת לחבלה תמורה בעלייה. משפחות מעורבות מרוסיה ומפולין אינן רוצות לבוא לארץ בגלל הכפייה הדתית. מה השוביניסטים כאן פוגעים בשם הטוב של ישראל בעולם.

ס. גרסון טוברניצקי, חולון

על חשבון

המדינה

אם הרבנים — והרב גורן בתוכם — עומדים על רמה כזו שעליה הם בעצם עומדים, ומבינים כפי שהם מבינים, ואינם מרגישים שעליהם החוקים אותם הם משתדלים להשליט — הם מתעללים באנשים רבים, ביחוד באלה שאינם מזדהים בהשקפת עולמם הדתית-מוסרית — הרי אין לבוא אליהם בטענות כי כאלה הם ואינם מסוגלים להיות אחרים!

אך יש לבוא בטענות ולהאשים את כל אלה שנותנים להם גיבוי, שנותנים להם עמדות כוח ושלטון, מעניקים להם סמכויות ממלכתיות ומשכורות!

אין שום הצדקה שהרבנים יתקיימו על

(המשך בעמוד 12)

הגרלת הפרסים הגדולה

של

TISSOT

תתקיים ביום שלישי: **20.4.71**

בשעה 8 בערב ב"בית סוקולוב", רח' קפלן 4 תל-אביב

פרס ראשון: מכונית "פיאט"

850 ספורט קופה (לא כולל מיסים)

פרס שני: 3 מ'יסות לשווייץ

בסילוני אל-על בטיסה קבוצתית

פרס שלישי: 2 קטנועי "למברטה"

(כולל מיסים)

פרס רביעי: 10 שעונים מעוררים סוויצה

תוצרת שווייץ, מהמעולים בעולם

קנה שעון "טיסו" והשתתף בהגרלה

פרטים בחנויות "טיסו" המוסמכות

בלבלת

"איזה אוטו הוא רוצה?"

השיטה לפתרון היא זו: במשבצות מצד שמאל יש ארבע מילים. האותיות של המילים מופיעות מעל לכל משבצת בצורה מבובלת — ויש לסדר את האותיות בצורה הנכונה לתוך המשבצות. למשל: אם מעל למשבצת מופיעות האותיות "דועה", הפיתרון יכול להיות "עבודה". אם המילים מסודרות בצורה הנכונה בתוך המשבצות, הרי האותיות במשבצות המסומנות בעיגולים יצטרפו לתשובה לשאלה המופיעה מתחת לקאריקטורה. רשום אותה במשבצות המופיעות למטה. הפתרון יפורסם בשבוע הבא.

סאונתו

--	--	--	--	--	--	--	--

וריוט

--	--	--	--	--	--	--	--

נסרוגי

--	--	--	--	--	--	--	--

אופל

--	--	--	--	--	--	--	--

הפתרון

--	--	--	--	--	--	--	--

פתרון הבלבלת מגילון 1751: לך לעזאזל. המילים: כלכלה, אליעזר, לורא, זלילה

תמרורים

נחוג • יום־הולדתו ה־57 של מנהל היחידה לתרבות במשרד החינוך והתרבות, **יוסף מכמך־מזקמן**. יליד הולנד, למד באוניברסיטת אמסטרדם לטינית ויהודית, מוסר מן להיסטוריה, עלה לארץ ב־1957 ושימש בין שאר תפקידיו כמנכ"ל יד ושם.

נחוג • יום־הולדתו ה־65 של שריה שיכון **זאב שרף**. היה המזכיר הראשון של הממשלה (קודם מינהלת העם), הצטרף לכנסת השישית, נתמנה לשר־המיסחר־והתע"ש ויה ואתר, לתקופה קצרה, לשר־האוצר.

נחוג • יום־הולדתו ה־73 של שחקן הבימה **אהרון מפקין**, שהאכיל בתחילת הדרך של התאטרון ברוסיה את חברי ה־קולקטיב הצעירים, כשעבד במאפייה, הצטרף לשורותיהם וכבש עד מהרה מקום כבוד ב־היסטוריה של הבמה העברית, בגלמו שורה ארוכה של תפקידים בתאטרון הלאומי.

מפקין

שנולד לפני 74 שנה בגליציה, ממוסדי השומר הצעיר, ה־אידאולוג והאב ה־רוחני של תנועתו, חבר קיבוץ מרחביה, נבחר לכנסת הרא־שונה כחבר מפ"ם המאוחדת וחובש את ספסלי הבית מאז ועד היום.

יערי

הוענק • עלידי ראש ממשלת צרפת ז'אק שאבאן־דלמאס, תואר קצין בליגיון ה־כבוד הצרפתי, לצייר **מרק שאגאל** (83).

אושפז • בבית־חולים בפאריז, ל־צורך "בדיקות שיגרתיות", כפי שהודיע דו־בר בית־החולים, **מוריס שכאלייה** בן ה־83, כשלאיש אסור לבקרו ושומרים מיו־חדים מטעם בית־החולים שומרים כי לא יוטרד אפילו עלידי ידידיו המקורבים.

נישאו • בקיבוץ חניתה, בהשתתפות חברי הקיבוץ, רב, ובתם בת השנה של בני הוג, המהנדס **יונתן סערה** (23), שעלה

יונתן, יוהנה וריטה

לארץ לפני שנתיים מצרפת, שם שיחק ב־מיספר סרטים, וריטה **סרפינא**, ש־הגיעה לארץ גם היא לפני שנתיים, מדניה. השניים הכירו בחיפה, עברו לגור בחור משותף, נולדה להם בת, יוהנה, ועם גיורה של ריטה — נישאו בטכס יהודי דתי.

התגרשו • לאחר שש שנות נישואין, מהן חיו שנה בנפרד, ושני ילדים, ה־שחקנית **סמנטה אגאר** והשחקן־מפיק **טום שטרן**, שיצטרך לשלם לאשתו־לשע־בר סכום סמלי של דולר לשנה ואילו סמנ־טה חויבה למסור לבעלה־לשעבר סכום של 25 אלף דולר, מכיוון שלפי חוקי קליפורניה נחשב רכושם למשותף, וסמנטה הרחיבה בשנים האחרונות כסף רב — בעוד ששטרן היה מובטל מרבית הזמן.

INTERNATIONAL QUALITY

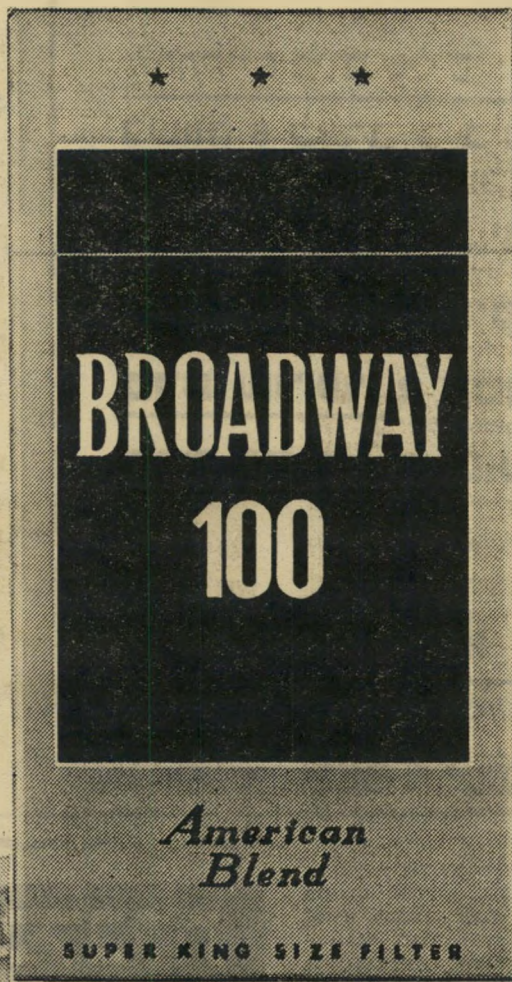
(רמה בינלאומית)

ברודווי 100

בשורה אחת עם הסיגריות המפורסמות ביותר בעולם.

סופר קינג סיון תערוכת אמריקאית מיוצרת ע"י דובק מעלי טבק עשיר ומעולה.

כה טובות - תיירים לוקחים אותן הביתה

עודם לא קראתי מיסמך משפטי כביכול כל-כך צבוע, מושחת ומגוחך כמו חזית-הדעת של הרב הראשי האשכנזי של תל-אביב, הרב הראשי של צה"ל, הרב מועמד לבסוף לתפקיד הרב הראשי האשכנזי בישראל.

בקיצור: חזית-הדעת של הרב שלמה גורן על פרשת הממזרים.

מיסמך צבוע — שהרי אין כלל להעלות על הדעת שהרב גורן מאמין במה ש הוא כותב.

מיסמך מושחת — שהרי ברור לחלוטין את מי משרת כבוד הרב, ומהו המחיר. **מיסמך מגוחך** — שהרי נסיון עלוב זה להפוך לבן לשחור ושחור ללבן, מצחיק ממש בטיעונו.

אילו היה שופט כלשהו מעז ל- הוציא מתחת לידיו פסקדין שי כות, היה בית-המשפט העליון פו- סל אותו, בתוספת הערות שהיו מכריחות את השופט להתפטר בו כיום מרוב בושה.

שניגש הרב גורן למלאכתו, עמדה בפניו משימה: להציל את הקואליציה הממשלתית (כבקשת גולדה מאיר ומשה דיין) ולהשאיר את המפד"ל ליד קצרת השלל (כב- קשת רוב עסקניה).

ובכן, גורן מגלה שלא נכח מניין בעת החתונה היהודית, שזו נערכה במיטבת הרב, שהמילה בוצעה על-ידי רופא, רחמנא ליצלן, ושבדוקובסקי לא טבל מעולם ב- מיקחה.

(אוי לאוזניים שכך שומעות!) בורקובסקי עצמו מכחיש, כמובן, סיפור זה, וטוען שהחתונה נערכה על-ידי הרב של לאנקוב, והמילה על-ידי מוהל מוסמך בחרשה.

מכיוון שכל העדים מתו, אין הוכחות. אבל המיבחן הגיוני הפשוט ביותר מוכיח בעליל שסיפורו של גורן הוא עורבא פרח. אין ויכוח על כך שאבי הנערה היה יהודי אדוק וירא-שמיים. היה חשוב לו מכל בכל שחתנו יתגיד, וכי החתונה תיערך כדיו.

אם כן, איך הסכים לחתונה בלי מניין, ולגורר שאינו כהלכה? ו- מדוע?

רב גורן עצמו הרגיש, בלי ספק, שסיפורו עומד על כרעי תרגולת גור- סט. לכן בא סיפור אלטרנטיבי.

לאמור: בורקובסקי אמנם התגבר כהלכה, אבל אפשר להפכו חזרה לגוי באופן רטורי אקטיבי — "להפסיק את גרותו מעיקרא" ובדיעבד — מפני שחזר לסורו והתנהג כ- נוצרי.

"חזר לסורו". ביטוי נחמד. עד

אלוהי החמזרים

היום ידעתי שכך מדברים על פו- שע החזור לפשע. ואיך "חזר ל- סורו"?

הדליק אש בשבת. אכל חזיר. לא ידע כמה פעמים יש לכרוך את הרצועות על היד. עישן בשבת. לא הלך לבית-הכנסת. כן הלך לבית-הכנסת ולא ידע איך להתנהג ומה לומר, בזמן שקראו אותו לתורה בטכס ברי- המצווה של בנו.

נורא, נורא. **מסתבר שאברהם בורקובסקי — אדם שקשר את גורלו לגורל עם ישראל, שעלה לישראל בשנת 1933, שערך ברימצווה לבנו, שי בניו יתירו כחיילים קרביים ב- צה"ל — הופך בדיעבד לגוי, על פי מציאות הרב גורן, מפני שהוא מתנהג כמו 80% מהיהודים ב- מדינת ישראל.**

אחרי 19 שנות נשואין לבעלה הגר, מהן 11 שנים בארץ-ישראל — נישאה חנה בורקובסקי ב-1944 ליהודי בשם לנגר. היא לא טרחה להתגרש מבעלה הראשון.

איך ערך לה הרב לויצקי מי גבעת רמב"ם חתונה זו — שהיתה עכירה פלילית לפי חוקי המנדאט וחטא לפי ההלכה?

קשה לדעת זאת. כי הרב לויצקי הלך לעולם שכולו אמת, שאין בו חזית-דעת מ- סוג זה.

ההגיון אומר שהרב לא ידע על נשואיה הקודמים של הגבירת. אבל גורן אינו יכול לקבל הסבר פשוט זה, שיש בו כדי להפיל את הקואליציה. הוא גילה עד אחד (גילוי העדים המזורים

האלה, הצצים לפתע בשעת הצורך, הוסך את הרומן הזעיר לסיפור בלשי זול).

לעד זה נדמה שהרב לחיצקי ידע על ה- נשואין הקודמים.

אם כן, מדוע חיתן לויצקי? אהה, קורא גורן בצהלה, זה מוכיח ש- לחיצקי היה משוכנע שהבעל הקודם הוא גוי גמור, ועל כן נשואיו אינם תופסים. ולראייה: החתונה אמנם נערכה.

ואיך יודעים שהעד המיסתורי הזה דובר אמת?

מה זאת אומרת? אם הרב לחיצקי זצ"ל קיבל אותו כעד לחתונה, משמע שהאמין לו. ואם האמין לו אז, צריכים להאמין עכשיו.

ברור, לא?

(זה מזכיר קצת את הסיפור על האיש שפקיד-השומה התעניין לדעת מניין בא ה- כסף לבניית הווילה המפוארת החדשה שלו. האיש סיפר שירש חצי מיליון דולאר מ- דודו-זקנו באמריקה. "האם יש לך הוכחה לכך?" שאל הפקיד הספקן. "בטח יש לי," השיב האיש, "הרי אתה רואה שהחילה עומדת!")

תואר "ממזרים", אלא גם בעונש המעשי של מניעת כל אפשרות להתחתן עם מישהו שאינו מוגדר אף הוא כ-"ממזר". והדרך היחידה למנוע זאת היא להשמיץ את הבעל הקודם, להדביק לו תואר "גוי", לגרור אותו ואת ילדיו לרפש, לחבר עליו רומנים זעירים.

אם זוהי ההלכה — אוי להלכה! ואם מאמין מישהו שזהו רצון האלוהים בשנת ה'תשל"א — אוי לו ואוי לאמונתו. לרוב רובו של הציבור הישראלי לא יכולים להיות חלק ונחלה ב- אמונה כזאת. רובצת תהום בין ה- מוסר שלו ובין הלכה בארכאית זו.

*** **בי כופה הלכה זו על שני ה"ממזרים", על אורחי ישראל, על כולנו? הבה נהיה כנים — עד הסוף. לא המאמינים בהלכה כופים אותה עלינו. אין להם הכוח. הם מיעוט קטן בעם. לא הרב גורן כופה אותה. הוא רק יכול**

הרב-האלוף שלמה גורן: למי מותר להתחתן?

להתחכם לה ולאנוס אותה, כדי לשרת את אדוניו החילוניים. הוא בסך הכל דמות מגוי- חכת.

אם כן, מי כופה אותה? אתה. אתה הקורא שורות אלה. אתה מאמין שלכל גבר הזכות לשאת את בחירת-ליבו, ולכל אשה הזכות להינשא ל- בחיר-ליבה. בלי קשר למוצא, לעדה, לאום, לדת.

בוודאי, שהרי אתה מודרני. דעתך אינה סובלת שייאסרו על אדם ל- התחתן מפני שאמו או אביו עשו משהו לפני שלושים שנה.

בוודאי, שהרי אתה אדם מתקדם. ואתה מתקומם נגד מצב שבו המדינה נכ- נסת לחדר-המיטות, מפשפשת בעניינים אינ- טימיים, וכופה על אזרחיה כללים של ימי- חושך. בודאי.

אם כן, איך אתה סובל את ה- מצב הזה — שהוא המצב החוקי במדינה זו?

איך אתה סובל ממשלה של מפלגה, שרק השבוע הטיה מסדר-היום של ועידתה ה- עת-החלטה מטעם מוסדותיה המוסמכים, ש- קראה להפרידת הדת מן המדינה, להנהגת נשואין אזרחיים לכל דורש?

אם אנתנו איננו מתקוממים נגד מצב משפטי זה, נגד ממשלה זו, נגד הקנוניה הכופה הלכות כאלה על אנשים חפים-מפשע — הרי אנתנו האשמים.

ואנחנו ראויים לרב גורן, ולחזו- ת-הדעת שלו, כשם שהוא ראוי לנו.

כל זה מגוחך. שום רב לא היה מקבל על עצמו לחתן אשה, ביודעו שהיא נשואה אפילו לספק-גוי. ובחדאי לא בימים ההם, כששלטו בארץ האנגלים, שלא היה להם חוש-הומור בעניי- נים כאלה.

הפיברוק הזה מסרית. רוב העדויות מס- ריחות. (גורן פוסל, כמובן, את עדותו של גבאי בית-הכנסת, המעיד שבדוקובסקי נזהג להתפלל אצלו).

ונגיד זאת בפשטות: חזו-ת-ה- דעת של כבוד הרב מפריחה.

*** **אם נתעדם מחזו-ת-הדעת, הרי לפנינו סיפור אנושי רגיל.**

זוג התחתן בחו"ל ועלה לארץ. הוא לא מצא את האושר ונפרד. שני בני-הזוג הת- חתנו שוב, ונולדו להם ילדים. אנשים פשוטים, טובים, שידעו ימים רעים, שניסו למצוא קצת אושר בחייהם, שכל רצונם לחיות בשקט, שאינם מבקשים אלא שיניחו להם.

והמדינה אינה מניחה להם. הלכה מיסלצית כופה על הילדים מעמד של "ממזרים". לא מפני שהם עשו מעשה רע כלשהו, בעיני אלוהים ואדם; אלא מפני שהוריהם עשו מעשה שלא היה לפי ה- הלכה.

על הטרגדיה האישית של אמם, שאירעה זמן רב לפני שנולדו, נע- נשים הבן והבת.

לא רק בעונש הנפשי של הדבקת ה-

מכתבים

לא זו
דרך

כל זמן שאנשי הימין פלוש יהודים מ-
ברית המועצות מפגינים — זה טוב ולגי-
טימי.

אך כאשר הם לומדים להכות ולא להגן,
לכבוש את משרדי רק"ח ולעוק נגד כל
סוטה מדרכם — זה רע ומבשר רעות.
זו לא דרך האיחוד של עמנו! איחוד
לא נקנה בדם!

בני ציטריק, תל-אביב

ער
הסוף

הקורא אריה פרנק מגרמניה בא בטענות
לבמאי הבכחאי אריה זקס (העולם הזה 1753)
על שהוא לא מעז להפשיט את שחקניותיו
עד הסוף. כהשואה להצגת עירום אמיתית

„הו כלכותה“

צייר פרנק תמונה מתוך הצגת הו כלכותה.
לפי דעתי גם לפרנק אין דם. התמונה ש-
שלח היא צימחונית לגמרי.
כדי להראות לכם ולקוראים מה אפשר
באמת לראות בהו כלכותה, אני מצרף
תמונה מתוך המחזה.

אריה לב, בת-ים

מחשבותיו שז
היושבראש

האם דן בן-אמוץ אמיץ עד כדי כך שאינו
חושש מפטורין מהעיתון האחרון שמצא
בו מחספה?
האם אורי אבנרי פוחד ממנו עד כדי כך
שהוא חושש לפטר אותו?
או אולי כל זה משובך מתוך מגמה
להציג את אבנרי כ„ליברלי“?
ממש מפתיע אף קורה שהדיקטטור הזה
מאפשר למישהו לכתוב בהעולם הזה דברים
הנוגדים את „מחשבותיו של היושבראש...“
שכן, כעורך — קצוני אבנרי בהרבה מ-
עורכי הטיימס, מעריב ודייטות.

לכן, כאמור — הפתעה!

(סלחו לי על שאיני חותם בשמי, אך
מחלת הרדיפה שבי לוחשת לי להתירה מה-
מאפיה של ש.ש.)

קורא, תל-אביב

החכם
בארם

הפתכם לעיתון תבוסתן עם מנהל חשבו-
נות גרוע במיוחד, המתיימר להיות „החכם
בארם“. אתם מבזבזים עמודים שלמים כדי
להתפלם עם „החכם“ ההוא.

אגב, „החכם“ ההוא אינו עונה למכתבים
הנשלחים אליו ואשר אינם מוצאים חן ב-
עיני „טעמו המעודן“. לפני יותר מחצי שנה
ביקרתי מאמר שלו, שבו הוא מפרט את
סדר יומם של שבוינו במצרים, „המבלים“
במלון מקומי — לא קיבלתי אף מילה אחת
תשובה!

אברהם רוזנצווייג, ירושלים

קוראים השוחרים מכתבים
מתבקשים לנפח אותם בקצרה.
עדיפות תינתן למצרפים תמר
נות למכתביהם.

(המשך מעמוד 9)
חשבון המדינה בכדי שיוכלו לעשות צרות
לרוב אורחיה!

ש. זמיר, אמירם

התלבושת האחרונה

והמצב הכלכלי

אני חושב ומסכים עם דן בן-אמוץ כי תל-
בושת אחידה מיותרת במיסגרת בית-הספר
וכל הטענות של מרדכי מילר כאילו זה
מרחיק את המרוק המטופש אחר רמת-חיים
ויוקרה מדומה מ-
גבולות בית-הספר
ועוד כיוצא באלה,
אין להן שחר.

טימברג

אני תלמיד תיכון
שצריך ללכת מדי
בוקר בתלבושת א-
חידה לבית-הספר. גם
התלבושת האחרונה
אצל מי שרוצה בה
יכולה להביא לתח-
רויות שונות. למי
של, תלמיד שהמצב
הכלכלי בביתו טוב
יותר והאגורה מצו-
י

יה בכיסו, יכול להרשות לעצמו שיהיו לו
שלוש חולצות ושלושה זוגות מכנסיים מן
התלבושת האחרונה ולהחליף את התלבושת
שלוש פעמים בשבוע, לעומת תלמיד שה-
מצב בביתו טוב פחות, ויכול להרשות ל-
עצמו פעם בשבוע להחליף את בגדיו ואז
הם לא נקיים ומגוהצים כמו של זה ה-
ראשון, ושוב יש תחרות ביניהם.

ובעצם, כפי שדן בן-אמוץ אמר: האם אין
הבדל חברתי באמת במציאות? מדוע יש
להסתיר זאת?

כל תלמיד מכיר טוב מאוד את המצב ה-
כלכלי של התלמיד השני ואין צורך בתלבו-
שת כדי לראות זאת.

יעקב טימברג, תל-אביב

איך למצוא את
בעיני אשה?

בכתבתו בעניין עדות המזרח („הפנתר
והיגואר“, העולם הזה 1750), כתב אורי
אבנרי על ראש הממשלה באופן רגשי ו-
בלתי-רציונאלי.

הוא יוצא בבירור מתוך דעה קדומה (אני
סייגשית) — וזו גישה אירציונאלית —
ומנסה להדביקה — למי? לפוליטיקאים אי-
דאילוסטית ו„בעלת כשרון פוליטי רב“, כפי
שהתבטא גם בסייגס בעל הראיון המפורסם.
אגב, אותה אירציונאליות מתבטאת גם
בשימושו במונח „גבריות“ ו„להוכיח את
הגבריות“ — ביטוי שבקידן שלנו, ועוד
קודם לכן, כבר אבד עליו הכל. כי
למצוא חן בעיני אשה אין כיום צורך להיות
ראש-כנופיה. מספיק להיות אוהב, עדין,
ובעל-רגש בכלל... וסקסי. חוץ מזה, ראש-
כנופיה יכולה להיות גם אשה. האם נאמר
ש„היא מנסה להוכיח את גבריותה?“...
מצחיק.

ד. אפרת, תל-אביב

גישה

לא עניינית

אני מבקש להעיר תשומת-לב לתופעה ה-
חוזרת ונשנית כמעט בכל כתבה בעיתון:
כונתי להערות המלחת דמויות שונות בהן
דנה הכתבה.

בהעולם הזה 1751, בסקירה שהופיעה על
הצבעות איראמון בממשלה של סיעות
גח"ל והמרכז החופשי, מדובר ביו"ר הישר

בה מרדכי ביבי.
הכותב אינו שוכח
לציין שהח"כ הנ"ל

הוא מיוצאי עירק(!)
בכתבה המופיעה
בגיליון 1752, מדובר

בשחקנית הקאמרי
בהצגת הבכחאי, ו-
היא מביאה דברים

מפי כל אחת מהן.
אך באותה הזדמנות
אין הכותב שוכח ל-

ציין ש„לאה מכנס
הסתבכה עם החוק
לפני מספר שבועות“.

אני מביא כאן רק שתי דוגמאות משתי
כתבות השונות באופיין לחלוטין, כדי להצי-
בוע על גישה מאוד לא עניינית המאפיינת
כתבות בעיתון מדי שבוע בשבוע.

דב ברנשטיין, תל-אביב

ברנשטיין

לאירופה הכלגה שכולה חוויה באנית הפאר לינדרוס

הגדולה ביותר הפועלת בקו
ישראל-איטליה 18 אלף טון.

קו דו-שבועי מחיפה לאיטליה

ההכלגות הבאות: 23.4, 9.5, 23.5, 6.6

אפשרות סיור בנמלי הים התיכון

לימסול-פמגוסטה-רודוס-כרתים-פיראוס-
קורפו-דוברובניק-ברנידיזי-אנקונה.

* בריכת שחיה
* אולמות בידור מרווחים
* קולנוע
* תזמורת, ריקודים

* מטבח אירופאי וים תיכוני מעולה

נסיעה הלך ושוב לאיטליה החל מ-1000 ל-
כולל כל המסים.

כרטיסים אצל כל סוכני הנסיעות או אצל הסוכנים
הכלליים לישראל:

ויקינג, חברה ימית בע"מ.

חיפה דרך העצמאות 104, טל. 524295

תל-אביב רח' אלנבי 300, טל. 625864, 625994

ירושלים רח' אגרון 28, טל. 25771

שנת הבניה 1954, דרגת סיווג בטיחותית שניתנה ע"י אנף הספנות והנמלים במשרד התחבורה י"ב.

בעוון עריקה

מצה"ל - בעוד

שאביו נמצא

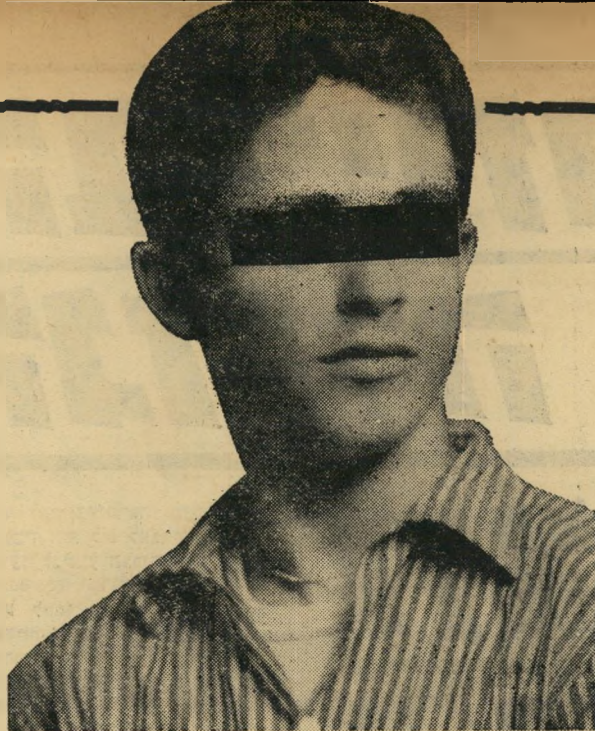
באותו מחנה

ולא ידע...

לדברי חזן, הרי כעבור זמן מה לשהותו בכלא הצבאי, נעצר גם יצחק הררי המקור, רי, נדון למאסר על עריקה ונשלח לאותו בית-כלא, בו ישב חזן עצמו. כך, משתמע מדבריו, ישבו באותו כלא צבאי שני יצחק הררי, בעלי אותו מספר צבאי, ואיש לא שם-לב לכך. הסביר חזן: "לי קראו שם, הררי הקטן, ולו קראו הררי הטיפש".

לפי גירסתו של חזן, התירו לו באמצע חודש מרץ לכתוב מכתב אל מחוץ לבית הכלא. הוא לא כתב להוריו, אלא לאחד מידידיו, הודיע לו כי הוא יושב בכלא 4. אותו ידיו הוא שסיפר להוריו של מנחם חזן, היכן נמצא בנם, אותו חיפשו שלושה חודשים לשווא.

הצד האכזרי שבכל הפרשה הוא בכך, שאביו של מנחם, גבר ענק, אב ל-11 ילדים, הוא אורח עובד צה"ל, המועסק כ- (המשך בעמוד 18)

הילד בן ה-14

שהוחזק שלושה

חודשים בכלא

הצבאי - - -

של המשטרה הצבאית. השוטרים הצבאיים זיהו כמובן את הילד לפי הדיסקיות שנשא - כחיל יצחק הררי, שהיה מבוקש בעוון עריקה. מאחר שלמנחם חזן, הנראה קצת מבוגר מגילו האמיתי, לא היתה כל תעודה אחרת להוכיח כי אינו יצחק הררי, הוא נלקח למעצר צבאי.

השוטרים

היכו

ס יפר חזן לשופט שרון: "השוטרים לא התייחסו בכלל לטענותי, שאני לא יצחק הררי ושאיני חייל בכלל. הם בעטו בי והיכו אותי".

לדברי חזן הוא הועמד למשפט צבאי על עריקה. הוא היה מפותח מדי מכדי לומר משהו או לעשות משהו חוץ מלרעוד מפחד. וכך גור לו בית-המשפט הצבאי

בידי שוטר צבאי ב-30 בחודש מרץ השנה. מנחם חזן הואשם בשורה של עבירות: בגניבת 30 ל"י מבית-כנסת בשיכון גורדון בראשון-לציון, בגניבת קלמנטינות מפרוס ובגניבת חולצה מהתחנה המרכזית. משפטו עמד להיפתח ב-12 בחודש ינואר השנה. אולם הוא לא הגיע לשיבת בית-המשפט. השופט נתן אז הוראה למשטרה להביא אותו בכוח למשפט. השוטרים חזרו כלעומת שבאו. הם סיפרו כי אינם יכולים למצוא את הילד בביתו, וכי גם הוריו אינם יודעים היכן הוא.

בסוף חודש מרץ הגיע שוטר ממשטרת ראשון-לציון לכלא 4 הצבאי. הוא בא לחקור שם חייל, שנחשד בביצוע עבירות אורחיות. הוא ביקש לראות את החייל יצחק הררי, והנה, כשהביאו את החייל בפניו, הסתבר לו כי יצחק הררי אינו אלא הילד מנחם חזן, אותו הכיר מראשון-לציון. מובן שהשוטר הודיע על כך לבית-המשפט וזה ציוה להביא את הילד אליו מבית-

הו מיפור שלא ייאמן. קשה להאמין כי התרחש בכלל. עוד יותר קשה להאמין כי הוא התרחש בישראל של שנת 1971. ואולי קשה מכל להאמין, שזה קרה דווקא בצה"ל, סמל היעילות, ה-סדר וההקפדה בישראל.

במבט ראשון נראה כאילו הפרשה המוודה והמוזעזעת אינה אלא יצירה קפקאית. אבל העובדות מדברות בעד עצמן. מנחם חזן (שם בדוי, בשל היות הנער קטן. השם האמיתי שמור במערכת) בן 14 וחצי תושב אחת השכונות של ראשון-לציון, ישב במשך שלושה חודשים בבית-כלא צבאי כאסיר. הוא הגיע לכלא 4, אחד מבתי-הכלא הצבאיים המפורסמים בישראל, אחרי שנדון למאסר של עשרה חודשים, בידי בית-דין צבאי, על שערק משירות סדיר. וכל זה, כשמנחם חזן, לא רק שלא גויס מעולם, אלא שאינו חייב עדיין כמובן, ב-גיוס.

מנחם חזן בן ה-14 וחצי הושלך לכלא ב-

איר

זה יכול לקרות

במצה"ל?

עשרה חודשי מאסר על עריקה. מבלי שי-יצליח אפילו לומר לשופט כי הוא שופט את האיש הלא נכון. מלבד עשרת חודשי המאסר בפועל, הוא נידון גם לשנת מאסר נוספת על תנאי, במקרה שיערוק פעם נוספת.

"הררי הקטן"

"הררי הטיפש"

מנחם חזן הועבר לכלא 4. אם אומרים גם הושלך לשם בטעות, מדוע לא הודיע עיק את משפחתו ואת ידידיו, כדי שיפעלו למענו וישחררוהו מהמאסר הבלתי-חוקי, אליו נקלע בטעות?

על כך היה למנחם חזן הסבר ששיכנע את השופט: "החזיקו אותי בכלא 4 בתא בידוד. אסרו עלי להתקשר עם משפחתי או עם חברי".

הסוהר הצבאי, ואו, בפני השופט אלי שרון, סיפר מנחם חזן, ילד יפה, בעל שיער שחור מתולתל ועיניים כחולות את סיפורו, שנשמע כאגדה מאקברית.

לדבריו של חזן, יש לו ידד חייל בשם יצחק הררי, יום אחד ביקש מחברו להשאיל לו את זוג הדיסקיות שלו. דיסקיות אלה נושא כל חייל בצה"ל על צווארו, והן משמיות כתעודת-זיהוי נוספת שלו, נוסף ל-תעודת החייל, במקרה שיפול בשבי או יפ-צע. על הדיסקיות חרוטים שמו ומספרו של החייל וכן סוג הדם שלו.

כך החל חזן לעמוד את דיסקיותיו של הררי, מבלי שידע, לדבריו, כי הררי ערק בינתיים מיחידתו והוא מבוקש על ידי ה-משטרה הצבאית. בתשיעי לינואר 1971 עז-רה המשטרה האורחית את מנחם חזן כחשוד בביצוע גניבה. מאחר שנמצאו על חזהו הדיסקיות הצבאיות, סברו השוטרים, לדברי חזן, כי הוא חייל ומסרו אותו לטיפול

טעות, כמובן. המשטרה הצבאית ובית-הדין הצבאי שדן אותו למאסר על עריקה, לא רק שלא ידעו את גילו האמיתי, אלא גם לא ידעו את זהותו. הוא נחשב בטעות ל-מישהו אחר, ישב במקומו בכלא, מבלי שי-הוריו ידעו היכן הוא. אלוליא המקרה ה-עיוור, היה מנחם חזן יושב בכלא צבאי את כל עשרת החודשים שנגזרו לו בטעות, מבלי שאיש היה מגלה כי הוא יושב שם בטעות.

בגלל

זוג דיסקיות

יצר אירעה פרשה מוזרה זו? איך היא יכלה בכלל לקרות? על כך יש שתי גירסות שונות. הגירסה האחת היא זו של מנחם חזן. הוא סיפר אותה בבית-המשפט ברחובות, בפני השופט אלי שרון, כאשר הובא לבית-המשפט, מלווה

הרקע המשפחתי שתיים מאחורי תיו של הנער שישב שלושה חודשים בכלא הצבאי, כפי שצולמו השבוע בפתח ביתס בראשון-לציון. שם מתגוררות 13 נפשות בדירה קטנה המכילה שלושה חדרים בלבד.

רדיפת הפירסום
של נציב שרות
בתי הסוהר
הכשילה את
תוכנית המשטרה

הבריחה הגדולה

הבריחה הגדולה

עמדה להתבצע באותו לילה, בו פרצו הסוהרים לתא. אותו לילה, בשלוש וחצי לפנות בוקר, הספיקו אסירי התא לנסר רק שתי פיסות סורגים. אפילו בעבודה מאומצת לא היו מסוגלים לנסר סורגים נוספים כדי לפתוח פתח דרכו יכול לעבור אדם, בשעות ה- מעטות שנותנו עד זריחת השמש.

כפי הנראה היה זה רק שלב מוקדם ב- מבצע הבריחה. האסירים עמדו כנראה לחד- ביק את סורגי החלון חזרה ולהמשיך לעבוד בניסור הסורגים למחרת היום.

על תוכנית הבריחה, בעוד שכבר באותו בוקר היתה לו ידיעה כי יהיה נסיון חוזר לשחרר את אסירי תא מספר 7.

ניר גונב את ההצגה

מדוע הכשירו אריה ניר את תוכניתה של משטרת ישראל ללכוד את האסירים הבורחים, אחרי ביצוע הברי- חה, יחד עם אלה שסייעו להם לברוח?

באם יתגלה להם כי נעשה נסיון בריחה. בלילה שבין ה-5 ל-6 לאפריל השנה, הוא הלילה שנועד לביצוע הבריחה, הוקמו המח- סומים והמארבים הדרושים.

מה שלא לקחו שוטרי ישראל בחשבון היו תוכניותיהם של אנשי נציבות בתי- הסוהר, שהובאו בסוד העניין. בחמישי בא- ריל, הועמדו כל הקצינים בכלא רמלה במצב הכן. הקצינים, שברוך כלל מסיימים את עבודתם במשרדי בית-הסוהר המרכזי של המדינה בשעות אחר-הצהריים, התבקשו ל- הישארו בתוך כותלי בית-הסוהר. ואז, בשעה שלוש וחצי לפנות בוקר, התפרץ מפקד בית-הסוהר עצמו, רמ"ח אריה אליאס, אל התא מספר 7 בראש קבוצת סוהרים. "ה- הצגה נגמרה", הוא הודיע, כאשר העיר את כל תשעת האסירים שבתא משנתם.

בכך חיסל מפקד בית-הסוהר את נסיון הפריצה וגם את תוכניתיה של משטרת- ישראל ללכוד את חברי "המאפיה הצרפתית" שעמדו לסייע לבורחים בבריחה הגדולה. עוד באותו יום כונסה מסיבת עיתונאים רבתי בין כותלי כלא רמלה, בה אירחו המבקרים בידי נציב בית-הסוהר, אריה ניר עצמו ומפקד הכלא, שסיפרו להם בגאווה גדולה על הכשלת תוכנית הבריחה. ניר עז- מו הצטלם בפוזת הגברית האופיינית לו,

כונס חיכו למפקד

אפילו הסיפור שבנו הסוהרים כדי ל- רומם ולשבח את עצמם, היה תפור מ- תפרים גסים מדי, שהעידו כי האמת שונה ממה שסופר לציבור.

לדברי מפקד כלא רמלה, שמעו שני סמלי המשמרת רעש של ניסור בוקע אותו לילה מכלא מספר 7. מה עשו הסמלים האמיצים? האם פרצו לתא? האם הוליקו את האור בתוכו כדי לבדוק מאין בא קול הניסור? האם ניסו להאיר בפנס אל תוך התא כדי לבדוק מי מנסר שם ומה הוא מנסר? מה פתאום?! הסמלים רצו להועיק את ה- קצין התורן. גם הקצין התורן לא עשה אף אחת מהפעולות המתבקשות. הוא רק הקשיב ואישר כי הוא שומע קול ניסור. אז רצו כולם להועיק את מפקד הכלא מביתו ש- בנבעתים.

חלפה חצי שעה עד שמפקד הכלא הגיע, לדבריו, אל בית-הכלא. במשך מחצית שעה זו, יכלו האסירים לסיים את ניסור הסורגים ולברוח בשקט הביתה. מדוע לא נכנסו ה- סוהרים לתא כדי למנוע מהם את נסיון הבריחה?

אריה ניר (מימין), נציב שירות בתי-הסוהר, זורח מצהלה אחרי שהכשיל את תוכנית המש- טרה לתפוס את הבורחים מחוץ לכלא וזכה בכך בפירוטומת משמאל נראה קצין-משטרה במצב-רוח לא מרומם. בפרשת הבריחה היה ניגוד אינטרסים בין המשטרה ושרות בתי-הסוהר.

צוחה הצוחק ראשון

התשובה לכך, המבוססת על ניחוש בלבד, היא פשוטה. קרוב לוודאי שניר ואנשיו לא רצו שמשטרת-ישראל תקצור את התהילה. אילו היו אסירי תא מספר 7 מצליחים לברוח מתאם, אחרי שניסרו את סורגיו ו- אחרי שחבריהם חתכו עבורם מבחוץ את גדרות התיל, והיו נתפסים בידי משטרת-י- ש- ראל, היתה המדינה כולה יוצאת מכליה ב- תשבחות למשטרה. קציני המשטרה, שהיו מופקדים על המיבצע, היו מכנסים מסיבות עיתונאים ותמונותיהם היו זוכות לפירסום.

ומה עם נציבות בתי-הסוהר? קרוב ל- ודאי שהעיתונות ודעת-הקהל, שלא היו יוד- עים שהנציבות הגיחה לאסירים לברוח לפי בקשת המשטרה, היו יוצאים בביקורת תקי- פה נגד סדרי השמירה והבטיחות בכלא רמ- לה. אריה ניר ואנשיו היו הופכים ללעג ולקלס בעיני כל. זאת לא יכול היה אריה ניר לשאת. לכן החליט בשלב מסוים לחסל את תוכנית הבריחה עוד לפני שהחלה ולק- צור את התהילה והפרסום בעצמו.

כך הפכה הבריחה הגדולה לבידחה ה- גדולה. ברור כיום כמעט לחלוטין, שהבריחה לא

כשמקטרת תקועה בפיו, ליד החבל באמצ- עותו התכוננו כביכול האסירים להמלט מ- התא שאת סורגיו החלו לנסר.

אומנם, לדברי מפקד הכלא, היו אלה שני סמלים, שהיו אותו לילה בתורנות, שמעו את קולות הניסור, הועיקו אותו והכשילו את הבריחה, אבל את הסמלים לא צילמו, במקומם צולמו רק הנציב ומפקד בית-הכלא.

למחרת הופיעו תמונותיהם של ניר ו- אליאס בכל העיתונות, בצירוף כתבות של הלל ושבח לעירונות ופיקחותם של שירותי- בתי-הסוהר, שידעו להכשיל את הבריחה.

אלה שידעו לקרוא בין השורות, שמו לב לפיסקה אחת אותה הדגיש ניר במסיבת העיתונאים שלו: "לא קיבלנו שום הודעה מוקדמת על נסיון הבריחה. הגילוי מצביע על רמת-מתחבטחוני גבוהה..." אלא שבאו- תה מסיבה עצמה אמר ניר משפט מוזר אחד: "הבוקר קיבלנו ידיעות, שאותם אני שים הקשורים בנסיון להברחת סלומון אבו ולוי פינגרהוט, עלולים לנסות לשחררם שוב."

צריך להיות טיפש גמור כדי להאמין ל- דברי ניר, שלא היתה לא כל ידיעה מוקדמת

החלון

זהו החלון המסורג בבית- הסוהר ברמלה, ממנו הת- כונו לברוח תשעה פושעים מסוכנים בעז- רת חבריהם מבחוץ. האיש המחזיק בחבל, הוא, כמובן, נציב בתי-הסוהר אריה ניר.

הידיעה שהגיעה ממקור מודיעיני

למשטרת-ישראל היתה שעה זהב. היא הכילה מידע על מיבצע ראשון מסוגו, לבריחה מכלא רמלה, אחד המיבצרים השמור- רים ביותר במדינת ישראל. לא היתה זו אומנם הפעם הראשונה בה נעשו נסיון לב- רוח מכלא זה, אלא שהפעם היה מדובר על מיבצע-בריחה כמו בסרטים, בו ישלו חלק ה- אסירים האמורים להימלט וכנופיה מבחוץ, שתסייע להם בפריצת הגדרות הסבוכות וה- עבותות של המיבצר.

לפי נתוני הידיעה, היתה כוונת המיבצע לשחרר את האסירים המסוכנים הכלואים ב- תא מספר 7 בכלא רמלה, ביניהם שניים ש- גילונו על רצח: סלומון אבו (24), שנדון למאסר עולם אחרי שהורשע בביצוע רצח כסול לפני שנה ברחוב אלנבי במיסגרת הקרב על מועדוני ההימורים; ו- ולוי פינ- גרהוט, אף הוא אסיר עולם על רצח ושו- ר. הידיעה סיפרה כי אנשי "המאפיה הצר- פתית", אותה כנופיה שאליה השתייך, כפי שנמסר בזמנו סלומון אבו, היא שתכננה את הבריחה כמחנת חגיהפסח לאחד מחבריה. ידיעה מעין זו היא חלום של כל משטרה. שכן בעזרת מידע כזה ניתן לא רק למנוע את נסיון הבריחה, אלא לתפוס את כל המסייעים לבריחה, לגלות תוך כדי כך מי הם שותפיהם של הפושעים שנתפסו ויוש- בים בכלא. זו יכולה להיות גם סיבה טובה להכניס למעצר ומאסר פושעים מסוכנים, שאין כל הוכחה אחרת נגדם כדי להרשיעם.

הנציב נצטרף בפוזת

די לתפוס את האסירים והמסיי- עים להם בעת ביצוע הבריחה היה צורך להניח להם לברוח מהכלא. המשטרה, שהקי- מה מחסומים ומארבים, היתה צריכה ללכוד את הבורחים וחבריהם מחוץ לכותלי בית- הכלא. לשם כך היה צורך בשיתופם של שלי- טונות בתי הסוהר. הם התבקשו על ידי משטרת-ישראל לא להתערב ולא להפריע

חג החירות של תשל"א, קיבל משמעות אקטואלית. היציאה מעבודות לחרות הפכה בו מהגדרה של זכויות העבר למציאות אקטואלית. בפעם הראשונה היה זה בפסח השנה, בו קיבלה עליית יהודי בריית-המועצות צורת מיפנה דרמטי.

במקום קבוצות ובודדים, להם הגיעו עד כה שלטונות בריית-המועצות לעזוב לישראל, יצאו השבוע מברית-המועצות והגיעו לחינה, תוך יום אחד, כמה מאות יהודים מכל רחבי בריית-המועצות.

האם היה זה מעשה חד-פעמי, או שמא הוא בישר על תחילת אכסודוס מודרני?

הממשלה

מוסד של תבונה

וחוכמה מדינית

כמעט כל סקר של דעת-קהל הנערך בישראל, חוזר ומאשר כי רוב הנשאלים תומכים במדינה במדיניות הממשלה בתקופה בה נערך הסקר. הרוב בו זוכה הממשלה במישאלים הוא לעיתים קרובות הרבה יותר גדול מהרוב בו זכתה בעבר בבחירות.

למזלה של ממשלת-ישראל, מוגנים דינאית ושיטתית בחוק מיוחד. כתוצאה מכך יש פער עצום בין תדמית העם על ממשלתו לבין המתרחש בה באמת. ספר שיצא לאור בימים אלה עלול להרוס את תדמיתה של הממשלה כמוסד של תבונה, הגיון וחוכמה מדינית, בעיני כל מי שיקרא אותו.

שדר מהבית הלבן, ספרו של הכתב הישראלי של הוואשטון פוסט, דן מרגלית, עוסק בתולדות ממשלת הליכוד הלאומי מאז ה'בחירות' של 1969 ועד התפרקותה ב-1970. בד בבד עם סקירת המאורעות הפוליטיים והצבאיים, מרחח מרגלית על מה שהתחולל במקביל מאחורי הקלעים.

כמה מהגילויים המעניינים של דיווח זה: ההחלטה על ההפצצות בעומק מצריים התקבלה על-ידי הממשלה אחרי שגורא היה לה שהאמריקאים מעוניינים בכך. האסמכתה לדעה זו היתה: התבטאות של אישיות אמריקאית בכירה במסיבת קוקטייל בבית פרטי. כמה מהשרים ביקשו הכחשה חותכת יותר לתמיכת האמריקאים בהפצצות, ואז נענו כי ארצות-הברית לא תתחום על מיסמך רשמי בו היא מבקשת מישראל להסיר ציץ בעומק.

ההחלטה צה"ל להקים מעוזים בקו ה'תעלה, כדי לחסום על-ידי כך את התעלה ולמנוע כל אפשרות לפתיחתה, נפלה אף היא על סמך רמז אמריקאי, ממנו הבינה ירושלים כי ארצות-הברית מעוניינת בחסימת התעלה.

כאשר טענה ראש הממשלה, גולדה מאיר, בזמנו, כי בעת הדיונים על ההפצצות בעומק לא נלקחה כלל בחשבון אפשרות התערבות סובייטית בקרבות, היא לא אמרה אמת. אחד השרים העיר בעקבות הצהרה זו: "כדאי לראש הממשלה לרענן את זיכרונה בקריאת הפרטיכלים משיבות הממ"ש של רועדותיה".

כמו בקרבות, גילויים מאלפים נוספים בספר:

כאשר העלה שר-החץ אבא אבן, ב'פברואר 1970, את הצעתו שישראל תצא במיתקפת שלום, התנפלה עליו גולדה ב'רוגז, עד שאבן הסיר את הצעתו. אבל גולדה הכריזה את אבן להעמיד את הצעתו להצבעה למרות פניות השרים האחרים, שריחמו על אבן. באותה הצבעה הצביעו בעד הצעת אבן רק שני שרי מפ"ם, אבן עצמו לא הצביע בעדה.

כאשר הופלו ביולי 1970, ארבעה חייבים מוטסים בידי טייסים סובייטים, ב'קרב-אוויר עם מטוסי צה"ל, הגיב על כך שר-התיירות משה קול: "למה ארבעה? שניים לא היה מספיק להפיל?" היחיד ב'ממשלה שהתנגד להפלת המוטסים הסובייטיים טיים היה שר-האוצר פינחס ספיר.

בתקופות די קריטיות לגביגורלה של המדינה, היו החיסים בין ראש הממ"ש ל'בין שר הביטחון גרועים עד כדי כך, שהם לא דיברו ביניהם, ושר המשטרה, שלמה הילל, היה נאלץ להתרוצץ ביניהם כדי להעביר את דבריו האחד לשני, כמעט כמו בגן-ילדים.

עיוניות-השחיתות הגדולה ביר

חר של החודש לא תופיע בעיתונות.

כי הגיבורה העגומה של פרשה זו היא העיתונות עצמה.

אם אפשר לקנות את העיתונות הישראלית?

אדם תמים ישיב מייד בשאלה: איך אפשר לקנות עיתונות שלמה?

מן הסתם אפשר לקנות איזשהו עיתון, אבל עיתונות שלמה?

כדאי לבדוק שאלה זו לאור ה'מתרחש סביב שביתת הדיילים.

השביתה החלקית של הדיילים במסוסי אל-על נועדה כנספחה, כדי להשיג הגדלת הצוותות בטיסות מסוימות. יתכן שמתחבאת מאחוריה כוונה להשיג הטבות בשכר.

אין כל אמת-מידה אובייקטיבית לקביעת ה'צדק' של דרישה זו או אחרת.

אבל במקרה כזה, כמו שביתת הדיילים, יכול הציבור לדורש כי יניחו לפניו את ה'עובדות. למשל: מהו השכר האמיתי של הדיילים? כמה מקבלים דיילים באותה עבודה בקווית-עופה זרים? איך משתווים תנאי העבודה? מהו הציאות בקווית-העופה?

ובעיקר: מה הן הטענות המפורטות של שני הצדדים לסיכסוך-העבודה?

אבל אם קיווה הקורא למצוא מידע בסיסי זה בעיתון, התאכזב.

אף עיתון יומי אחד בישראל לא מצא לנכון להגיש את טענות הדיילים.

אך פרצה השביתה, פתחה ה'עיתונות - כולל - בזעקה היסטרית, כאילו שם השוחט את ה'חלף על צוואר האומה.

כמה עיתונים מסרו את הידיעה בעמוד הראשון, תחת כותרת ראשית או כמעט-ראשית. כולם פירסמו בהרחבה את דברי דובר אל-על. איש לא פירסם את הטענה הנגדית. התמונה הכללית, האחד, שהופיעה ב'עיתונים, היתה שהנה כנופייה של גאנאסטים, הסובעים ממש בבור-שומן, יש להם החוצפה התהומית לסחוט תוספת על שכר המלכים שהם מקבלים עבור בטלה מאורגנת. פורסמו רשימות של שכר (כולן) לא רשמיות, מפי "מקור מוסמך". לא היה צורך בחקירה עיתונאית - די היה במחשבה אובייקטיבית מינימלית - כדי לדעת שמיספרים אלה מוכרחים להיות כוזבים. כי משכורות-הגטו שצוטטו (1800 ל"י נטו לדייל ותק, מלבד אש"ל עצום בור-לארים, 350 ל"י אחוזה במכירות וכו') היו שוות למשכורות-ברוטו של למעלה מ-5000 ל"י לחודש.

זה מגוחך, אבל שום עיתונאי לא חקר. אף עיתון אחד לא פירסם אף כתבה אחת של חקירה אובייקטיבית, מפי שני הצדדים. כל-התקשורת היחידה שעשה זאת היה שידורי ישראל, בתוכנית חיים הזה, בו הוקדשו כמה דקות לעימות דוברי הצדדים.

הקרה? אף זה יכול לקרות?

התשובה היא פשוטה עד להדהד.

El Al, from London, Paris, Amsterdam, Brussels, Zurich, Frankfurt, Munich, Vienna, Rome, Athens, New York, Tel Aviv, Teheran, Nairobi and Johannesburg. See your Concierge or Travel Agent. EL AL Israel Airlines.

האם זה שקר?

מודעה זו של "אל-על" זכתה בפרסים בינלאומיים. היא מפריכה לחלוטין את טענת "אל-על" השבוע, כאילו הדיילים מתבטלים ברוב זמן הטיסה, יכולים לישון בה שעות ארוכות וכו' - טענה שכל נוסע יודע שהיא שקר. עבודת הדיילת היא אחת המפריכות ביותר, ביחוד מאז טיסות-הסילון המהירות. כפי שאומרת המודעה: "נא להדק את החגורות... נא להתייר את החגורות... שבווען... כרית... לתלות את ה'מעיל... האם נוח לך? לא, גברתי... אל-על" פירשו, "אל השמים", אדוני... פשוט לחץ על הכפתור... פשוט משוך בידית... כן, אדוני... קפה, תה או חלב... מסטיק... קצת פירות... כן, גברתי... כן, אדוני... לא, גברתי... קפה, תה או חלב... שתי כוסות מארטיני הם הגבול, אדוני... אסור את זה... אני בת 23, אדוני... אסור לך, אדוני... הכנפיים תמיד עושות זאת... לא, גברתי... קפה, תה או חלב... מרגיש יותר טוב... פשוט לחץ על הכפתור... פשוט משוך בידית... עוד כרית... זה נחמד באמת... הנה ארוחת הערב... לא, אדוני... אני אדוני... יותר קפה... נא להדק את החגורה... שלום... שלום... אני מרגשה כאילו הלכתי ברגל כל הדרך מתל-אביב עד לכאן. - באמת הלכתי!!!

טוס ב"אל-על" - ושתוק!

הגדולה של הטיסים, הותקפו השובתים מימין ומשמאל, על-ידי כל העיתונים (העיר תון היחיד שתמך בהם היה העולם הזה). עתה חוזרת תופעה זו.

שבוע, בעוד השתוללות העיתונות נגד הדיילים התמסנה היתה בעי' צומה, יצא מן הארץ מטוס שכל נוסעיו טסו בחינם. הוא נועד, כביכול, לפתוח את הקו החדש לקנדה. בעיתונות סופר על איומם של סבלי ל'מל-התעופה לשבות, מפני שלא קיבלו כרטיס-סיחנים. הקורא אמר לעצמו: "זו חוצפה". אבל העיתונות לא סיפרו מי כן טס באותו מטוס. נסעו בו, מלבד עשרה פרוטקציונרים של שר-התחבורה שמעון פרס (כולל נהגו האי-

הים, מעשית עד כדי לזעזוע. אל-על השתלטה על העיתונות הישראלית כולה, פשוטו כמשמעו.

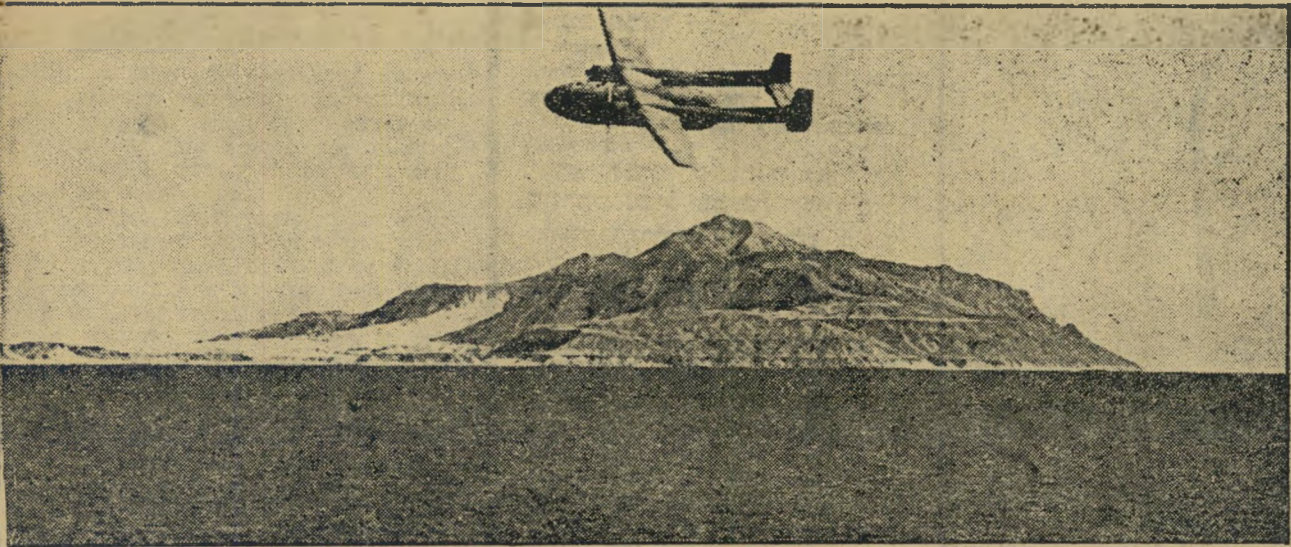
היא עושה זאת בשתי דרכים: אל על היא מפרסמת גדולה של מודעות. שום עיתון לא יעז להגזין אותה. אבל סיבה זו היא כאין וכאפס לעומת השניה, המכרעת:

מאז קום החברה ועד היום, היא מחלקת בנדיבות פנטסטית כרטיסים-חנים לעיתונאים.

מכרטיסים אלה נהנים כל העיתונאים, אך במיוחד עורכי-העיתונים והכתבים לענייני תעופה.

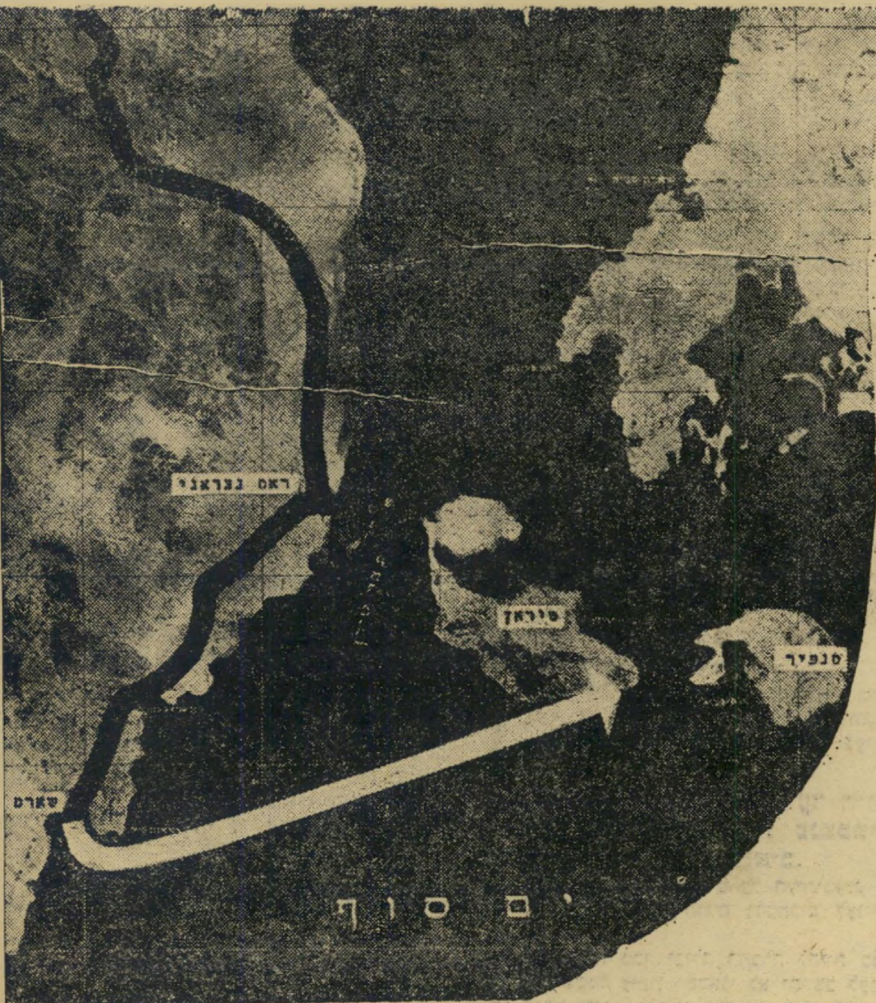
כתוצאה מכך יכולה החברה להיות בטוחה ששום עיתון ישראלי לא יתייצב לעולם לימין שובת כלשהו באל על. בימי השביתה

פתרון מהפכני - תחליף להחזקת שארם-אל-שייך בידי ישראל

מטוס ישראלי חולף על פני האי טיראן, מעל למימי המיצר הגורלי

פתרון חדש: החכרת האי טיראן ליצרה"ר

כ כל הוויכוח על שארם-אל-שייך והבטחת המעבר במיצר-טיראן, נשכח כליל מקום אחד. המקום שנתן למיצר-טיראן את שמו. **האי טיראן.**

איש אינו מזכיר אותו. כאילו אין הוא קיים עוד. כאילו גורל חופש-השייט במפרץ אילת יחתך במפרץ שמדרום לו - שארם-אל-שייך.

אולם לפי מידע מוסמך ביותר בוושינגטון, יש מי שחושב לאחרונה על האי - בבירת ארצות-הברית.

דעתו, עשוי האי לספק, בכוא העת, את הפיתרון.

טיראן במקום שארם

כ פי שידוע כל אדם ששירת או שביקר בשארם-אל-שייך, אין שארם שולט שליטה פיזית על הכניסה למפרץ.

הכניסה היא דרך המיצר שבצידו המערבי, על החוף, שוכן ראש-נצראני, המקום בו הוצבו בשעתו התותחים המצריים. בצידו המזרחי נמצא האי טיראן, ממזרח לטיראן נמצא אי שני, סנפיר, ומעבר לאיים - החוף הסעודי.

שארם-אל-שייך נמצא כמה קילומטרים טובים דרומה. הוא יכול לשמש בסיס אחירי וימי, לשליטה על המרחב כולו. הוא מהווה גם בסיס התקפה, המאיים על "הבטן הרכה" של מצרים.

אולם על המיצר עצמו שולטות שתי הנקודות: ראש-נצראני על החוף, והאי טיראן.

עד היום היתה המחשבה נתונה אוטו-מטית לחוף סיני, בכל ויכוח על הצורך בשמירה על חופש-השייט. זהו הרעיון העומד מאחורי הדרישה ל"רצף טריטוריאלי" ל-שארם-אל-שייך - שליטה על כל החוף עד ראש-מוסה, החוד הדרומי של הצריח.

עתה התחיל מישהו לחשוב על

במדינה

אירגונים

הם ילחמו

במימסד הרוסי

כאשר מונה עסקן מפא"י החתיק והקשיש יונה כסה, כיושב-ראש התאחדות עולי ברית-המועצות, עוררה בחירתו ביקורת רחבה.

השבוע הצטרפה אל מותחי הביקורת על בחירתו של יונה כסה דמות חשובה מעולי ברית-המועצות. היה זה הדוצנס ד"ר אריה לברין (ליברמן), שהשמיע את דברי הביקורת שלו בפומבי ובשמו. המיוחד בביקורתו של הד"ר לברין - הוא עצמו חבר פעיל במפלגת העבודה וחבר ועד התאחדות עולי ברית-המועצות.

חוסר מצפון חברתי. אמר הד"ר לברין, מי שהיה פרופסור-מישנה באקדמיה למדעי הרפואה בלנינגראד ושעלה לישראל עוד ב-1967, ערב מלחמת ששת-הימים: "היושב-ראש יונה כסה לוקה בשלושה חסי רוגות: (א) הוא מדבר רוסית עלילת, המרגיז את העולים ואינה מאפשרת היכרות איתם. (ב) הוא כבר 45 שנה בישראל. איזה מין עולה זה? (ג) עד לשנה האחרונה לא עסק כלל בנושא. צריך לסלק אותו!

"ההתאחדות היא מוסד מטעם", המשיך הד"ר לברין, "מוסד ממוסד. כסה היה מועד מדי יחיד לתפקיד היושב-ראש. הוא נבחר על ידי מיעוט. פחות מ-25% מבעלי זכות בחירה הצביעו בעדו... אני רק מבקש להדגיש כי היושב-ראש אינו מתאים לתפקידו. הועלתה בהתאחדות הצעה להקים בית לעולי רוסיה... העולים התנגדו, טענו כי אין צורך בזה. אך כסה רוצה מוסד ומוכירה. הוא צידד בזה. זה חוסר מצפון חברתי. אני מקווה כי לא נאפשר לו לבנות. חבל לבזבז על כך את כספי המדינה."

דבריו של הד"ר לברין, היוו ללא ספק סיגנון חדש ובלתי רגיל בנוף המפלגתי בישראל. היה בהם כדי לאמת את ההנחה, שאם יצליח פעם איזה גוף לעשות צרות לממשלה ולמפלגת העבודה, יהיו אלה העולים החדשים מברית-המועצות. הם אינם יודעים חוכמות. הם נאבדו במימסד הרוסי. הם ילחמו גם במימסד הרוסי בישראל.

משמר-הגבול

המערכה

לשיפור התדמית

כאנו להחזיר לכאן את השקט והסדר ועשינו זאת!" אמר סמל-ראשון ביחידת משמר-הגבול, המשרתת בעזה. "כל מה שהעלילו עלינו, כל מה שטענו שעשינו - שקר היה. אצלנו יש משמעת!"

אלה הם חלק מהטענות, שהשמיעו אנשי משמר-הגבול ברצועה. באוניו אביעזר גולן, כתב ידיעות-אחדות, שיצא לזוהר על פעילות משמר-הגבול בעזה.

בעקבות סערת הרחלות שפרצה בראשית חודש ינואר השנה, אחרי הידיעות המזעריות שהגיעו מהרצועה, נפתחה מערכה לשיפור התדמית של משמר-הגבול בעיני אזרחים. הטלוויזיה הציגה סרט חיובי על פעולות החיל ברצועה. עיתונאים הוזמנו לבקר ולסקר את היחידה.

שומרים ישר עקבנים. אחרי טיטרה-ל-תאר את עבודתם הקשה של חיילי משמר-הגבול בעזה וטיהרם מהאשמות שהוביקו בהם, גילה אביעזר גולן עובדה מאלפת שלא פורסמה עד כה:

"מכל האשמות שהטיחו במשמר-הגבול רק באחת היה קורטוב של אמת. ביום ה' ראשון לבוא היחידה לעזה, כאשר כל ה' עיר השתוללה והפגינה" - נטלו ארבעה שוטרים שוטי עקבנים ובלאות הס' תערו על המפגינים. הארבעה הועמדו לדין וכאו על עונשם.

"אך גם העונש השאיר טעם רע בפיות חבריהם. וקתות רובים הן יותר הומאניות? היקשה אחד מהם, מכל אלה שספגו מכות שוט, אף אחד לא נעשה לנכה!"

"אם העולם הזה דרש לפרק את משמר-הגבול, ציטט גולן דברי אחד החיילים, למה לא דרש, אחרי שסיימה הועדה את חקירתה לפרק גם את הנח"ל? משום שכל בני החברים שלו משרתים שם?"

בראיון שנתן השבוע לעורך הארץ יאיר קוטלר.

שיטה אלטרנטיבית: מסירת האי עצמו לידי ישראל.

החשבון האמריקאי

החשבון האמריקאי, הבא לידי גר, לוי ברעיון זה, כולל את השיקולים הבאים:

● אין כל סיכוי שמצריים תביאם להצבת חיילים ישראלים על אדמת סיני — שהיא חלק בלתי נפרד מאדמתה של מצריים עצימה.

(הטענה הישראלית השיגרתית, שאין לי שארם-אל-שייך כל ערך למצריים, אם אינה רוצה לחדש את המצור על אילת, היא איננה גמורה. יש מקומות רבים מאד בנגב שאין להם כל ערך לישראל — אך כל ישראלי יתקומם נגד הרעיון שיוצבו שם חיילים מצריים, או אפילו יוגוסלבים או שבויים.)

● אפילו היו המצרים מסכימים להחזרת שארם-אל-שייך לישראל לזמן מוגבל — דבר שאין לו כל סיכוי — היה הדבר רק גורם לי חיכוך בלתי-פוסק.

הבסיס הישראלי בשארם היה מזכיר למצרים בלי הרף את תבוסתם במלחמת ששת-הימים, ודור שלם היה קם במצריים כשבליבו השאיפה לגרש את הכובש מעל אדמתו.

(זה כבר קרה פעם. כל דורו של גמאל עבר-אל-נאצר ואנוואר סאדאת התחנך על ברכי השאיפה לגרש את הכובש הבריטי מן הבסיסים באזור תעלת-סואץ, שהוחזרו לו על פי הסכם.)

● מצריים מסכימה להצבת כוחות או"ם בשארם-אל-שייך, בצורה שאי-אפשר יהיה להוציאם משם כדי החלטת מועצת-הביטחון (בלומר, בלי הסכמת האמריקאים).
● ממשלת גולדה דוחה כיום הצעה זו מכל וכל.

בסיס 'ישראלי' בסיראן

דמה למישהו בחשינוטון כי ניתן להתגבר על הקושי הזה אם ימצא פתרון שלא ישאיר חייל ישראלי על אדמת סיני — אך שימסור לישראל בכל זאת נוכחות פיסית במיצר טיראן.

לכאורה: משימה בלתי-אפשרית. איך אפשר להכין חביתה מבלי לשבור את הביצה?

עד שאיש אחד במשרד-החוץ האמריקאי הסתכל עוד פעם במפה, ומצא שיש פתרון.

יש מקום השולט על המיצר, ושאינו נמצא על אדמת סיני.

הוא נמצא באי טיראן.

וזה הרעיון:

● צה"ל יפוג בסיני לגבול היבנלאומי, כדרישת יארינג וריי-ג'רס.

● בשארם-אל-שייך יוצב כוח בינלאומי, כפי שכבר הוסכם בין וושינגטון וקאהיר. כוח זה יהיה כפוף למיקוד מועצת-הביטחון, ויכל החלטה על תזוזה שלו תצטרך להתקבל פה-אחד על-ידי ארבעת הגדולים.

מבט ממעוף לוויין אמריקאי: טיראן (חץ), מימין האי סנפיר והחוף הסעודי

התשובה היא: כן. האי, הנראה כליכך קטן, גדול די צורכו למטרה זו. יש בו די מקום לכוח יבשתי ימירארי מוגבל. מבחינה גיאוגרפית, הוא מהווה מעין פקק בצוואר-הבקבוק של מיפרץ-אילת. כוח המוצב עליו ישלוט על הנתיב החיוני.

בבסיס בטוח, שהגישה אליו פתוחה בדרך האוויר והים.

בסיס זה יכול להיות חשוב אם תהייה, אירעם, תקלות לגבי חיל-האוויר שיישב ממול, על החוף, באזור ראש-נצראני — שארם-אל-שייך.

● האי טיראן יוחזר לישראל, לשם קיום חיל-מצב קמץ שם, שי יוכל לכלול כוחות יבשה, ים ו-אוויר. פתרון כזה יכול — לדעת בעליו —

מגמת הרעיון האמריקאי החדש: אחיזה בפתח המיפרץ - בצורה שהמצרים עשויים להסכים לה

יש לו מעלה אחת גדולה: הוא מוקף בים. כוח השוכן בו, אינו צריך לבוא בשום מגע פיסי עם חיילים או אזרחים מצריים. לא יהיה גבול משותף, העלול לגרות את הצדדים.

יש ישראליים רבים הסבורים כי אין בכלל שום צורך בבסיס ישראלי באזור זה. דיעה זו הושמעה לא רק על-ידי אישים במחנה השלום, אלא גם על-ידי הוגה-דעות צבאי בטחוניסטי כמו אלוף (מיל.) מתי סלד. לי דעתו, מציאות-השלום וכוח-ההרתעה של צה"ל די בהם כדי להבטיח שהמיצר יהיה פתוח.

אולם מי שתולה את תקוותו בנוכחות פיסית ובבסיסים, ברוח המאה ה-19 וראשית המאה ה-20, יוכל למצוא פתרון בבסיס ישראלי בטיראן — לא פחות מאשר כי שארם-אל-שייך.

ברור שממשלת גולדה תתנגד לפתרון זה, כמו בכל פתרון הפוגע בפרה הקדושה של "שליטה בשארם-אל-שייך ורצף טריטוריאלי אליה".

אולם בעלי-הרעיון בושינגטון משוכנעים שאפשר יהיה להזיז את גולדה, ברגע המכריע — וכי הישראליים עצמם כבר לוקחים אפשרות כזאת בחשבון, בקרי הגנה מדיני אלטרנטיבי.

ישנו, כמובן, גם צד נוסף: סעודיה. אולם האמריקאים משוכנעים כי המלך הסעודי, התלוי כל-כילו באמריקה, ישתוק ויעמיד פנים כאילו הבעיה כלל אינה נוגעת לו, אחרי שמסר את האי לרשותם של הימצרים.

יש מקום באי

האם יבוא האי טיראן לשמש מטרה זו, שייועדה לו?

לסלק את רוב המכשולים הקיימים על דרך פתרון הבעיה.

גישה בים ובאוויר

טיראן אינה טריטוריה מצרית, במובן המקובל של המילה.

מבחינת הריבונות, היא שייכת, כנראה, לסעודיה, אם כי הסעודים לא התעניינו מעולם בגולדה.

כאשר עלתה על הפרק בעיית השייט במיצר, אחרי הקמת מדינת ישראל, מסרה סעודיה את האי לרשות המצרים.

קאהיר תוכל, איפוא, לטעון כי חיל-מצב ישראלי בטיראן אינו פוגע בשטח הריבונות המצרי.

תוצאות התוקפנות "יחוסלו", במידה שזה נוגע למצריים, עם נסיגת צה"ל מחצי-האי סיני.

ירושלים תוכל לטעון ששמירה על נוכחות פיסית במיצר טיראן,

איך זה יכול לקרות בצה"ל?

יצחק הררי, הוא גילה בקיאות מפליאה ב־פרטי השירות ובמקום השירות של יצחק הררי האמיתי, כך שאיש לא חשד בו שהוא מתחזה. הוא אמנם נראה צעיר מהגיל בו היה צריך להיות הררי האמיתי, אבל אין זה מיקרה נדיר לראות חיילים הנראים צעירים מכפי גילם.

גם שנחרך דינו ל־10 חודשי מאסר, לא פצה חזון פה ולא ציפצץ. בגלל העובדה ש־בבית־המשפט לא נכח בשעת המשפט אף אחד מאנשי יחידתו, לא יכול היה איש לגלות את התרמית.

כך נשלח חזון לכלא 4 כיצחק הררי. איש לא מנע ממנו לכתוב לידידיו או משפחתו ולהודיע להם כי הוא נמצא בכלא בטעות. הוא פשוט לא עשה זאת, כיוון שניתן להניח כי רצה להיות בכלא. לוא רצה בכך, היה זה דבר של מה בכך עבורו להעביר ידועה

(המשך מעמוד 13)
שוער באותו מחנה צבאי, בו נמצא הכלא הצבאי, שם היה כלוא בנו. במשך שלושה חודשים שמר האב על שער המחנה, מבלי לדעת שבמרחק כמה עשרות מטרים ממנו, יושב בכלא בנו, הנחשב בעיניו כאבד. עד לפני כשנה עבד אביו של מנחם, עולה מאחת מארצות צפון אפריקה, בבית־חרושת לזכוכית נביש שבראשון־לציון. כשה־קואופרטיב פשט את הרגל, הוא נשאר ללא מקור פרנסה. אז החל לעבוד כשומר־שער באחד ממחנות צה"ל ומצבה הכלכלי של המשפחה השתפר.

"אילו היו מחזיקים את בני במקום אחר ולא במחנה צה"ל", אמר האב השבוע ל־כתב העולם הזה, הילתי מגיש תביעת פיצויים על שהחזיקו את בני במאסר בלתי חוקי. אבל בצה"ל אינני רוצה לפגוע. זה מקור הפרנסה שלי. אינני רוצה להפסיד את מקום עבודתי."

טעות או

תרמית

וופמ הנוער אלי שרון, בפניו גגול הסיפור, לא האמין למישמע אונזיו. כיצד יתכן שסיפור אימים מעין זה, בנוסח קאפקאי, יתרחש בישראל? אבל הוא לא יכול היה שלא להאמין לסיפורו של מנחם חזון. עובדה: הנער הובא אל בית־המשפט מהכלא הצבאי מלחה בשוטר צבאי, לבוש בכדי עבודה צבאיים.

את זעזועו ותדהמתו, הביע שופט הנוער בהחלטתו שכתב בתיקו של מנחם חזון, תיק אורח 161/70, של בית המשפט לעבריינים צעירים: "הדבר המוזר ביותר בכל הפרשה הוא שהכלאים ידעו שיש בידיהם שני אסירי רים בעלי אותו שם ובעלי אותו מספר צבאי... אינני יודע במי האשם בפרשה זו, אבל יש מקום להצטער על כך שקיימת אפשרות, שנער בן 15 ייעצר ויכלא במקור מו של חייל עריק, ושאיש לא נטל על עצמו לבדוק את תלונותיו כדי לוודא את זהותו האמיתית."

את החלטתו שיגר השופט שרון ליועץ־המשפטי לממשלה, ולמפקח הכללי של המשטרה, ביקש מהם לפתוח בחקירה בי נסיבות הפרשה המוזרה והמועזת. אותה שעה עסקו שלטונות צה"ל בחקירת הפרשה, אחרי שהופתעו לגלות כי נער בן 14 וחצי אומנם ישב בכלא צבאי, אחרי שנידון ל־10 חודשי מאסר בפני בית־דין צבאי בהרכב של שלושה שופטים. גם הפרקליטות הצבאית וגם מ־"ח (משטרה צבאית חוקרת) נקראו לחקור בפרטי ה־פרשה.

ואז נחשף סיפור אחר לגמרי, השונה מ־גירסתו של מנחם חזון.

על העובדה שמנחם חזון אומנם נידון בפני בית־דין צבאי ואומנם ישב בכלא צבאי, אין מחלוקת. השוני שבגירסת צה"ל הוא רק לגבי הדרך, בה הגיע מנחם חזון אל הכלא הצבאי.

מסתבר כי כשנעצר מנחם חזון בידי ה־משטרה האזרחית ב־9 בינואר, לא רק שהוא נשא על זהותו זוג דיסקיות צבאיות, אלא שהוא היה לבוש מדים, ונראה כחייל צה"ל לכל דבר. המשטרה האזרחית עצמה אותה, חשדה בו כי הוא עריק והועקה מייד את המשטרה הצבאית. כך הגיע מנחם חזון ל־מעצר צבאי.

בניגוד לטענותיו של חזון, כי איש לא רצה לשמוע את טענתו בדבר זהותו ה־אמיתית, מסתבר כי חזון לא רק שלא ניסה להודות בשמו ובזהותו האמיתיים, אלא שהוא התחזה בכחנה תחילה כיצחק הררי, החייל שאת מדיו לבש ושאת דיסקיותיו ענה.

השוטרים הצבאיים שחקרו אותו הגיעו למסקנה הטבעית, כי העציר שבידם הוא־הוא יצחק הררי, המבוקש בגלל עריקה מ־שירות צבאי סדיר. כאשר ביקשו את תעודותיו, כדי לוודא את זהותו, מסר להם חזון כי המשטרה האזרחית לקחה אותן.

בקיאות

מפליאה

בצורה כזו גם הועמד מנחם חזון לדין כיצחק הררי. כשהופיע בפני בית־הדין הצבאי, לא רק שלא ניסה כלל לטעון שהוא מואשם בטעות, אלא שהמשיך להתחזות כי

נאש, בן־יהודה 77, תל־אביב, טלפון 230000

צפוי למאסר עד

מאסר בלתי־חוקי

בידוע נכנס מנחם חזון לכלא הצבאי מרצונו, בהתחזותו כאחר?

את התשובה על שאלה זו אפשר רק ל־נחש. סביר להניח כי חזון והררי עשו יד אחת. הם עשו הסכם ביניהם, לפיו ירצה חזון את העונש שיוטל על הררי בשל עריקה. יתכן גם שבשילוב את הפרשה כאלוהי. כלומר — הררי יכול היה, באופן תיאורטי, לבצע עבירות. אילו היו חושדים בו ומחפשים אותו, הוא יכול היה להוכיח אליבי מצויין: לטעון כי בתקופה בה בוצע מעשה שבביצועו נחשד, הוא ישב בכלא, בעוד שלמעשה ישב בכלא אותה שעה כפילל.

מה יהיה עתה על מנחם חזון? בפקודת השופט שרון, הוא נשלח למוסד לעבריינים צעירים מיצפה־ים, לבדיקה והסי תכלות. יתכן ובעקבות מימצאי חקירת של טונות צה"ל, יואשם גם בהתחזות כאחר ובי העמדת פני חייל.

אם אומנם יועמד לדין על כך ויקבל עו־נש מאסר, הוא יוכל לטעון כי רצה כבר שלושה מחודשי המאסר. על כל פנים, אין כל ספק, שהוא יהיה האזרח הראשון ב־ישראל, שישלח למאסר על ישיבה בלתי־חוקית במאסר.

כנופייה של נוכלים הפילה בפח אלפי נשים ישראליות אשר השתוקקו להיפטר מעודן השומן — והוציאה מכיסיהן רבבות ל"י

ב ידיעה צנועה בעיתונות, הגיעה ה-
שבוע לסיומה אחת מפרשיות הרמאות
הגדולות ביותר בתולדות מדינת ישראל.
הידיעה: שמואל כהנא, מבעלי ומנהלי
חברת האוז אופ דאון בע"מ, שעסקה בעיסוי
לשם הורדת משקל, נעצר בתאריך שישי
לאסריל. החשד: החברה גבתה מלקוחות
רבבות ל"י עבור טיפולי הרזיה — שלא
ניתנו.

מאחורי הניסוח היבש והצנוע הזה, הס-
תתרה אחת השערוריות הגדולות שאירעו
אירעם בישראל: שלושה נוכלים בינלאר-
מיים הצליחו לחלוב מידי אלפי ישראליות
רבבות ל"י — ולהיעלם עם הכסף.

המים נעלמו

השומן נשאר

ה שיטה ביסורה, היתה פשוטה עד
כדי גאונות, והנוכלים הפעילו אותה
שוב ושוב בארצות שונות.

הכנופייה מגיעה לארץ חדשה. חבריה
שוכרים מערכת משרדים ואולמות מפוארים
— ומשלמים בשטרות. מפרסמים מודעות

הנוכלים

כך השלימו סיבוב ראשון — מבלי להו-
ציא אגורה מהכיס.

סיבוב ב': פירסום מודעות למציאת שותף
מקומי. למועמד המתעניין, מראים את המס-
רדים המפוארים והצורה הנראה משוכללת
לעניינים תמימות, שהביאו עימם מחורל.
תמיד נמצא משהו שמתפתה — ומשלם הון
בשביל להיכנס כשותף עימם.

שלב ב' הושלם. לנוכלים עתה יש הון
נוסף בכיסם, ואף חמור עבודה.
שלב ג': אלפי הנשים מתחילות לקבל
את הטיפולים.

הטיפולים מבוססים על עיקרון פשוט. כל
אשה יכולה לנסות זאת על עצמה בביתה:
להתעסף בשמירה חשמלית. כעבור זמן,
תגלה כי החימום גרם להתאדות נוזלי גופה
— דבר שהביא להורדת משקלה. ברור ש-
ברגע שתשתה כוס מים, יחזור משקלה ל-
קדמותו. כל מה שהפסידה — זה נוזלים, לא
שומן.

הוכחה שחור

על גבי לבן

ה בדיוק מה שעשו המכונות המיסור-
ריות: חיממו את הלקוחות, גרמו להן
לאיבוד נוזלים מהגוף. להגברת הרושם,
צוידו המיתקנים בשעונים מרשימים, שמ-
חוגיהם התנועעו כל הזמן — ללא כל מש-
מעות. אבל את זה לא ידעה כמובן הלקו-
חה התמימה.

שלב ד': הלקוחות — הממשיכות בינ-
תיים לשלם כסף טוב — מגלות לאט לאט
שהכל בלוף, ושהן אינן מרוות. התלונות
מתחילות לזרום. למרות זאת, ממשיך גם

הפירסום הכוזב
אחת ממודעות הענק, על פני עמודים שלמים, שבישרו
לישראליות התמימות על פתיחת מכון הפלאיס, בציון
מעלותיה הנהדרות של שיטת ההרזיה החדשה — מעלות שלא היו אלא בלוף אחד גדול.
הן הראו את אולס הקבלה המפואר של המכון, שהיה אחד היסודות החשובים בפיתוי הלקו-
חות, ואת תמונתה של "היועצת הבינלאומית" דניס גלוסינה — שהופיעה בארץ יחד עם
חבורת הנוכלים שהקימה את מכון ההרזיה — ונעלמה יחד איתם לאחר גילוי הרמאות.

ברחו - השומן נשאר

השותף התגלה בדמותו של שמואל כה-
נא, שענה למודעה. כהנא היה עד אז ממנ-
הלי ההרכבה דודג' בנצרת. ההרפתקאה על-
תה לו, 40 אלף לירות, מעצר, רדיפות על-
ידי לקוחות נושים שלהם נישארה החברה
חיבת כסף — לאחר שבדצמבר 1970 ו-
ינואר 1971 ברחו פיטר מאירס, קרל בונט
וריי בורג מהארץ — יחד עם דניס גלוסינה.
בתור מזכרת, השאירו לכהנא לשלם את
חשבונה של דניס במלון מיגול, בסך אלף
ל"י.

כיצד הצליחו חברי הכנופייה להפיל בפח
לא נשים תמימות, אלא גם אנשי עסקים?
מספר אחד מבעלי משרד הפירסום ש-
נתפתה להאמין להם: "כשפגשתי אותם, הם
הסבירו לי את כל השיטה של ההרזיה. הו-
הציגו לי מיסמכים מטעם רואי-חשבון, הו-
כיהו לי שחור על גבי לבן שהעסק הוא
ריוחתי. את המיסמכים האלה הביאו לי מן
העסקים הדומים שהם מנהלים כביכול ב-
מלבורן ובסידני, הם אף מסרו לי מספרי
טלפון. התקשרתי לאוסטרליה ומשם ענו לי
שהעסק באמת אופרטיבי ורווחי".

מתמטיקה

של גאונים

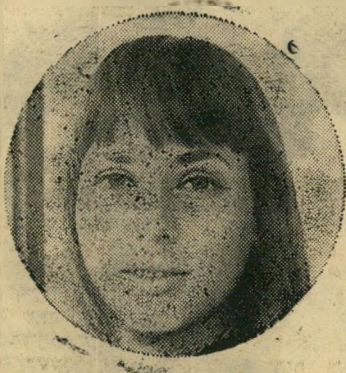
עזרת השותפים הסמויים באוס-
טרליה, הצליחו לשכנע גם את כהנא.
"דרשו ממני 160 אלף לירות", מספר הוא.
לא הסכמתי. ואז הם הסכימו שאשקיע רק
40 אלף לירות, ואת יתר הכסף, יותר ממאה
אלף, התחייבתי להחזיר להם מן הרווחים ה-
ראשונים של החברה. הם מצידם, השקיעו
בעסק את המכונות ואת דניס גלוסינה, ה-
מומחית הבינלאומית, כפי שהציגו אותה
בפני.

כהנא השקיע את 40 האלף שלו, למענם
(המשך בעמוד 22)

שלוש שרומו

גאולה נוני

צילה דגן

גילה אדמגור

דיאטה ואז תרד"י. מכל מקום, דרשתי את הכסף בחזרה.
הוזמנתי לשיחה עם פיטר מאירס, והסברתי לו שאין לי זמן
עכשיו לטיפולים כי אני עסוקה בסרט. הוא הציע לי לעשות
הפסקה ולחזור אחרי שאגמור עם הסרט. לא הסכמתי. רק
אחרי משאומות מייגע, זכיתי לקבל את הכסף.
צילה דגן: הייתי פעם אחת בלבד. ראיתי שהם נוכלים. לא
באתי יותר.

גאולה נוני: אין לי בכלל מנטאליות של חתיכה. אבל
שמעתי שאפשר לרזות בצורה כל כך קלה ונעימה, אז החלטתי
לנסות. קודם כל ביקש ממני 180 ל"י. שילמתי. אחרי-כך
התחלתי. אחרי טיפול אחד כבר ראיתי שזה לא עוזר. הפסקתי
ושלחתי את אחותי במקומי, והיא המשיכה.

אלה סיפוריהן של שלוש מן הלקוחות שרומו.
גילה אדמגור: זה היה בדיוק בתקופה שחתונותי לסרט
החדש שלי, "מלכת הכביש". רציתי להוריד קצת, בעיקר מה-
ישבן. נרשמתי לטיפולים. דרשו ממני 300 לירות עבור סידרה
של 7-8 טיפולים. שילמתי להם מראש. אני לא אוהבת
חובות. אחרי שלושה-ארבעה טיפולים, ראיתי שאני לא יורדת,
וגם שמעתי מנשים אחרות שהיו בטיפול, שהן מתלוננות ש-
אינן יורדות. ניגשתי למשרד ורציתי לקבל את הכסף בחזרה.
עשו לי הצגה שלמה. היועצת התחילה להסביר לי כל מיני
מעשיות. שאין יורדים בהתחלה אלא רק אחר כך. שאלה אותי
מה אני אוכלת, והציעה לי מה לאכול. אמרתי לה: "מה
את מוכרת לי לוקשים. למה את לא אומרת לי ישר תעשי

מאוסטרליה, אנגליה וצרפת, העמידו פנים
כאשר עסקים בינלאומיים. השלושה הגיעו
ארצה ב-27.8.70 בלוויית צעירה בשם דניס
גלוסינה. פתחו בסדרת מודעות על שיטת
ההרזיה בשיטת הטמטרים — כן פירסמו
מודעות כי הם מחפשים שותף.

הכסף עדיין לזרום. ברגע שכמות התלונות
נעשת מסוכנת — נעלמים החבריה מהארץ,
משאירים את שותפם המקומי עם כל ה-
חובות.
כנופיית הנוכלים — פיטר מאירס, קרל
בונט וריי בורג — הגיעו למדינת ישראל

ענק אודות שיטת-הרזיה מהפכנית — ו-
משלמים בשטרות. הנשים — המגיבות ב-
צורה דומה בכל ארץ ונהרות כדבורים ל-
צוף, משלמות מיקדמות על חשבון הטיפו-
לים שתקבלנה. בכסף זה, יכולים היוזמים
הורזים לשלם את השטרות שחתמו.

אל תדפקו אותי - אל תדפקו

בעבודה ובריקוד עוסקים לפסטיבל אכזיב שנאסר

פנים משור, תוקעים מסמר ושולפים טוריה: עליזים מתרוננים, עירומים מתרוממים, הם באו שכם אחו לעזרת אכזיב.

ההצגה הגדולה עצמה תתקיים רק בעוד ארבעה חודשים. אבל כבר היום יכול כל ישראלי שמתחשק לו, תרתי משמע, לראות מה בדיוק התרחש בחודסו המקורי — ומה יתרחש בחודסוק הישראלי, שמארגן אלי אביבי, המתבודד מאכזיב.

אם יתרחש, אם לשפוט ביתיים לפי נסיונו ההתנכלות של השלטונות — ייתכן שכלום לא יתרחש. ספק אם ישראל הממוסדת, שאינה סובלת מעודף סובלנות, תרשה פסטיבל של זמר, מין וסמי — אפילו במדינה העצמאית שהכריז אלי בחוף אכזיב אולם אם ייכשלו מאמצי ההכשלה של השלטון

הלקם עירומים כביום היחלום — וזה אמור גם לגבי הנקבות — חלקם עירומים כחלקם — וחלקם לבושים בבלואי הסחבות שלהם מכף רגל ועד ראש — מסתובבים ברגע זה, בחוף אכזיב, סביב ביתו של אלי אביבי, עשרות היפים אורגניזמים, צעירים וצעירות שבאו לישראל כדי

המארח אלי אביבי, המארח והיזם של חודסוק הישראלי, מתגלה כאמין, סועס בלא היסוס מתבטל לאימונה שהכונה קבוצה מאורחיו.

יירים מכל קצווי תבל. הם מנגנים ועושים החי, מעשנים כל דבר הניתן לעישון תחת השמש, עושים אהבה בכל מקום, בכל צורה, בכל מספר משתתפים — כשענים הצופיה והסקרנית של הישראלים שהצטרפו אליהם איננה מפרעה להם אף בכהוא זה — ועובדים.

כן, גם עובדים. במלוא המרץ, כשעורים בוהק מזיעה, שריריהם מתוחים ממאמץ, אביבי ריהם האחרים החשופים לרוח מידלדלים בחווית היצירה — הם מניפים פטיש והוד

אל יפול רוחכם — עירומים מתרוממים — בואו שכם אחד לעזרת אכזיב...

צוות הווי ברקע — מיבניעץ שמקמים חלוצי חודסוק לקראת האירוע. בחזית: קבוצת עמלים תופסת שלווה — עיסוק חביב עליהם במיוחד. בגיטרה, תופים, ומכל הבא ליד, מבצעים ההיפים מוסיקת פופ — לעיתים אף משובחת, שאין מה להתבייש בה. מאחור — ישראלי ממוסד למהדרין, בעל כרס ומעשן מיקסרת סולידית.

הישראלי המציץ נדהמים, מתבוננים לוויה וחיים מנובסקי, שהגיעו ל"סיליטבת לאכזיב" מביתם בגבעתיים, בהיפית חשופת שדיים ואחדים מחבריה העוסקים בהכנת הנרגילה. "הם בטח מעשנים חשיש", לאטו ה" שניים מזועזעים. ההיפים, מצידם, אינם מתרגשים מ"תרגשות המבקרים, ממשיכים בשלהם.

חודסוק באכזיב מראה כללי של הכיכר המרכזית של אכזיב-שלאביבי. המיבנה הלא-גמור: הטכנה והנג שהחלו אביבי ו" חבריו ההיפים להקים, על-מנת לאכסן את מאות המבקרים שיבואו לקחת חלק בפסטיבל הפופ הגראנדיזי, הראשון בישראל. קרשים אלו הביאו להיעדרות השלטונות, וכתוצאה מכך להתערבות כוחות המשטרה, בתאונה של הקמת מנג'ה בלתי-חוקי ללא רשיון.

מפלגת העבודה נורמן דאור, מכונאי מטוסים לשעבר מלואיזיאנה (במר-כז, ערוס כביום היחלדו, מלבד הצעיף) אלקנה מוזס מי פאריס (הכוש משמאל) וג'ואי בנדל (כפוף, בכובע טמבל) עמלים בהקמת הצריף ששימש עילה לשלטונות המקומיים להתערב ולנסות לעכב את ההכנות המוקדמות לפסטיבל.

את! אכזיב - ודפקו את הממשלה!

כעל תחום אכס-טריטוריאלי, שיהיה מחוץ לתחום מדינת ישראל. מעין מדינת-סמכות עצמאית, שחוקי מדינת ישראל לא יחולו עליה ופקידי הרשויות הנ"ל לא יהרסוה. "אני נוקט עמדה חריפה זו מאחר וכל אלפי הפגנות והאזרחות והמלחמות הציבוריות שניהלתי עד כה על אכזיב לא הועילו."

תכזיב אכזיב

עשרות צעירים בהכנות בפקודתו של בית המשפט

— לא תכזיב אכזיב, והמופע הגדול יתקיים כמתוכנן.

*

ב מיברק הרחוק ששלח אלי אביב, בליל יום החמישי שעבר, לנשיא המדינה ולראש הממשלה, נאמר:

"מאחר ובמשך 19 שנים עשו רשות הגנים הלאומיים והמועצה האזורית סולם-צור הכל כדי להרוס ו' לחבל באכזיב, וכיום הם משחיתים את הנוף הטבעי והעתיק הזה בכבישי ופת ויוצרים אכזיב חדשה ומכוערת — ומאחר שהגוסים הנ"ל חותרים בהתמדה תחת מפעלי המוזיאונים, וסוגעים בקיומם בהתפתחות ובתוכניות לעתיד — אני תובע להכריז על אכזיב

שכב: אחים גם יחד שוכבים, על יצועם, ב' חדרם שבאכזיב, דיווח שפירא חני'ורקית ואלי אזולאי ח'שראלי (חזון חשואלי) ויוולי חרן (22), סטודנט לפילוסופיה ממקסיקו וז'נין שודוי (19), כשהם ערומים כביום ח'ולדם, מעשנים, ותופסים שלווה. בתמונה מימין:

ז'נין שודוי (עומדת, ערומה), סטודנטית לאופנה באוניברסיטת ניו יורק, ואלי אזולאי (30), מעצב תכשיטים המתגורר באכזיב (מזוקן, בגופייה), צופים בחינדה קליי, סטודנטית לשפות ניו-יורקית, המביצעת ריקוד אינדיאני. בתמונה העליונה במרכז: דיווח שפירא (ממושי-קפת) וז'נין שודוי ליד שלט מחאה על התערבות השלטונות.

(המשך מעמוד 19)

נאלץ למכור את דירתו. כאשר להשקעה של השלושה, כך נראתה טבלת התוצאות וההכנסות שלהם: עם הגיעם ארצה, הם שכרו חלק מהקומה ה-22 במיגדל שלום, בשכר חודשי של 50 אלף לירות לשנה — 4,000 לירות לחודש. בריהוט מפואר של חדר ה-קבלה ויתר החדרים המפוארים, השקיעו 20,000 לירות ומיד התחילו בפעולות הר-שמה. בפירסום הם השקיעו 50 אלף לירות נוספות. יחד: 130 אלף לירות. כמובן ש'עיקר הסכום היה בתשלומים.

עוד בטרם נפתח המכון נירשמו 1,600 נשים לטיפול הפלא. בממוצע שילמה כל אשה 500 לירות לטיפול של חמישה חודשים. עם הפתח המכון, כשהסידרה הראשונה של לקוחות עדיין לא סיימה את ה-

מאוסטרליה ארץ הגברים!

מודעת הבלוי ותצלומי מעורר האמון של לסלי שיין, שתואר במודעה כ'איש-עסקים שנהנה מטיפול האוזן ואף דאון' — היה גם הוא בלוי אחד גדול. התצלום הוצא מ'שיין בעורמה, ושיין לא קיבל מימיו טיפול.

טיפולם, נירשמו 1600 נשים נוספות. כלומר: תוך חודשים החזירו לעצמם את השקעתם בחזרה במלואה. יתרה מזו: בכספי הסידרה הראשונה של הנדרשות נסעה ה'שלישה לחו"ל וקנתה את המכוניות.

אורח קבוע

ב'מנדיס'

הישראליות נהרו למקום כאחוזות תזויות. המצב הגיע לדין כך, שאם לא היתה למישהו פרוטקציה, לא זכתה לטיפול הראשון בסרם שלושה שבועות המתנה. ו'כמובן — אחרי ששילמה את המחיר המלא. עם הביקוש העצום, גול המחיר, אם ב' התחלה עלה מחיר מקסימלי עבור סידרה של 25 טיפולים 781 לירות, הרי אחרי כן עלה ל-935 לירות.

השבועות חלפו, ולאט לאט גילו הלקוחות כי הן אינן מפסידות במשקלן. כלומר — מפסידות בשעת הטיפול, מוסיפות מחדש תוך זמן קצר אחר כך. הגיע שלב התלונות. הבלוי של הטיפולים היה רק צד אחד של המטבע. מאיירס ובורג ניצלו את מעמדם כמנהלי חברה בינלאומית, כביכול — גם למטרות אחרות. הם הופיעו בארץ כאנשי עסקים עתירי הון — ועל חשבון זה חיו כמו מיליונרים, לוח כספים על ימין ועל שמאל. אחד הקורבנות שלהם היה יהודי אנגלי בשם לסלי שיין, שותף לשעבר ב'מנדיס'. על הכסף שלו ממני ולא החזירו לי אני לא כל כך כועס, סיפר השבוע. 'פטר מאיירס היה כזה בחור נחמד ושר' מנטי שעל זה שנפילתי בפח אצלו אני צריך רק להאשים רק את עצמי. כשעזב את ה'ארץ הוא נישאר לי חייב אלפי לירות — אבל אני רואה אותו כאבודות ממילא. על מה שאני באמת כועס, זה שלקחו את ה'תמונה שלי במירמה — ופירסמו אותה בעיתון כאילו אני אחד הלקוחות שלהם. 'מאיירס, יחד עם האחרים, נהגו לבוא לכאן, למנדיס, הרבה. פטר היה ממש רהיט קבוע בבית. ואין מה להגיד — הוא היה חופשי בהוצאות שלו. יום אחד ביקש ממני להצטלם עבור המכון. הוא הביטו שהפנס שלי שוראים מאוד מכובדים, קשטו בסך הכל את חדר-הכניסה. לא היה לי נעים

כשאיום עובדים, מתרכזים! חלוצי וודסטוק בהווי מיטה

(המשך מעמוד 21)

המלחמה החלה לפני שבוע, כשאלו אבי בי החל מבצע את חלומם מזה חודשים ארוכים: הוא שיכנע בעל מחסן עצים במפרץ חיפה למכור לו בתשלומים עצים בסך 20,000 לירות, והחל בונה בעזרתם של עשרות ה'תיירים, היפים ואחרים, המתגוררים אצלו, מיבנה עץ ענקי, שיאפשר מגורים ל-500 איש. במקביל החל אלי בונה לאורך החומה של אכזיב במה ענקית באורך 15 מטר, ש'פניה לים. מטרת כל הפעילות: אירגון מר'סע וודסטוק ישראלי באכזיב, שיימשך כל השנה — כשחודש הבכורה הוא אוגוסט ה'קרוב.

אלא שכאשר נודע לשמואל אילן, ראש ה'מועצה המקומית סולם-צור, שבתחומה נמצאת אכזיב, על התוכנית הודסטוקית — פנה לוועדת בניין ערים המחוזית, וזו פנה לביית-המשפט בנהריה. שופט השלום אברהם חרמון הוציא צו, המונע מאביבי להמשיך בעבודות הבניה שלו.

מספר אביבי בזעם:

באותו זמן עצמו, עסקו מכוונות סלילה של המועצה המקומית בסלילת כביש אס'פלט בתוך אכזיב. תחילה הם הרסו את

אכזיב, כיסו אותה באדמה, השתילו דשא — וכעת הביאו איתם אספלט בשביל כביש.

רובה רגליים

של אלי אביבי: לתפוס פינה, להתיישב ב'ערימה שלובי אברים, ולהרגיש את האהבה הקיבוצית, תוך העברת סיגריה מיד ליד.

אחרי שהוציאו נגדי את הצו, החל להגיע סיוור משטרתי כל שעה. לא נותנים לנו מנוח. בתגובה הקמנו בריקדות והיצבנו שלט 'מדינת אכזיב — הצג פספורט'. ביום חמישי בא מפקח של המועצה, עם שוטרים. אמרתי לשוטרים שישלכו אותי, כי אין לו שום זכות להיות כאן. יצאתי עם הקרל גוסטב שלי. אמרתי לשוטרים שאם לא יקחו אותי אני יורה בו. יריתי מחסנית שלמה באויר. המשטרה לקחה אותי לתחנה. טענו ש'הפרתי צו של בית המשפט. אחר כך שיח' ררו אותי.

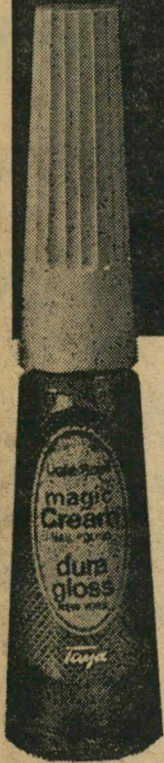
עד כאן, סיפורו של אלי. בתגובה על ההטרדות, יצאו ביום הראשון כמה צעירים, כשבראשם אביבי, ל'עבר משדרי המועצה המקומית, מחו שם ב'שירים וריקודים. הם מקחים כי זה יעזור. אם לא יעזרו הריקודים מחד, והקארל-גוס'טב מאידך — מתכננים חלוצי וודסטוק ה'ישראלי הפגנת המונים — בעירום. מנסיון' גם של היפס ברחבי העולם, הם יודעים שקשה לעמוד נוכח הפגנת כזו. כך או כך, בכל דרך שתעמוד לרשותם, הם מתכננים לקיים את הפסטיבל, להעלות את ישראל על מפת הדור הצעיר בעולם.

חדות היצירה

דיווח שפירא, סטודנטית ניו-יורקית המבלה באכזיב, בת 'יהודיה טובה מבית טוב, תורמת בחזונה את חלקה לקידום פסטיבל וודסטוק הישראלי — הכנת שלב סטגוני. צריך לראות את הצעירות הללו פנים אל פנים כדי להאמין בהתייחסותן לבעיות ולזיכרון — שלהן ושל האחרים.

הרצון להקסים לב כל רואיך...

...עד לקצות אצבעותיך, עם

magic Cream של dura-gloss

הלכה שאינה שוקעת הנמרחת על הצפורן בשכבה אחת ואחידה לשימושך עד לטיכה האחרונה. magic Cream הלכה החדשה אשר תפתיע אותך בגוונים נפלאים ואופנתיים וביופי המתחדש של צפורניך. magic Cream החידוש האחרון של dura gloss

לסרב ללקוח קבוע של המועדון. "אחרי מספר ימים — מביאים לי חברים עיתון, ומראים את התמונה שלי כאילו אני אחד הלקוחות. נורא התרגזתי, אבל כבר היה מאוחר להגיב. עכשיו — בטח מאוחר. על מי שחבל לי באמת זה שמואל כהנא. הוא ממש נפל בפח אצל הנוכלים המקסימים האלה. הם לקחו את הכספים בארץ מכל מקום אפשרי — ונמלטו. עכשיו בטח יושבים באיזה מקום באירופה או אוסטרליה, מתפוצצים מצחוק איך ססידרו את השמוקים הישראליים, ומתכננים לחזור על התרגיל."

רק כישלון

עסקי

פיטר מאיירס ניצל את הקסם שלו גם לגבי נשים. סיפרה אחת העובדות במכון: "כשאחת הלקוחות היתה רוצה להפסיק את הטיפול במכון, היו שולחים אותה לשיחה עם פיטר — והעניין היה לרוב מסתדר. היה, למשל, מיקרה שאשה גילתה שהיא בהריון, ולא רצתה להמשיך בטיפול. שלחו אותה למאיירס — ואחרי חצי שעה של שיחה הוא שיכנע אותה להפסיק ונחזור אחרי הלידה. האשה יצאה מהמשרד שלו קורנת מאושר, כמו חתול שאכל את השמנת."

אלא שאת השמנת אכלו מאיירס וחבריו — לפי הערכה מוסמכת, עזבו את הארץ עם שלל של 300 אלף ל"י — ואת החורבות וההתחייבויות השאירו, כנראה, לכהנא ולנשים הרבות שלא קיבלו טיפול, אחרי שהמכון ניסגר בפברואר השנה. מספר כהנא: "היה ביקוש כל כך גדול לטיפולים, שהחלטנו להתרחב. לשם התייחסות, היו השותפים צריכים להזרים הון חוזר. דיברתי איתם, והם הבטיחו לנסוע לחוץ-לארץ להביא כסף. אני בדיוק הייתי אז ב-40 יום מילואים כשהם נסעו. אחרת, עוד הייתי מלווה אותם גם לשדה-התעופה. הם נסעו ויותר לא שמעתי מהם חוץ מאשר מקרל בונט, שהתקשר אלי לפני חודש דש מלונדון ושאל מה נשמע. הסברתי לו את המצב והוא הבטיח להביא כסף. אבל שום דבר לא יצא מזה."

לפני חודש הגעתי למצב שלא יכולתי לשלם עוד משכורות לעובדות ושכר-דירה, ונאלצתי לסגור את העסק. כנראה שמספר נשים ששילמו ולא קיבלו טיפול, הלכו ו- התלוננו במשטרה.

אני מצידו הסברתי במשטרה שמדובר בכישלון עסקי. שההוצאות השוטפות וחוסר הון-חוזר אילצו אותי לסגור את העסק. כונס-נכסים ימכור את הרכוש ויחזיר לי נושים את כספם. תחילה לעובדות את שכר העבודה, ואחר-כך, מה שישאר, ללקוחות. "המצב הוא כישלון. הם הסתלקו להם מן הארץ, ואותי השאירו בבוק עם החובות."

הפילגש

צילצלה למלון

צילצלה יותר מכהנא היתה פילגשו הישראלית של מאיירס. היא היתה הי ראשונה שהריחה כי השלישייה עומדת לעזוב את הארץ. כאשר, בדצמבר, אמר לה מאיירס — שיש לו אשה בלונדון — ש"הוא נוסע לחוג את חג המולד בחו"ל, חששה שהוא נוסע ללא שוב. מאיירס עזב את הארץ יחד עם ריי בורג, הפילגש צילצלה לקרל בונט, במלון מינגו, ואמרה לו שהיא דיברה לפני מספר דקות עם פיטר. "הוא צילצל אלי מלונדון ואמר לי שהוא לא חוזר," אמרה לו. בונט התחיל לגמגם, הודה לבסוף שאכן מאיירס לא חוזר יותר. למחרת צילצלה הפילגש שוב למלון, ביקש לה לדבר עם דניס גוסינה. מהמלון הודיעו לה שגם דניס וגם קרל בונט עזבו את חוריהם — מבלי לשלם.

אחרי שהכנופייה נמלטה מהארץ, התחילו הצימצומים במכון. כל פעם פיטרו בחורה אחת — עד שלבסוף פיטרו את כולן. לכל אחת שילמו, עבור חודש וחצי עבודה, 150 לירות. את המכון סגר כהנא. כשעל הדלת הודעה אופטימית שהמכון סגור זמנית. כשהתקשרו הלקוחות הנועזות, ש"שילמו ולא קיבלו אפילו את טיפולי ה- בלוף — נאמר להן שכהנא איננו. אחרי זמן מה חדלו בכלל לענות לטלפון. הקשר היחיד עם הלקוחות הוא הודעה על דלת המוסד: "לצערנו היינו נאלצים להפסיק את פעולת המכון עקב קשיים טכניים. אנא, כתבי לנו ותיעני. כשיפתח ה- מכון מחדש — נודיעך."

אשרי המאמין.

הנערה הקטנה מכפר

ירוחם יצאה ממנו

כספרית קטנה וחזרה

אליו ככוכבת גדולה

ספונג'ה בבית

עליזה אדר לא שכחה את עבודת משק הבית, גם לאחר הצלחתה ה' גדולה בחוף-לארץ. בתמונה: עליזה עוסקת בספונג'ה. בתמונה מימין: בתמונת פירסומת, בה היא מופיעה כנערה זוהרת ויפהפיה.

עליזה אדר (מימין) בתקופת ילדותה, בארץ הולדתה מרוקו, מסנה הגיעה לארץ בסוף שנות החמישים. בתמונה למטה: עליזה מדגמנת בתמונת פירסומת, בה היא מופיעה כנערה זוהרת ויפהפיה.

סינדרלה

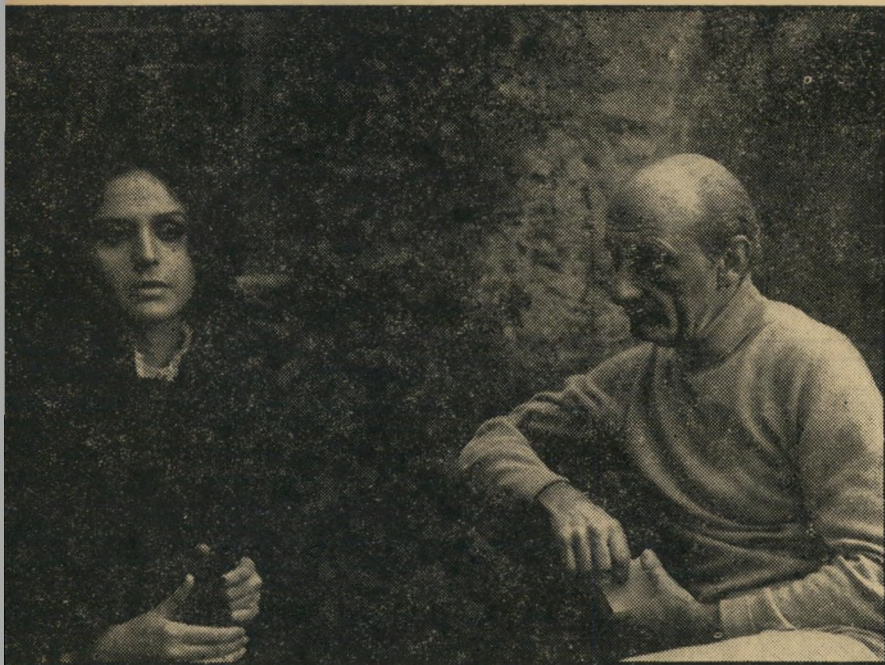

חוזרת לירוחם

לא מסירים לרגע את מבטם ממנה ממשם שים בידיהם המלוכלכות את בגדיה היקרים. היא ניראתה להם כמו יצור מעולם אחר. נסיכת האגדות היפהפיה מחייכת במסתורי ריות. כמה זמן עבר מאז התרועעה יחפה ברחובות העירה, בדיוק כמותם? שמונה שנים? עשר שנים? היא זוכרת עדיין היטב

ה' מצינה היתה קלאסית: הכוכבת ה' מפורסמת, שיער שחור ארוך, חמוקים מלאים — מגיעה לכפר מולדתה הנידח. שמש לוחטת ברחוב הראשי, עשרות ילדים לבושי קרעים ומלוכלכים מקיסים אותה, עיניהם נוצצות מהתרגשות: אף פעם בחייהם לא ניתקלו ביופי כזה. הם ניצמדים אליה

הכוכבת וילדי השכונה
בואה של עליזה לישוב הדרומי ירוחם, כדי לבקר את בני משפחתה, עורר סערה במקום. ילדים מקומיים התקבצו סביבה וליוו אותה לכל מקום. גם מבוגרים לא חסרו.

פק לכמה אנשים נבחרים (מנהל הבנק, שכנים ותיקים) שתתה במזו פיה כוס מיץ, וחייכה לכל העברים, וליטפה בידה המטופחת את ראשיהם של הילדים שהקיסוסה.

א היה ספק: עליזה אדר (26), לשעבר אורי — עשתה זאת: היא הגיעה מירושם הנדחת — אל צמרת הקולנוע הישראלי. היא אומנם עדיין אינה סופיה לורן, אבל הפאפאראצ'יס כבר אורבים לה שעות ארוכות בתיקוה לתפוס תמונה מעניינת

את דירתה הקטנה בת שני חדרים, אותה חילקה עם שיבעה אחים ואחיות, את המיטה הקטנה, בו לא היה איפה ומה לאכול. את הרחובות המכוערים והחשופים — היי מיטל היחיד מן הצפיפות שבבית. את בגדיה הבלויים.

הכוכבת היפהפיה, לבושת ההדר, חזרת וסוקרת את שני הילדים המקיפים אותה. שבה ונועצת מבט מהורהר בנקודה מרוחקת באופק. עדת הצלמים מנציחה את הרגע הדראמטי.

הרכילות העולמית

רימונדו קסטלי (מימין) בחברת עליזה אדר. היי רומן בין בני הזוג תפס כותרות ראשיות בכל עיתוני אירופה המפורסמים. בתמונה מימין: עליזה אדר בתמונת זוהר אופיינית לה.

אמנותי כלשהו, בלי אף מכר באיטליה, ולי ידיעה של השפה האיטלקית. אבל היא לא היתה, בשום פנים ואופן, ספרית קטנה מבאר-שבע.

לידת קובלנקה שבמרוקו, הגיעה עליזה לישראל בסוף שנות החמישים. איתה הגיעו הוריה, שלושת אחיה ושלוש אחיותיה. אני דחפתי אותם לעליה" סיפרה השבוע עליזה. כשהייתי במרוקו, תמיד היו בראש הצבא והקיבוץ. זה נראה לי חלום להיות יש-ראלית.

החלום התנפץ מהר מאוד אל מול היי שממה המקיפה את כפר ירוחם. מישפחת אורי נימנתה על אותן מישפחות שסירבו לרדת מן האוטובוסים אל השיכונים שהכינה להם הסוכנות. בסופו של דבר, נכנעו, ניכנסו לתוך המיכנים העגומים.

ע ליה יצאה מהם מהר מאוד. חודשיים ארוכים היתה עושה פעמיים ביום (המשך בעמוד 26)

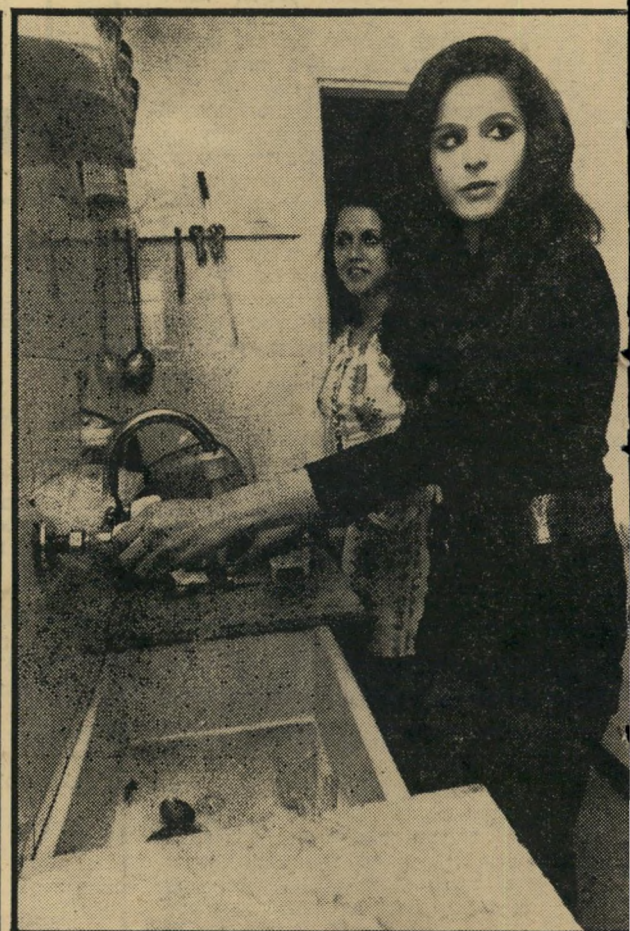
מחיייה הפרטיים. חיוכה נשקף משעריהם של חשוכי השבועונים האיטלקיים והצרפתיים. היא עושה סרטים בקצב של ארבעה לי שנה וכאשר היא עוזבת את איטליה לביקור בישראל — היא זוכה לכיסוי בעמוד הראשי של עיתון חשוב כמו איל-פופולו. כאשר הגיעו לישראל הידיעות הראשונות על הצלחתה — לפני כשנתיים — פיקפוק רבים באמיתותן. הסיפור על ספרית קטנה מבאר-שבע שהצליחה לעשות קריירה בינלאומית, נישמע סטריאוטיפי מדי מכדי להיות אמיתי.

א כל הוא היה אמיתי. כאשר נחתה בי איטליה, לפני שלוש שנים, היא באמת היתה בחורה ישראלית אלמונית, ללא עבר

כן, זה נראה בדיוק כקטע מתוך סרט איטלקי סוג די. אלא שהפעם זה קרה, ביום השישי שעבר בישראל.

את תפקיד הכפר הנידח מילא — בהצ'חה גדולה — כפר ירוחם. היו בו רחובות מוכי שמש לוהטת, המוני ילדים, שיכונים חסי ריחן וקבוצות ציבועניות של נוער שוליים חסר מעש. את תפקיד הכוכבת הגדולה החזרת, מפורסמת ומצליחה, לכפר מולדתה, מילאה עליזה אדר. במיכנסים קצרצרים, מגפיים, איפור כבד שכלל גם ריסים מלאכותיים ענקיים, שיפעת שיער גולשת בי טבעיות שעלתה הון במספרה מעולה וחיוך זוהר — היא ניראתה כמו מיקסם-שווא בלב המידבר. היא הואילה לומר שלום מאו-

בשער תמונת עירום למחצה של עליזה אדר בשער השבועון סינר רביו. תמונותיה של עליזה מתפרסמות לעיתים קרובות על שעריהם של שבועונים אירופיים בעלי תפוצה, כשחקנית מקובלת.

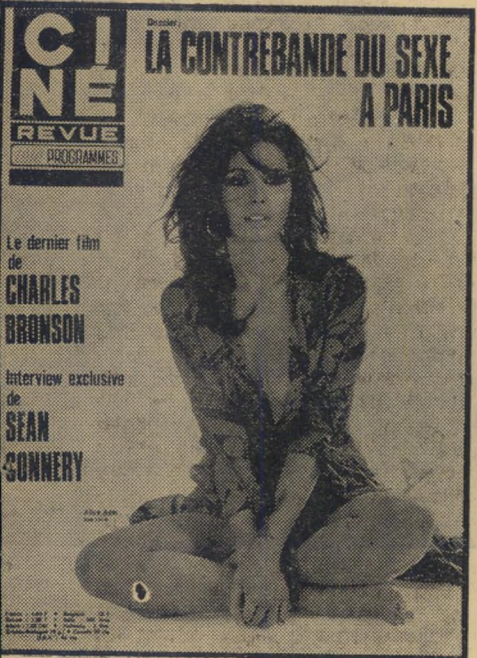

ליד הכותל תמונה שצולמה על רקע צילום של הכותל המערבי בשדה-התעופה בלוד.

במיטבח ובסרט על רקע המיטבח הצר בבית משפחתה בירוחם, בולט יופייה של עליזה. משמאל: תצלום עירום של השחקנית המצליחה.

(המשך מעמוד 25)

את 36 הקילומטרים המפרידים בין באר-שבע לכפר ירוחם, סיימה קורט לספריה. תוך זמן קצר הפכה לספריה הצמרת ב-באר-שבע, הקימה לעצמה מספרה משלה. זה עדיין לא הספיק לה. היא לטשה את עיניה אל המספרה המהודרת של מלון נאות מידבר. לאחר כמה חודשים, היה לה כסף לשלם את התשלום הראשון עליה. בינתיים הספיקה גם להתחתן עם קיבוץ-ניק לשעבר בשם רפי דגן. בעיני תושבי כפר ירוחם, היא השיגה את כל מה שאפשר לרצות להשיג בחיים. היא היתה יפה, עשירה ונשואה. בעיניה עצמה, היתה זאת רק התחלה.

השער האחורי של אדר
במקום מספרה צה"ל

לאחר שהתגרשה מבעלה, חיסלה במהירות את עסקיה — במטרה להתקדם הלאה. "תל-אביב לא עניינה אותי", היא אומרת. "אני ראתי את כל העולם."

עכשיו העולם רואה אותה — רי-אפילו משלם כסף בשביל התענוג. ה-משמיצים טוענים שכל הצלחתה באה לה בעיקבות קשריה הרומנטיים עם המפיק והבמאי האיטלקי המפורסם, רימונדו קסי-טלי, שקידם בעבר את הקריירה של סילבה קוציגה, נשט את האחרונה לטובת עליזה, שיתף אותה בשנים מסרטי האחרונים. אבל לפני שהיכרתי את קסטלי, כבר עשי-תי ארבעה סרטים בתפקידים ראשיים" אומרת עליזה, ומוסיפה את המשפט המוכר: "אנחנו ידידים בלבד."

בלבד או לא בלבד — כל מי שעקב אחרי התפתחות הקריירה של עליזה אדר, בסר-טים ומעל שערי גדולי השבועונים באיטליה ובארצות אירופה האחרות אינו יכול להת-יחס אל קסטלי יותר מאשר קטליוטור. "אנחנו כולם מתגאים בה", אומר אחד משלושת אחיה, שמעון. "אמא שלי הגיעה אפילו לידי כך שהיא מכריחה אותי ללבוש שורטס", אומרת עליזה.

ליזה יודעת לדאוג לתדמיתה הציבורי רית שלה. היא אינה מצטלמת בעירום מלא (בעירום חלקי — רק אצל צלמים בעלי שם בינלאומי כמו לוקרינז) היא שולפת בקלילות סיפור על קריירה צבאית ("מה יש? הם אוהבים את זה!") מכחישה את קיומם של קשרים אינטימיים בינה לבין כל אחד, מורידה כמה שנים מגילה (ואינה מתביישת להודות בכך באוזני העיתונות הישראלית) וטוענת בלהט כי מה שמפריע לה ליהנות מהצלחתה הגדולה — הוא רק מצבה הביטחוני הגרוע של ישראל. אבל תוך מן הראגה לגורל האומה הרחוקה, היא מרגישה טוב, תודה. "רק עוד דבר אחד מפריע לי", היא אומרת. "לפעמים כי אשר הספר שמטפל בי לא יודע את העבודה, אני משתגע. כשאני מנסה ללמד אותה, הוא אומר לי לא להתערב בדברים שאני לא מבינה בהם. ברגעים כאלה, אני מתה להגיד לו שאני מבינה ועוד איך. אבל את הסיפור על המספרה הוצאתי מן ההיסטוריה שלי. במקום זה הכנסתי את הסיפור על הצבא. אז אני מוכרחה לשתוק".
מה שנקראה: שתיקה שזה נזהב.

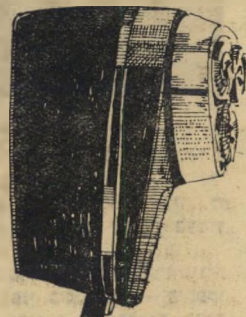
בעידן הסילון

נכח את חברשת הגלוח, המים והסבון

עבור לגלוח חשמלי, עם פיליפס

אתה הגבר החי במאה ה-20 בעידן הסילון, האם הנך מתגלח עדיין בשיטה הישנה, אם כן, הצטרף למאה מליון (100.000.000) הגברים הנהנים כל יום מגלוח חשמלי — של פיליפס כמובן.

פיליפס תמיד אזה יותר PHILIPS

עודד גרודצקי — הסמנכ"ל שהוא גם מנכ"ל — מנהיג חידושים בשרות

לפתור ע"י הקמת שרות חדש — ניידת אמפא. הניידת תכלול בשלב ראשון 5 מכוניות שרות צבועות באדום (להבדיל מהמכוניות הכחולות של "אמפא"), המצוידות בקשר אלחוטי למוקד (טל. 622341, 10 קווים רצוי-ים), המפנה אותן לטיפול במקרים דחופים בלבד. כמקרים דחופים יסווגו מקרים של קלקול מקררים בבית בו יש חולים או פגועות וכן קלקול מכשירים בצורה העלולה לגרום נזק לרכוש. פרט לקריאה טל-פונית למרכז הפיקוד, יוכל גם מנוי השרות לעצור ברחוב ניידת ולבקש את עזרתה במישרין או להעברת הודעה על התיקון הדחוף הנדרש למרכז השרות. בשלב ראשון תופעל הניידת בגוש דן ואם הנסיון יוכיח עצמו, יורחב השרות גם לערים אחרות. הניידת עצמה מצוידת במלאי חלפים המספיק לתיקונים דחופים והיא למעשה מעין "בית מלאכה" קטן על גלגלים.

מחשבו עסתובבות במרחבי גוש דן 5 מכוניות אדר-מות, מוכנות לכל קריאה.

מה יעשה אזרח, אב למשפחה רבת ילדים, שהמקרה שלו פסק לפתע מלפעול? אף חברת שרות גדולה המספקת שרותים לרבבות מנויים מתקשה לספק שרות דחוף מסוג זה.

בעיה מסוג זה ובעיות אחרות הקשורות במתן שרות תופשות היום מקום חשוב בכל חברה, לא פחות מבעיות ייצור או שיווק. החלטתו של הצרכן לקנות מוצר של חברה מסוימת, דווקא, מושפעת לא פעם מטיב השרות שמספקת אותה חברה.

הוכחה למצב זה מהווה העובדה שב"אמפא" חברת השיווק והשרות למוצרי "אמקור" ממונה של השרות סמנכ"ל החברה, עודד גרודצקי.

עודד גרודצקי (32), אב לשניים, בן הדור השני ב"אמפא" (אביו, זאב גרודצקי ז"ל, היה מייסד החברה), משרה מרווחו הצעירה על הנעשה בממלכתו. את בעיית המקררים הדחופים, לדוגמא, הוא מנסה

ישראל

אל, נצור את מלכת הכביש!

בסוף השבוע שעבר חשה דיונוג' מ' שמועה שעברה מפה לאוזן: "שמעת? לא קיבלו את מלכת הכביש לקאן! גולן נסע לשם, כדי להציל את המצב. טוב לו. כך מגיע לו!"

אהבת חברים למיקצוע אופיינית. כשאין מבקרים בסביבה כדי לירות בהם, תמיד טוב לשפוך מעט רעל על הקונקורנציה. היו אפילו שסיפרו על מסיבות ההחלחה של כל מיני מתגוררים, אשר עלו על כי גל הבמאי וגם אותם ששלחו אותו לפסטיבל (ועדה בין-משרדית של מדינת ישראל) זכו לסטירת-לחי כל-כך מצלצלת.

ואמנם, צדקו כל השמועות. מלכת הכביש טרם נתקבלה בפסטיבל קאן. אבל שכחו הרכיילים מילה אחת: עדיין. ועדת הפסטיבל תראה את עלילות מרגלית היצאנית רק השבוע, ואז תחליט אם לקבלה או לא.

גולן בפארים. מעיד הבמאי מנחם גור, לא שזאמנם נסע לפאריס, כשנסתבר לו שטרם נקבע מועד להקרנת סרטו בפני הועדה שם, אבל חזר לתל-אביב בלי-הסדר: "אמת הוא שמלכת הכביש נתקלה בחתים בדרכה לקאן, ואפילו באדישות מוחלטת של מנהל הפסטיבל, פאבר לה-בריה, שהתחמק מלהיפגש איתי ככל שביקשתי."

אלא שפסטיבל קאן השנה נושא אופי מיוחד: לרגל השנה ה-25 לקיומו החליט, כנראה, המושל-בכיה, ובראשם לה-בריה, שהוא מעין דיקטטור, להחזיר לפסטיבל, שהתמסחר והתדרדר בשנים האחרונות, את יוקרתו. זאת אומרת: להפוך אותו למין פסטיבל אוונגארדי-אמנותי דוגמת ונציה.

"אפילו הצרפתים, שהגישו סרטים לפסטיבל, נתקלו בקשיים. עד כה הודיעה הלה הפסטיבל כי קיבלה רק את סרטו של ז'אק טאטי (גרפיטי). טאטי לא סיים עדיין את ההסרטה, ובמאים אחרים, שכבר סיימו את סרטיהם, קיבלו זאת כעלבון מתגורר."

פטרית לחי. בינתיים הראתי את מלכת הכביש לכמה מבקרים ועיתונאים צרפתיים, באולם ההקרנה של קלוד ללוש. כך למ אחת, ביניהם מבקרי-הקולנוע של לה-מונד ופראנס סואר, הביעו אמנם כמה הסתייגויות מן הסרט, אבל טענו שזה הטוב בסרטים הישראליים שראו עד היום."

אם לא יתקבל מלכת הכביש בקאן, תהיה זו סטירת-לחי לא רק לגולן, ולחעדה ששלחה אותו, אלא לישראל עצמה. יש לו שיתוב לקבל סרט המייצג מדינה, יש לו השלכות מדיניות יותר מאשר אמנותיות. וקאן ראתה כבר דברים גרועים יותר מ"מלכת הכביש".

צנזורה

זקני ציון

במלכות העירוס

הסרט מלכות העירוס הוא מוצר יחני דובר אנגלית, מן הפחות משובחים ש

אלמגור ב"מלכת הכביש" ברגמן, ויסקונטי וגולן

למען סערה

פוטוגנית

בתו של רייאן (צפון, תל-אביב; ארצות-הברית) — הפקה שבחרה כל פרט ופרט במלקחיים סטריליות: הבמאי מנוסה בסרטים סוגרי-קופות, דיוויד לין, התסריטאי שלו, לא פחות ידוע, רוברט בולט (המחזאי של "אדם לכל עת"), השחקנים (שרה מיילס, רוברט מיצ'ם, טרוור הווארד, ג'ון מילס, ליאו מקקרו) — כולם נמנים על השורה הראשונה, והצלם פרדי יאנג ליווה כבו את לין במיצועים הקולנועיים המרשימים ביותר שלו — ד"ר ז'וואגו (הורנס איש-ערב).

כל נוף אירי המופיע בסרט אינו סתם פיסת-שדה באירלנד, כי אם תוצאה של חיפושים ארוכים. כל זווית-צילום נבחרה בקפידה.

אשר לסצינת השיא של הסרט, העברת ארגונישק בליל-סופה, העיד על כך הבמאי בעצמו כי הוא והצוות המתניו לסערה די משכנעת במשך ארבע שנים תמימות.

חבל רק שבמסגרת כל ההכנות המדוקדקות, שכחו להמציא סיפור שיוכל לעמוד נוכח סערה פוטוגנית כל-כך. אהבותיה של רוזי רייאן, בתו של פונדקאי בכפר אירי קטן, בתחילת המאה, הנישאת למורה הכפר ובוגדת בו עם קצין אנגלי יפה-תואר ומתוסבך, מספיקות אולי לסרט אינטימי קטן, אבל בוודאי לא ל"גולית" שהוציא לין מתחת ידיו.

ואיש אל ישלה את עצמו בקשר לנושא הסרט. אמנם, המרידות הלאומניות שקדמו לעצמאותה של אירלנד מופיעות כאן כתזכירים מפעם לפעם, אבל הסרט הוא, בסופו של דבר, סיפור אהבה ותו לא, סיפור אהבה

דברי הימים

של צ'ארלי

האיש המצחיק ביותר ב-עולם (פיס, תל-אביב; ארצות-הברית) — הכוונה, כמובן, לי-

צ'ארלי צ'אפלין, אבל זהו צ'אפלין בלתי-שיגורתי. כי שלא כמקובל בסרטי-אוספים ממין זה, המציגים בדרך כלל כמה קטעים הנבחרים בשרירות-לב ובליטוי קריינות מופקד, סרט זה הוא ניסיון מעניין לעקוב ברצינות אחרי תחילת הקריירה של מי שנחשב לגדול גאוני האמנות השביעית. הקריינות מופקדת, הפעם, בידי דוגלס פייר-בנקס הבן, בנו של מי שייסד יחד עם צ'אפלין את "יונייטד ארטיסטים".

הסרט עוקב אחרי הנער צ'ארלס ספנסר צ'אפלין, החל בימים הרזים בלונדון, כאשר הרוויח לחמו כשחקן בגיל שמונה, דרך עלייתו לגדולה בתיאטרון הוודוויל, אחרי סרטיו הראשונים, טרם יצר את דמותו הבלתי-נשכחת של היחפן הנצחי, סכסוכיו השונים עם במאים וחברים לעבודה, ודרך כל אלה — כיצד השפיע כל אחד מן השלבים האלה על התפתחותו האישית של צ'אפלין האמן.

ואם היה למישהו ספק בעניין, הרי בא האיש המצחיק ביותר בעולם ומוכיח כי מה שחשוב בקולנוע הוא בכל זאת מה שמתרחש לפני המצלמה, ולא ההתחכמויות הטכניות של מי שעומד מאחוריה. חוש התיזמון הנפלא, ההמצאות הקומיות הרודפות זו את זו במהירות מסחררת, ומתחת הדמיון האנושי אל גבול האבסורד, הם סימני-ההיכר של כל הקומדיה האילומית הטובות.

אולם לכל אלה הוסיף צ'אפלין את המימדים המיוחדים שלו: לעג גלוי לכל הרשויות, התפרצויות אלימות מטור-

שרה מיילס: אהבה ארוכה

ההולך לאיבוד בים של מרכיבים רבים ומיותרים, שנועדו כאילו לרוממו מעל סיפור-אהבה של שבועון נשים, שכזה הוא בדיוק.

חטא הוא שלא להודות בדברים היפים שיש בסרט, כמו אותה סערה מפורסמת, שכמוה בגבהים ובגווניו לא ראה בד הקולנוע, או סצינות-האהבה ביער סבוך ירוק ונוצץ, או, סצינה יוצאת-דופן — כשבני-הכפר לועגים לאידיעות המקומי המתחזה כקצין האנגלי. אמת, ישנם דברים יפים לעיניים, אבל כאשר זה צריך לקחת שלוש שעות כדי לראותם, מתעייפות גם העיניים הבריאות ביותר.

צ'ארלס ספנסר צ'אפלין: ההתחלה

פוט, בהן הוא נוקם את נקמת כל האנשים הקטנים במנגנונים הענקיים. וככל שהתבגר, התגברה בו תחושת-בידודות ורצון, שלא הוגשמה לפרוץ את חומותיה המזהירות. סיפור הסרט נגמר בדיוק במקום בו מתחילה תהילתו הרשמית בסרטיו הגדולים. ואין בכך פלא, היות וצ'אפלין אינו מרשה לאיש להשתמש בחומר מתוך סרטים אלה. גם כך, יש כאן חומר מעניין למכביר, ואפילו נדיר. למשל, אפשר לראות כאן כמה ניסיונות-נפל לחקות את צ'אפלין, ביניהם בולט ניסיון יפאני אחד.

סיפור על רצונה של יצאנית לחזור ולשקם את חייה, ועל החברה שאינה מאפשרת לה לעשות זאת. גילה אלמגור משכנעת בכמה מעמדים, ויהודה ברקן משכנע לאורך כל הדרך. המיגרעת: הגזמות בבימוי ונטייה להדהים בכל מחיר.

ירושלים

מ.א.ש. (אוריון, ארצות-הברית) — מי שמסוגל להתבונן ברצינות בגחיות מוטטות בהליקופטרים בשיטת הסרט הנע, סופו להגיע לבית המשוגעים. הדרך היחידה להתגורר נן בפני האבסורד שבלוחמה היא הצחק. זוהי מסקנת הבמאי והשחקנים (אליט גולד, דונלד סאתרלנד), בתיאור החי בית-חולים צבאי בשדה.

חיפה

הבריחה הגדולה (מאי, ארצות-הברית) — סטיב מקוין על אופנוע ועם כדור ביד, צירלס ברונסון חופר ביד שרירית, והבורה גברים משכנעת ומשעשעת בסיפור בריחה ממחנה-שבויים.

תדרין

תל-אביב

*** רפיסי חיים (סטודיו, ארצות-הברית) — תיסכולו של המשכיל הי-אמריקאי, שאינו מוצא את מקומו המתאים בחברה, בסרט רגיש ומעניין, משוחק להפליא עלידי ג'ק ניקולסון בתפקיד הראשי.

*** המעגל האדום (פאר, צרפת) — סרט משובה, המטפל לכאורה כי סיפור שוד נועז, אבל משקף בעצם את דעתו של הבמאי, מלחיל, על מהות הצדק, ועל חוסר היישע של האדם. מישחק, בימוי, צילום — הכל ראוי לפרס.

*** מלכת הכביש (הוד, ישראל) —

במדינה

חש. אלא שמרתה האמינה כי עם מות בעלה, ירפו ממנה. במקום זאת, קיבלה עתה את התביעה המחרידה.

בתביעתם הראשונה מסוגה בתולדות הי משפט הישראלי, טוענים בני משפחת תורן כי מרתה עזבה את הבית ביוני '67, עברה להתגורר בבית הוריה בחולון והגישא לבית הדין הרבני בחיפה תביעה למוזנות. בי תשובה, טען או בעלה כי לא מגיעים לה מוזנות, היות ועזבה את הבית מרצונה. כן טען כי אין הוא אביה של ענת וכי התינוקת נולדה כתוצאה מיחסים של מרתה עם גבר אחר. בית המשפט ציווה לערוך בדיקות דם, לצורך ההחלטה על האבהות. אך בטרם נערכה הבדיקה, נקרא שמואל למילואים, ונהרג.

עתה, טענו התובעים, כי שמואל, לפני שיצא למילואים השביעי אותם כי אם יקרה לו משהו, כל ירשו לאלמנה לקבל זכויותיה. בתצהיר התשובה שלה, שהגישא באמי צעות עורך-דין שלמה כהן-צידון, טענה

עצור פליקס לוי
כל הלילה אונסים

מרתה כי מטרת התביעה הקטרגית לבנותה ולהכריז על ענת כמזונה — למרות שאין כל אפשרות חוקית והלכתית לעשות דבר זה. לפי ההלכה, גרושה היא זאת שקיבלה מבעלה גט, מה שלא קרה במקרה זה. יתרה מזאת — שמואל מעולם לא הגיש תביעה לגירושין נגדה. כל הסיכוסכים בינה לבינו נבעו מכך שאמו הסיתה אותו וסיכ סכה ביניהם. מרתה סיפרה כי האם גרמה לכך כי גם אחיו של שמואל התגרש מאשה תו, ואף היא עצמה אינה חיה עם בעלה. ועוד ציינה בתשובה, כי עזבה את בתה מסיבות רפואיות, שכן נזקקה לטיפול מיוחד עקב הריונה, ולא היה מי שיטפל בה, בבית בעלה. היא אף הציגה תעודות רפואיות.

שנתיים — חשד ושתק? בהמשך כתב ההגנה ציינה מרתה עוד כי בעלה לא טען דבר במשך שנתיים, מאז שנולדה ענת, לגבי אבהות עליה — וכי העלה טענה זו לראשונה רק כאמצעי התגוננות בפני תביעת המוזנות שהגישא לבית המשפט המחוזי זי: „אם אומנם היה חושד כי הלילה אינה בתו“, כתבה, „היה מגיש תביעה מתאימה לבית המשפט, וכן תביעה לגירושין. הוא היה אדם דתי, וההלכה אוסרת עליו להיות נשוי לי אם היה מאמין באמת כי קיימתי יחסים עם גברים אחרים.“

רק תם הסיבוב הראשון, סתחו התובעים בסיבוב שני. אחיו הבכור של שמואל הגיש תביעה לבית-הדין הרבני בחיפה בה ביקש לעשות חליצה למרתה. לפי ההלכה, נזקקת לחליצה רק אלמנה שאין לה ילדים מבעלה. התובע לא הוכיח אף ברמו, בתביעתו, את קיומה של ענת.

שם רע. בעקבות תביעה זו הגיש כהן-צידון תלונה למשטרת חיפה נגד האח על הגשת מיוסמך כוזב, הוצאת שם רע, גרימת נזק ציבורי, והתראות כאחר על-מנת להרוג נות את בית-המשפט.

המשטרה עדיין לא סיימה את חקירתה בתלונה, ובית-המשפט עוד לא אמר דבר. אך אם תחקל תביעתה של משפחת תורן — יהיה זה תקדים ראשון מסוגו. במדינה, כאשר בית-המשפט מכריז על ילד, שולד במיגרית נשואין, כעל מזונה.

בתי-סוהר

סיוט

ב"מעשיהו"

„במשך כל הלילה היו אונסים שם צעירי. כל לילה. בלי יוצא מהכלל. בן-אדם שרצה לישון, זה היה איראפשר בכלל.“

וזהו סמלים. כולם השתמשו בסמים. גם ביום, גם בלילה. ממש מתחת לאף של הסוהרים. הסוהרים בכלל לא הרגישו בי כלום. כאילו לא היה להם אף להריח ועי ניים לראות. בשביל אחד כמוני, זה היה סיוט.“

לא לשתוק. במלים, בשביל אחד כמוני, התכוון פליקס לוי, בעל מיונן קטן בשוק החשמונאים בתל-אביב, לאורח פשוט שניקלע, לראשונה בחייו, לבית-סוהר.

כתאונת-זרקים וסרטן, גם ישיבה בקבוצה משום מה, היא אירוע שהאורח הרגיל אינו מסוגל לדמיין לעצמו שגם הוא ייפגע ממנו. כאשר פליקס, כאורחים רגילים רבים אחרים, בכל זאת נסע — הוא הודע עוד היסוד. שלא כאורחים אחרים, הנוטים לעבור על הכל בשתיקה, הרעיש פליקס עולמות: שלח מכתבים למוסדות שונים, למערכות ציתונים, ניסה להעיר ולעורר. איש לא התרגש. גם מכתב ששלח לשידורי ישראל, לתוכנית ה' נושא בסיפול, לא זכה למענה.*

אשה בסגר. פליקס השמן, בעל שפם הכסף האדיר, הגיע לכלא, לראשונה בחייו בגיל 63. לדבריו — לאחר שאשתו המסגרת הוחתמה בזון על-ידי בנו, בעל חנות רהיטים, להגיש נגדו תביעה לתשלום מוזנות. פליקס אף לא סנה לערוך-דין, הופתע כאשר בית הדין הרבני קבע שעליו לשלם מוזנות בסכום של 400 לירות לחורש לאשתו — העובדת במזון יחד איתו, גרה איתו, וכלל לא מבינה על מה החתים אותה בנה.

פליקס לא שלם. לטענתו — אין לו כסף. כעבור זמן, נעצר ל-21 יום — אלא אם כן ישלם את 400 לירות. עינוי נמשי וגופני. כך הגיע למעשי חו. בחלומותיו הגרועים ביותר לא תיאר לעצמו את אשר מצא שם.

מספר פליקס: „החקופה הזו היתה כש' ביולי סיוט. זה היה עינוי נמשי וגופני. במעשיהו, לא מצאו בגדים בשבילי. הי סוהר שם אמר לי: אין לנו בגדים בשבילך. אתה שמן מדי. נשארת עם הבגדים שלי בי משך שלושה שבועות — בלי שאוכל להח' ליה בגד, למרות כל הליכלוך שהולך שם. במשך שבועיים לא זכיתי להתרחץ. במ' קום שהייתי לא היו מים. גם לא חשמל. חלוקת המזון נעשית בידי עבריינים מוע' דים. הם היו מחלקים את האוכל לחבריהם, או לאסירים אחרים תמורת כל מיני טובות הנאה. על היגיינה אין בכלל מה לדבר. אם וטרינר היה בודק את האוכל הזה, הוא היה מודע. אי אפשר להאמין שזה נועד עבור בני אדם. בנוסף לסמים, להמומים וליכלוך — חשכתי שאשתגע.“

רק עכשיר אני מבין איך אפשר שבן-אדם גורמלי יתפך לפושע בבית-סוהר. יותר נכון: אני לא מבין איך אפשר שהוא לא יתפך לפושע.

משפט

ממזרים

לפי הזמנה

מרתה תורן (24) — עדיין לא התאוששה מהמכה הראשונה, לאחר שנהרג בעלה שמור אל במילואים, לפני שבועות מספר, כאשר לפתע נחתה עליה מכה שנייה: במעטפה שקיבלה זה עתה בורוא, היה העתק כתבי תביעה שהוגש נגדה. התובעים היו ממשפחת בעלה המנוח: הוריו ואחיו. תביעתם המוע' זעת: שבית-המשפט יכריז על בתה, ענת, כעל מזונה.

כך חזר נושא הממזרים — אשר הוחדר לתודעת הציבור בעקבות פסק-הדין של הרב קרליץ מבני-ברק — להיות מעורב בסיכסוך משפחתי רגיל, כשאחד הצדדים אינו נרתע מהניסיון להפוך תינוקת למזונה.

יחסים עם גבר אחר. המאבק המר שניהלו בני משפחת תורן, אחת המשפחות בעלות ההשפעה בחזרה, נגד כלתם, לא היה

* גדעון לביארי, עורך חתוכנית, אומר שכלל לא קיבל מכתב כזה.
** השמות מוסווים עקב חוק חסות קטינים.

נגד קשקשים

- * מונע נשירת שער
- * מחזק את השורשים
- * ממריץ גידול השער

tayalysin סוב

מוצר איכות של העבודת Tayal

מה קרה בפגישה הראשונה עם החותנת קטע מהצגת הבידור של השנה!

יום ג', 13.4	נהריה, הוד	ב-9.00
יום ח', 15.4	הרצליה, דוד	ב-9.00
יום ו', 16.4	כפר חיים, בית-העם	ב-9.00
מוצ"ש, 17.4	נוח שאנן, עממי	ב-9.00
יום ב', 19.4	רמלה, אילון	ב-8.30

הזמנת הצגות בטלפון: 243671, 243761

כרטיסים להשיג ב„לאן“ וביתר המשרדים

מבצע מיוחד בחופשת הפסח
50% הנחה לתלמידי תיכון

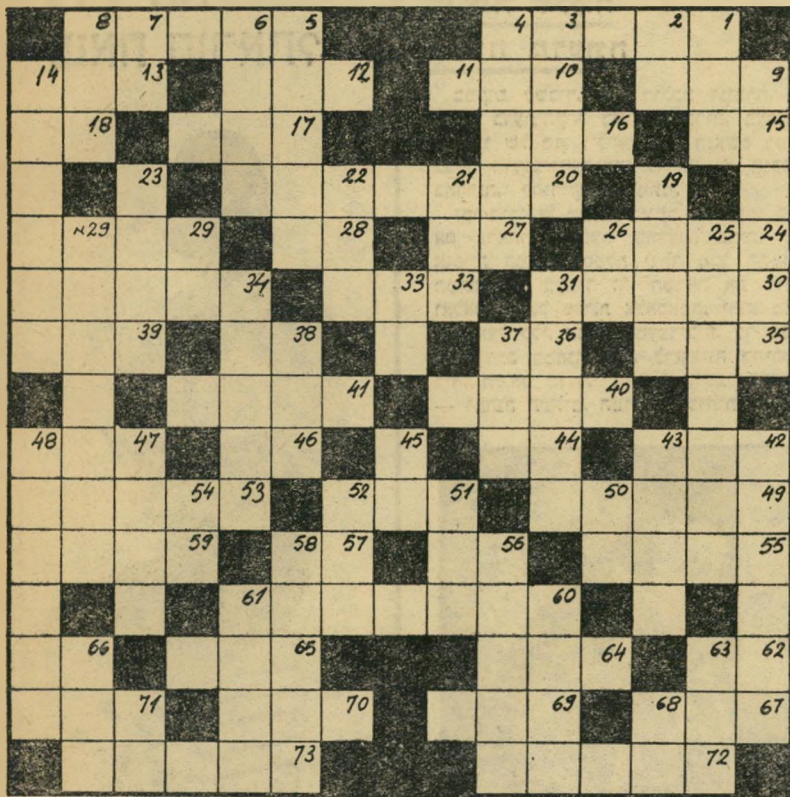

בקרית חיים

ביום ג', ה-20.4.71, בשעה 20.30, בבית משפחת פלדשטיין, רחוב ז"א (הארוים 40), קריית-חיים מערבית, תחקים פגישת חברים ואוהדים עם ח"כ שלום כהן

על סדר היום:

- א. התפתחויות מדיניות ועמדות נציגי התנועה בכנסת;
- ב. המצע הכלכלי של התנועה.

את פיתרון התשבץ יש לשלוח לת.ד. 136, תל-אביב, ולציין על גבי המעטפה: "תשבץ 1754". בין הפותרים יוגרלו פרסי ספרים.

מרי. (73) במאי תיאטרון ישראלי, מביים ב- תיאטרון חיפה.

מאונך:

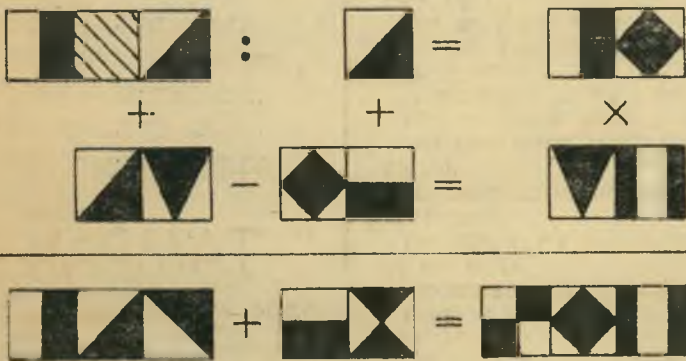
(1) האר. (2) אבר בגוף. (3) הקדש מוסלמי, בערבית "ואקף". (4) תקוה. (5) אמרגן ישראלי. (6) שחקנית ישראלית ידועה (ש"מ). (7) חלק ממין מסויים. (8) תפארת. (9) מחזה של איבסן. (10) מחזה המוצג ב"הבימה". (11) מרכז העסקים של עיר גדולה. (12) זכות ההתנגדות. (13) פאר. (14) קערה, צלחת. (15) דמות נשית באחד ממחזות שקספיר. (16) מילת זירוז. (17) סימן מוסיקלי. (18) במאי ישראלי צעיר (ש"מ). (19) מבקר קול-לנוע ישראלי ידוע. (20) כינוי. (21) כינוי לאלוהים החרמן. (22) מחזה המוצג ב"קאמרי". (23) קנה דעת. (24) מחזה המוצג ב"קאמרי". (25) קיבלו תשובה. (26) פי החיה. (27) שם של רבין מוסיקלי בתיאטרון ישראלי. (28) אות קריאה של מחזה או תענוג, לפי המידורש. (29) מכינוי אלוהי ישראל. (30) סימן. (31) עיסה, בצק. (32) פעולת הכריתה בשיניים. (33) ספר מומורים עתיק. (34) אופנה שהיתה מקובלת החורף. (35) מותר לו. (36) החלק החד בסכין. (37) גדוש.

מאונך:

(1) תיאטרון ישראלי. (2) ביטוי שמירושו "קטילה" במובן של ביקורת תיאטרון. (3) פיקוד הורכה (ר"ת). (4) צופן. (5) גורל. (6) מישכן, דירה. (7) בלבד. (8) צריך להיות בראש. (9) מחלה. (10) נדבך, עשוק. (11) במאי תיאטרון ישראלי (ש"מ). (12) שחקן ישראלי המצליח באוסטריה. (13) תיסה על צידה. (14) מיכל בדי. (15) בקיאה במישנה. (16) כינוי לאיש זקן ונכבד. (17) קנה הבלרינה. (18) נאספו למקום אחד. (19) שמו הפרטי של ראש עיריית ירושלים. (20) ענף. (21) רטוב. (22) שליה. (23) שחקן ישראלי (ש"מ). (24) מופיע כיום ב"הבימה". (25) ציה. (26) רכוש. (27) אנקול. (28) שופט. (29) זאק אפשר לכי תוב גם כך. (30) תרגול צעיר. (31) פתח. (32) לוא לא. (33) עומד בראש הליגה להגנה יהודית. (34) כלי חרס לנוולים. (35) חדר לחיות. (36) כוכב בעל זנב. (37) שחקנית ישראלית, מופיעה ב"השושנה המקוקקעת". (38) מילת שלילה. (39) במאי 42 מאונך. (40) שומר, שומניות. (41) כינוי לסרטור ב"אירמה המתוקה". (42) משא, נטל. (43) רן. (44) ה"הישג הגדול ביותר. (45) אשפת החיצים. (46) 72 במאי תיאטרון ישראלי, ביים בעיקר ב"קא-בלי אפלייה".

חשבץ 1754

וזה חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיסרה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור, כפל וחילוק יש למצוא איזו סיסרה מייצג כל סמל של ריבוע.

את התשובות יש לשלוח על-גבי גלויות בלבד לת.ד. 136, ת"א, ולציין על גבי הגלויה: "חשבץ 1754". היתרון צריך להכיל את כל התרגיל במספרים. המועד האחרון למשלוח הפיתרון — 21.4.1971.

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס כספי של 20 ל"י ועוד 3 פרסי ספרים.

במדינה

מיעוטים

חסרים

יחסים

● "אנחנו לא מצליחים להשיג עבודה בלי הארזי של השב." ● "מטרידים אותנו בלילות על-ידי ביקורים משטרתיים." ● "לא רוצים ללמוד את ביאליק." ● "מרצות עזה ניגשו בשנה שעברה 6300 תלמידים לבחינות בגרות (מצריות). מישראל, ניגשו רק 630 תלמידים ערביים. זהו טיב החינוך שמקבלים ערביי ישראל." היה זה חלק קטן מהטענות שהועלו בי שיש-שבת שעברו על-ידי סטודנטים ערביים ישראלים, במיפגש סטודנטים יהודיים ערביים שאירגנה התאחדות הסטודנטים בי נצרת. חלק קטן — משום שאת רוב טענותיהם לא הספיקו הסטודנטים הערביים להשמיע, לאחר שמרבית המיפגש הוקדשה

סמיר סדח

פרוטקציה מהי.ש.ב.

דוקטור סדח

— כתבי-אישום נגד הי.ש.ב.

סיטה ומוסדות הביטחון. כשיטת מדבריו של מורה ערבי מסויים, פנה סדח, לאורי שטנדלה, לקול צווקם של הנוכחים: "לא תוכל לפטר אותו. הוא מת לפני 1,100 שנה."

בלי נציגים-ממעים. הרצאתו של ד"ר סדח למחרת לוחה מחאות נמרצות של הסטודנטים היהודים. סדח חזר והצביע על הנעשה בחיפה עם עוזרי ההוראה הערביים, ועל רדיפות השב. הוא הציע שהמפגשים הבאים "יערכו שלא בנוכחות אנשי ארץ-ישראל השלמה ונציגי הממשלה, התמרמר על כך שרק העולם הזה הסכים בזמנו לפטר סמ את אשר התרחש באוניברסיטת חיפה עם עוזרי ההוראה הערביים.

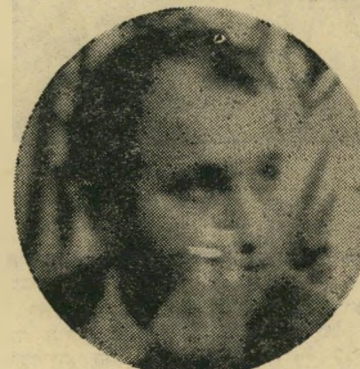
בלי אפלייה. נזיר יונס, שהוא סטודנט לרפואה, התנגד לשיטה לפיה שלושה עד-בנים מתקבלים באופן קבוע לפקולטה לרפואה בתל-אביב. "אינני רוצה אפליה — לא לרעה ולא לטובה", קבע.

בכנס השתתפו סטודנטים ערבים בוד-דוח. אחת מהן היתה עארפת מנסור (21), סטודנטית שנה שלישית למדעי הרוח ב"אוניברסיטה העברית בירושלים. עארפת בעלת השיער השחור והארון, החיוך הלבבי והלבושה — רחמנא ליעז — חליפת מכנסים, לא זכתה לרשות הדיבור. אך לי עומת זאת, רואיינה בסלחנות. לכתב ה"עולם הזה" סיפרה עארפת כי אישית היא לא סובלת מחוסר נוחות בחייה בירושלים, אבל לרבות מאיתנו יש בעיות — בעיקר בתחום יחסי החברות. יש מעט מאוד סטודנטים ערביים שיש להם חברים יהודים. יחסים הם, לכל היותר, קורקטיים, אבל רחוקים מלהיות לבביים.

"טוב היו עושים יוזמי הכנס אילו היו עורכים את המיפגשים הראשונים בין סטודנטים יהודים וערבים בלי נציגי מוסדות". סיכם את המיפגש אחד המשתתפים. "בצורה שנעדר, לא היה המיפגש שונה מעשרות מיפגשים קודמים, שהחלו בקול תרועה — ומתו בקול דממה דקה. חבל שגם כנס זה יילך בעקבותיהם."

ד"ר בן-עמי וסטודנטית מנסור ביד שלובה עם ארץ-ישראל השלמה

סטודנט יונס

— חינוך מזופת

לנאומיהם האינסופיים של נואמים יהודים שונים — לא סטודנטים.

דברת. המיפגש שמטרתו היתה "ליצור ולהעמיק ידידות אישית בין סטודנטים יהודים וערבים", ואשר מומן על ידי משרד ראש הממשלה, לקה בחוסר הבנה מינימאלית לבעיותיהם של הסטודנטים הערבים. לפת"ח הביאו המארגנים את ע"ד אורי שטנדל, סגן יועץ ראש הממשלה לעניינים ערביים, לציודו ישב איש ארץ-ישראל השלמה ד"ר אהרון בן-עמי. הינחו את הערב ד"ר שבה וייס ונ"כ עבדול עזיז וזעבי. כל אחד מהללו נאם כעשרים דקות. כשהגיע תורם של סטודנטים ערביים לדבר, נאלץ המנחה להגביל אותם לחמש דקות בלבד.

בניגוד לשאר הנאומים, הודיע הפסיכולוג ד"ר יוחנן הוסמן מאוניברסיטת חיפה, כי הוא מוותר על זכות הדיבור שלו לטובת הסטודנטים הערביים, גרם למחאות כסיים סוערות.

מה כואב? מה כואב לסטודנט הערבי? טען איברהם גיריס: "אפילו לשמש מורה בבית-הספר העממי צריך פרוטקציה". וליד פאהם תקף את ח"כ עבדול עזיז וזעבי, כי טען כלמיו: "יש סתירה בין להיות חבר במפלגה ציונית שמטעמה אתה משמש כחבר-כנסת — לבין להיות ערבי גאה!" נזיר יונס, יו"ר ועד הסטודנטים הערביים

בוודאי שלא!
אבל, תאמיני או לא,
ישנן הרבה סיבות טובות
להשתמש בטמפוני טמפקס.
למשל:

טמפוני טמפקס הם
האמצעי ההיגייני המודרני
והנוח... לשימוש פנימי,
כך שלעולם לא
ייווצר שום ריח
לוואי, ללא
חגורה, סיכות או תחת-
בושות עבות ואפשר
ללבוש כל בגד שמתחשק
לך... ושום דבר לא
ייראה... הטמפונים
והשפופרות. נשטפים בקלות
באסלת בית השימוש,
ללא בעיות.

אבל אל תאמיני סתם כך
להכרזותינו, או למיליוני
הנשים המשתמשות בהם.
החליטי בעצמך. נסי
את טמפוני טמפקס החודש.

טמפוני
TAMPAX

הגנה סניטרית לשימוש פנימי

להשיג בבתי מרקחת ובחברות
מובחרות. הסמוניות בקבלת רונמאות
וחומר הסברתי ישלחו 54 אנ' בבולי
דואר אל היבואים אינווס'אמפס
נעים, תליאכבי, רחוב ירמיהו 38

בעולם

ארה"ב

אומה שלמה

יצאה מדעתה

במקום לשכוח, היא הולכת וגוברת. ה' סערה בדעתהקהל בארצות-הברית, בעקבות משפטו של סגן ויליאם קלי, הנאשם בטבח בכפר הדרום-וואט'נאמי מילאי — הופכת, בהדרגה, להוריקאן אימתני. זהו הוריקאן משונה ביותר, שדוגמתו ספק אם נראתה אי פעם בארצות-הברית. את אופייה המזוה מוסמלת יותר מכל התמונה המתפרסמת בעמוד זה, המראה את ג'ורג' ואלאס, מושל מדינת אלאבאמה, יוצא מבי קור אצל קלי, הנתון במעצר-בית. כך מצאו את עצמם במחנה אחד, לראשונה בהיסטוריה, ואלאס הגזעני החשוד, הימני הקיצוני ומחנה השלום, המורכב מכוחות השמאל —

מושל ואלאס ועציר קלי

ימין ושמאל התאחדו —

החדש והפגלים הליברליים האחרים בחברה האמריקאית — כשהם מאוחדים בדרישה לשחרר את קלי. הימנן הרוצח. אמנם, סיבותיהם היו הפוכות. הימין יצא להגנת קלי בטענה שהיתה זו חרפה להעמידו למשפט, כשכל אשמתו היתה שמילא את חובתו כחייל טוב. השמאל, לעומת זאת, טען שהיה זה פשע להעמיד רק את קלי, ולא את מפקדיו. אחד הסימנים להתגברות הסערה היה תקליט שיצא השבוע לאור, ואשר מכר ב' מכה ראשונה כמות של 300 אלף עותקים. שמו: הימנן הקרב של סגן קלי.

שמי סגן קלי / אני חייל של ארץ זו. ניסיתי למלא את חובתי / ולנצח. אבל הם עשו ממני פושע / והחתימוני באות קלי. בעוד אנו צועדים קדימה. רעי נפלו במאבקים / משמאל ומימין. בכדורי הלידה. ... במקום שאין בו חוק / מלבד הכוח. בעוד אנו צועדים קדימה. בעוד אנחנו נלחמים בג'ונגל / צעדו הם בהפגנות. בעוד אנחנו בשדות אורז מתנו / עזרו הם להכשילנו. בעוד אנחנו כדורים חסמנו / השמינו הם את אות הנטייה. אחד הבתים מתייחס ישירות למילאי: כבשנו את הכפר בג'ונגל / בדיוק כפי שהורונו.

לאש רובים מנגד השבנו באישנו. וכשהעשן התפזר / מאה שכבו מתים. המפקד: החייל שנותר בחיים / הוא היחיד היכול להילחם. ואין כל דרך אחרת להילחם / כשהיחיד בטרור-הרבייה

בו אתה בטוח שאיננו הוואט'קונג / הוא היחיד שמינך. הרמטכ"ל מוכזה הצבא. גם התקפה זו על חוגי השמאל הליברלים לא הקטינו את להט האהדה של חוגים אלה לקלי, ואת התקפותיהם על ניקסון. ניקסון מצידו, הוסיף לשערוויה, כאשר נתן להבין למעשה, שכבר החליט על גורלו של קלי — והוא יחון אותו, בתום הליכי העירעור. יחד עם זאת, בהכרזו על כך מראש, גם אם לא במילים מפורשות — עשה הנשיא את כל מערכת ה' שיפוט הצבאית לצחוק.

השופטים מתנצלים. שעורריית הת' נהגות של השמאל באמריקה, שתבע את זיכויו של קלי — רק בגלל שמפקדים מעליו לא הועמדו לדין — ושעורריית התנהגותו של ניקסון, לא היו היחידות השבוע. נוספו אליהן לפחות עוד שתיים.

האחת: שלטונות הצבא פירסמו "מיסמך-עובדות" — שלא היה אלא מכתב התנצלות, בו קבעו כי הצבא "חש חובה מוסרית וחוקית לשפוט את קלי, בהתאם להתחייבו-יותיה של ארצות-הברית לפי אמנת ג'נבה". היה זה שיא פנטסטי בעיות מושגים: שופ סיו של חייל שרצח אזרחים — מתנצלים עי' שהעמידו את האשם למשפט.

"גם אני רצחתי". שעוררייה נוספת: אמריקאים רבים, מכל רחבי היבשת, גילו במחאה על משפטו של קלי, כי גם הם אש' מים בפשעים דומים של רצח אזרחים בי' וואט'נאם, תבעו בפומבי להעמידם לדין. לפירסום מיוחד בהקשר זה זכה סרן (מיל) רוברט מרסקו, אחד משמונת חיילי הכומות הירוקות שהאשמו — אך מעולם לא הועמדו לדין — לפני שנתיים ברצח אזרח וואט'נאמי שנחשדו על-ידם כסוכן כפול. "הרגתי את האיש לפי הוראות הסוכ'נות המרכזיות לביון", גילה השבוע מרסקו. "הוא היה סוכן שלי, והיתה זו אחריותי לחסלו, כאשר נחשד בבגידה. ההוצאה-להורג אושרה על-ידי כל שרשרת הפיקוד מעלי". חרפה על אמריקה. את דעתו של מרסקו, ושל שאר האמריקאים הנוצעים מימין, סיכם סגן הנשיא ספירו אגניו: "ה' פחדים והמתח הבלתי-רגילים של מלחמת הג'ונגל אינם יכולים להיות נתונים לשיפו-

כומתה-ירוקה מרסקו

— ימין רוצח

טם של קצינים היושבים בכורסאות נוחות בוואשינגטון. לעומת טשפת המוח ה' טוטאלית, נשמע קול גורמלי אחד לפחות, באומץ-לב ראוי לציון, מעל טור המאמרים הראשיים של הניו-יורק טיימס, שקבע "זע' קת ההמונים אין בה כדי לשנות את צידקת המשפט. זיכוי של קלי היה ממית חרפה על אמריקה". סיכם את הפרשה כולה עיתונאי גדול: "מאז סולק גנרל מקארתור מקוריאה, לא העריצה אמריקה חייל כמו את סגן קלי". כתב גיימס רסטון. "קלי הפך לגיבור של מלחמת וואט'נאם — אנטי-גיבור, האופייני למלחמה חסרת-זווה זו."

זקנים

בגיל ארבעים

האם אתה נחשב לצעיר או זקן? התשובה תלויה גם ביום הולדתך — אך לא רק. אתה עדיין צעיר, כאשר גישתך לחיים אומרת: "מה לכל הרוחות, אני יכול המיד לקום וללכת למקום אחר, לגיב אחר, לקריירה אחרת."

אתה זקן כאשר בוקר אחד אתה מסתכל בראי, ולפתע מגלה, לתדהמתך, שאינך הר' לך יותר לשום מקום. במחקר שסיים זה עתה אירגון ביטוח הבריאות הגדול בארצות-הברית, נתגלו כמה עובדות מעניינות אודות "הגיל הנשכח" — גיל העמידה, בו לא הת' עניין עד עתה איש, לעומת המחקרים הרבים שהוקדשו לצעירים ולזקנים.

מסתבר, כי גיל העמידה איננו מתחיל כיום, כפי שחשבו פעם, בגיל 45, אלא בגיל 40 — ואף 35. בגיל ארבעים אדם כבר יכול בהחלט להיחשב זקן.

זה קורה לו כאשר הוא נתקף באותה הר' גשה המתוארת לעיל. או כאשר הוא חולף יום אחד ברחוב על פני צעירה יפה, ומגלה,

ברניט בארדו, 36

— זקנה

מוני קרטיס, 45

— ישיש

או נדמה לו שהוא מגלה, — שהיא אינה מבחינה בו כלל.

יאוש — מהורמונים. משבר יאוש זה הוא אחד מסימני הברורים של גיל העמידה, הוא נופל על הגבר — בניגוד למנופוז אצל האשה — גם כתוצאה מהמס' גרת החברתית שבה הוא חי.

התהליך, לדעת חוקרים רבים, נגרם על-ידי שינוי בכמות ההורמונים המופשרים על-ידי הבלוטות האנדוקריניות. ההורמונים אלה משפיעים לא רק על רמת האנרגיה והמרץ שלך, אלא גם על נוהגי השינה, מישקלך, נשירת שערך, פעילותך המינית.

כאשר מתחיל אצלו תהליך זה, אין הגבר מרגיש כי מתחוללים בקירבו שינויים פיזי' לוגיים. הוא מרגיש כי את העצבנות, הפיק' פוק, היואש, הדיכאון — מבלי לדעת למה.

פבא כן, פכתא לא. כאשר נתקף ה' גבר במצב עגום זה, הוא מגיב בצורה חמור' רה — בעיקר בגלל שעד היום, לא הבין את משמעות מצבו. שום גבר בשנות השלו' שים שלו, ואפילו הארבעים, לא מוכן להר' דות כי עלומיו נסתיימו.

מאחר שלחצי גיל העמידה עלולים להביא גם לידי חוסר אונות מיני, נפוצה התופעה, בין גברים בגיל זה, של גירושין ונישואין לאשה צעירה. "לא איכפת לי להיות סבא", גיב אז הגבר. "אבל אינני מוכן להיות נשי לסבתא."

עורכי המחקר טוענים כי זו עשויה להיות אחת הברכות העיקריות שיביא מח' קרם: ההכרה במצב החדש, תביא הימנעות מתגובות שטות כמו נישואין כאלה — ה' מסתיימים באחוז גירושין מהגבוהים ביותר בארצות-הברית."

הוא היה בכל מיני להקות קצב. הוא עזב את כולן. הוא היה בשמנים והרזים היה בשוקולדה. היה סולן בשיער. הוא מוציא את העיתונאים משלוותם כי שער הארץ, נוסח ישו הצלוב, מבטו ה- גובה, כמו היה רומנטיקן מהמאה שעברה, ובעיקר ב-11 שנות לימודים של מוסיקה ונגינה, שהחלו עוד בפולין מולדתו. לכן, כשבאים עיתונאים לראיין את צביקה פיק, הוא מסתייג בגלוי: "בסוף הם תמיד עולים עלי. תמיד הם מוצאים משהו. אינני יודע למה נטפלים תמיד לפרטים האינטימיים שבחי הפרטיים, ומתארים רק איך אני נראה במקום מה אני עושה".

עורים בסולם. בדבר אחד אראפטר להאשים את צביקה פיק, אשמת הבטלה. בחור בן 21 כותב, מלחין, מעבד ומבצע מה שנקרא היום סוף ישראל, ומצליח להתפרנס רק מזה — צריך להיות מוכשר.

"אני רואה את כל העסק כסולם. העיקר לא לעמוד במקום. צריך לטפס שלב אחרי שלב. פעם שרתי בלהקה. אבל המקום היה לי צר. הייתי בשיער, צעד גדול קדימה. שיער שינה את כל תודעת הפופ בארץ, ובשבילי זו היתה עליה בסולם."

"היום, מה שנראה בשיער כמחלת, כבר מייושן. המוסיקה משתדלת להצטייג את התבניות האירופיות. הגה שני תפוחים, השיר שכתבתי במיוחד למיצעד הפיומונים, הצליח להיקלט דווקא משום שבארץ מחכים לפופ מתקדם. וואת אומרת מילים קצביות פשוטות, ליווי קצב, כמו של הצ'רצ'ילים. **ליידי ג'ורדיבה.** "אחר כך כתבתי שני שירים לאילנה רובינא, אבל עוד לא העזרתי לעבד אותם בעצמי. נעזרתי באלס"

צביקה פיק
בלי פיקפוק

וייס. לדעתי הוא המעבד היחיד בארץ שהוא גם מוסיקאי בחסד וגם מיקצועי. ומכל הצעירים הוא המודרני ביותר. אחר כך כתבתי לחזה אלברשטיין. מצ' חיק, אף פעם לא היתי מאמין שאכתוב לה. אבל עובדה, כבר מספרים לי ש-ליידי גודיבה שלי הולך להיות להיט. כן, כתבתי גם שיר חדש לאושיק לוי, גם הוא מהיר מרים האהובים עלי, ומה שחשוב עוד יותר — הקלטת שני שירים שלי וליידי גודיבה עם מנגינות שלי וליידי גודיבה. גם זה צעד קדימה. כי הליידי הוא כמו מוסיקת מחתרת, כבד מאוד."

האם כל זה נשמע כבסתון עצמי מופרז? ואם כן, אז מה? ביישנות אינה במידותיהם של אנשים מוכשרים ואם רוצים את צביקה פיק — אז בלי פיקברכיים, בבקשה.

השחקן משתחרר

אם הופעתו של מוטי בהרב בהצגת הבכ"חאי לא תזכה להבלטה או להנצחה, הרי זה גם משום שחלקם של הגברים בפירסום ההצגה היה אפסי כמעט, וגם משום שה גורלו של שחקן תיאטרון: המסך יורד, הדמות נמחקת.

אולי זו הסיבה הנסתרת, שהגיעה את מוטי להציג את רגשותיו העזים כלפי העולם הזה בספר שירים. אך, השבחה לאל, אין אלה חרורים לתפארת ההרזות, כי אם רשמים חזקים מגיוורק של שנת 70, שם כלה שלוש שנים טובות, בלימודים בס' סודיו של לי שטרסברג ובמשחק באופי ברודוויי. באותו זמן, הקים בניוירוק את הבמה העברית, שזכתה להדים נאים גם ב-

ציוני טוב הולד לברוקלין

ואינטלקטואל טוב רק מדבר

נוגעים לציבור היהודי גם היום.

קורותיה של משפחה שהיגרה מגליציה ללונדון, צריכים בעצם לשקף את המשרים שפקדו את כל העם היהודי באותה תקופה. אחד ציוני, הנוסע בסופו של דבר לאמריקה ולא לציון (היהודי הנודד); אחד משכילי מתוסכל, הרואה את כל פגעי העולם ואינו מצפה לישועה (האינטלקטואל העקר); אחד דתי, המוכן לעשות הכל למען המשך מסר-

לפני יותר משנה גינה מונדי את ה- תיאטרון הרפרטוארי בארץ, שסירב להתיר מודד עם זה מסתובב. הוא הציג את המחזה, בכוחות עצמו, במרתף. הוא כבר עבר את יובל ה-250.

לפני כמה שבועות, כשלא ברור היה מה יהא גורלו של מעבר לגבול, שוב השמיע מונדי קולו ברמה, וטען כי נעשה לו כאן עזל שלא יכופר למחזה בעל אקטואליות עזה, וכי לפי דעתו, במאי מקורי, היום, הוא רק זה הנוטל חומר בלתיפופולרי בלתי-שיגרי ומצליח להתמודד עימו. ובכן, העזל נמנע, ומחזהו של יוסף חיים ברנר עלה בגאון על קרשי הבימה. ואם קשה לומר שאדם יוצא מאושר בסוף ה- הצגה, הרי עובדה היא, ואסור להתכחש אליה, כי מעבר לגבולין ראוי בהחלט להחשב לאחד ההישגים הנאים ביותר של התיאטרון הלאומי השנה.

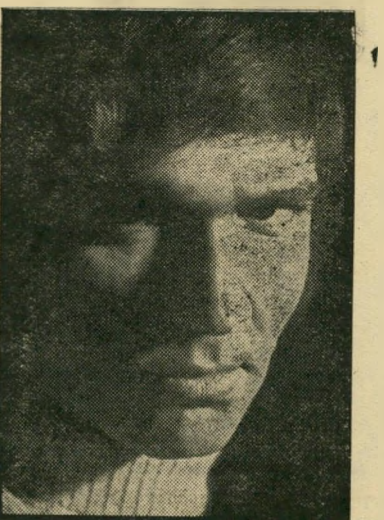
קודם כל, השבח למונדי שהתגבר על ה- "יהודית" של ברנר (כך מכנים במחזה את השפה העברית). שפתו, הנחשבת היום על ידי רבים כמליצית ומצועצעת עד כדי צור- מנות, קמה לתחייה ומתקבלת בהחלט על הדעת, כפי שנשמעת בפי שחקניו של מונדי. אבל זה לא הכל. למחזה של ברנר יש, אומנם, לא מעט ליקויים. גיבוריו סובלים ממנה מוגזמת של רחמים עצמיים, כאשר ברנר מסמפט אותם, או הפוכים לקריקטור ואת, יש בנושאי הפולמוס, המתייחסים ב- רות, כשהוא אינו טובל אותם. אבל הן נר- אות יותר כיציר דמיונו של סופר המתפלמס עם עצמו, מאשר כדמויות חיות העומדות בזכות עצמן ומתגוננות זו עם זו. לעומת עצם לתחילת המחזה, הרבה דברים שהם

רת'האבות (איש האמונה). ומשפחה זו מת- נגשת עם הקפיטליזם האנגלי, עם הרעיונות הסוציאליסטיים החדשים (או), עם המוסר ה- חדש של העולם המערבי, וכן הלאה וכן הלאה.

ותוך כדי התנגשות זו, מציג ברנר את- נגשויות בין דתיים לחילוניים, המזכירות את מאה-שערים בירושלים; שם בפי גיבוריו נאומים סוציאליסטיים שנלקחו כאילו מ- ועידת העבודה; ומזכיר כבדרך-אגב את ה- יהודים יפיהנפש שיצאו מהפוגרומים עם רעיונות ציוניים נשגבים, אותם הם מגשי- מים במעמקי ברוקלין.

צהוב, לסירוגין, נושאים אופי אירופאי מובהק, מזכירים מראה כפריים צרפתיים עתיקים, שדות מוריקים רחביידיים או שמים בצבע אפור וכבד של תחילת האביב. לאחרונה החל לשלב בנופים אלה גם את דמיותי, אותן הוא מצייר במשיכת-עט. **עזרה מופשטת.** העובדה שרעיונות מלצועיים בפרים הקדישו לו ביקורות או- הדות והוא מצליח להתקיים בכבוד ממלא- כו כציר, מוכיחות שרונר מצא את דרי- כו בפריס. אבל לא זהו המצב כאשר מדו- בר על דרכו בארץ.

רוגור, יליד פולין, אב לשני בנים ה- משרתים היום בצה"ל, שניהם קצינים, ואחד מהם, גל, הוא מפקד תכניות בגלי צה"ל. "פניתי לסוכנות, ביקשתי סיוע כדי ל- עלות לארץ", הוא מספר, "אבל אילו הייתי צריך לגלגל כאן את כל נתיב היסורים שי-

מוטי בהרב
יושב גבוה

הקום טוב באמצע

מונדי טוחט את כל המומנטים האקטוא- ליים האלה מברנר ומבליט אותם בהנאה רבה, והשחקנים משתפים עימו פעולה לכל אורך הדרך. אליעזר יונג (האח הדתי),

הציוני, הסוציאליסטית והאינטלקטואל ב"מעבר לגבולין" התנגשויות המזכירות את מאה-שערים

אלס פלג (הציוני יפה-הנפש), נעמי גרינ- באום (אשתו) ומיכאל ורשביאק (המשכיל המתוסכל), זוכים לכמה סצינות משכנועות. ועל אף העובדה שההצגה כולה היא, בי- סופו של דבר, מונולוג ארוך של דמות אחת — ברנר — ומשום כך מעייפת לא פעם, כדאי בהחלט לראות אותה.

איסכוס

ציפה לי שם, לא הייתי מסיים במשך שבוע, וחוז' מזה, חוששני שאיש לא היה מאמין. ומה עם פטרוניים באולם ויז בקרית האוני- "כאן, בישראל", הוא אומר, "עוזרים רק לציירים אבסטרקטים. זה הרושם שלי."

מוסיקה

פופ + קלאסי

ערב מעניין ומיוחד מצפה לחובי כל מיני מוסיקה ירושלמיים בחול-המועד פסח: בי- יום שלישי, 13 באפריל, תחקיים על רקע אורות פסיכודליים באולם ויז בקרית האוני- ברסיטה, בכורה עולמית של ריקודים דומ- ניים לברטוק, בביצוע להקת קצב, ששמה הבמה החשמלית, אשר צמחה בקמפוס ה- ירושלמי.

החלק הראשון של הערב, לפני הריקוד דים הרומניים, תהיה חזרה על נסיון ל- הביא יצירות חדשניות של צבי אבני, יוסף טל ומל פואל, בביצוע הרביעיה הישראלית החדשה.

דרכים חדשות. את פשרו של השיר דוך הזה אפשר להבין מהלך-הרוח בעולם המוסיקה בכלל, והמשב הרענן שהגיע גם לפופ בארץ.

אשר לתוכנית ספציפית זו, מסביר זאב שטיינברג, וילון הרביעייה הישראלית ה- חדשה, וחבר הפילהרמונית: "הגורם ה- משותף לשני חלקי התוכנית הוא החיפוש בארץ דרכים חדשות לביטוי צלילי, לא רק במוסיקה הקרוייה רצינית, אלא גם באומ- נויות הפופ והביט. הדרך המובילה מדיוק אליגנטון אל החיפושיות, ואל להקות ה- פופ של היום, כמו גם הדרך מברטוק, שיינברג וסטרווינסקי לאבני, טל ופואל, ל- משל, מבציעה על התקדמות רבה ומורכבת במחשבה המוסיקלית."

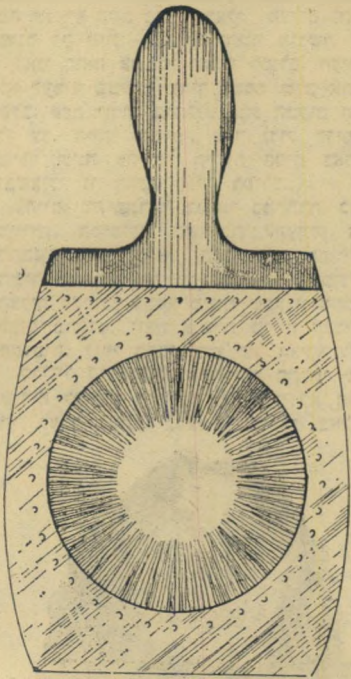
נוסף נוסף ייספק לערב מקורי זה, פסג- תרן הג'ז האמריקאי, ג'ף לייבו, המתארח בארץ, והוא שעיבד את הריקודים הרומניים לקצב רוקנרול, ומשתתף עם הבמה החש- מלית בביצוע.

הכל-בו המשוגע של ז'ק קרלמן מציג לראשונה בארץ

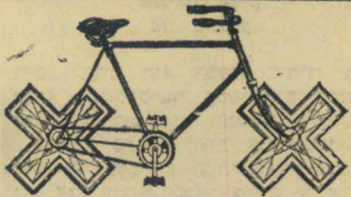
פאטנט לא-נורמלי!

קונים את הספרים — ומושכים כתפיים בייאוש נוכח הרעיונות המדי-
הימים באבסורדיות השגעונית שלהם. אחדים מרעיונות מקוריים אלה
מופיעים להלן.
קוראי „העולם הזה“ החושבים שהם יכולים להתחרות במוח הקארלי-
מני — מוזמנים לשלוח את יצירותיהם למערכת.

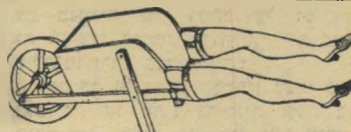
ז'אק קארלמן, יהודי פאריסאי משופם וחתיך, כבן ארבעים, הוא רופא
שיניים במיקצועו, אבל התפרסם לראשונה בצרפת בגלל אוסף כלי-
הנגינה העתיקים שלו, אחד הנדירים בעולם.
לאחר מכן התפרסם שנית — והפעם בגלל ספרי ההמצאות המשוגעות
שלו. איש ברחבי אירופה אינו יודע בשביל מה הן טובות, אבל כולם

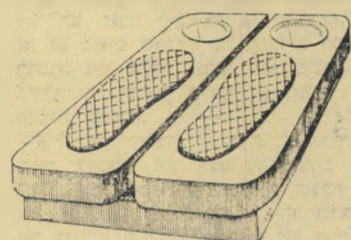
הקץ לסבלותיהם של הצבעים! סוף סוף
המצאה שתפתור את בעיית צביעת ה-
צינורות. בעזרת מיכרשת זו ניתן לצבוע
צינור ארוך במשיכה עדינה אחת בלבד.

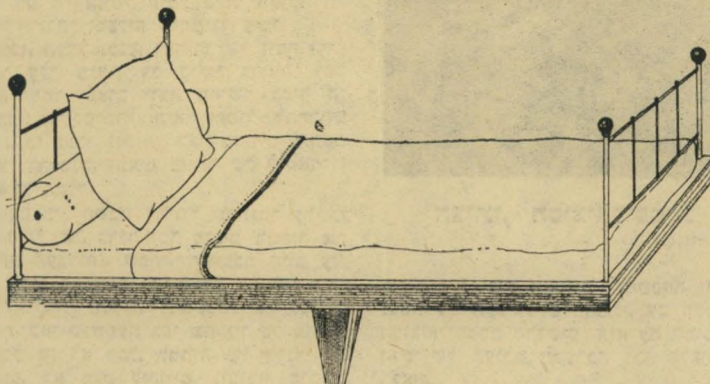
אופניים לגרים בקומה החמישית ומעלה.
בעזרתם ניתן לטפס בקלות במדרגות.

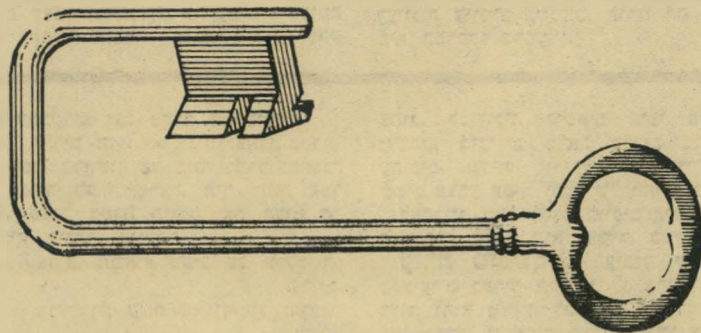
מריצה לאנשים האוהבים לשלב עבודה
בהנאה. הרגליים-הידידות ניתנות לפישוק.

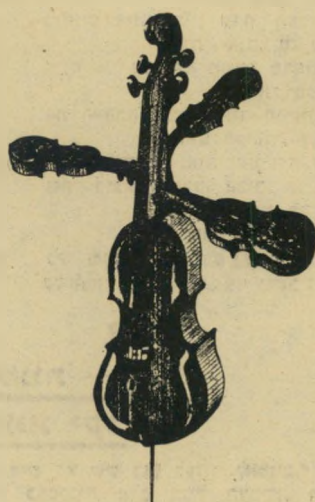
מאוננים מדויקים לשומרי-מישקל. ניתן
באמצעות למדוד כל מחצית גוף לחוד,
ולבדוק אם היא שווה במישקלה לשנייה.

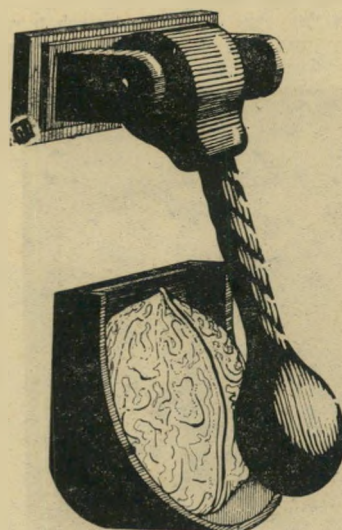
המצאה מיוחדת במינה זו היא מיטה עבור זוג לוליני קירקס, הזקוקים לאימונים
מתמידים. אלה יוכלו — באמצעות מיטה זו — להתאמן גם תוך כדי שינה.

יש דלתות שניתן לפתחן או לנעול באמצעות מפתח רק מצידן האחד. המצאה גאונית
זו מאפשרת לפתוח או לסגור את אותו מנעול מצידו השני, הבלתי ניתן לפתיחה.

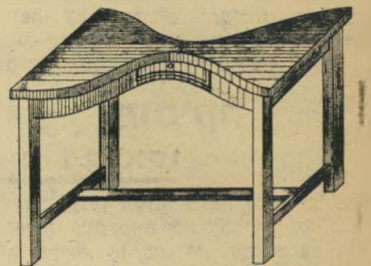
חלומם של כל הכנרים: כינור לקוואר-
טט. רביעה של כנרים תוכל לנגן על
כינור יחיד זה בעת ובעונה אחת.

מקיש בדלת דקורטיבי ושימושי כאחד.
ניתן להניח בו אגוזים, שיפוצחו בידי
האורחים. חשוב מאוד לאניני-טעם. ה-
קליפות והליכלוך נשארים מחוץ לדירה.

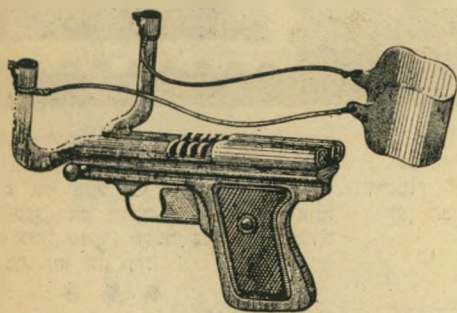
כיסא נדנדה לאלה הסובלים מסחרחורת
מכיסאות הנדנדה הרגילים. בכיסא זה
ניתן להתנדנד ימינה ושמאלה במקום
קדימה ואחורה. זהו חידוש מהפכני.

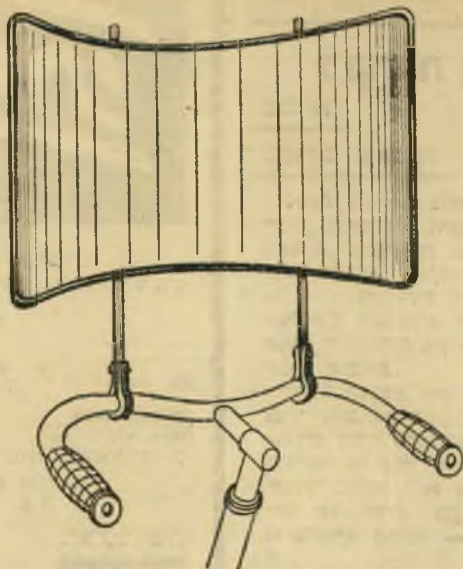
שולחן לפגישה של פנים אל פנים. מצו-
יין לזוג אוהבים חרוצים לשבת משני
עברי השולחן — „להתעסק“ ביניהם.

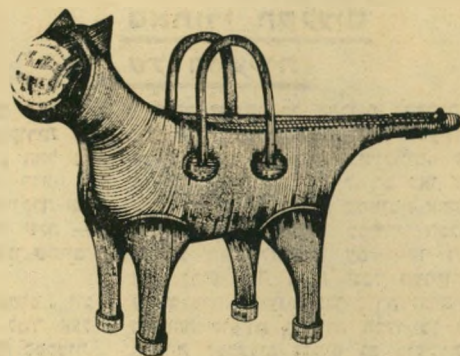
פתרון לבעיית העניבות המתנופפות ת-
מיד ברוח. עניבה שלעולם, לעולם לא
תתנופף. אין צורך גם בסיכות-עניבה.

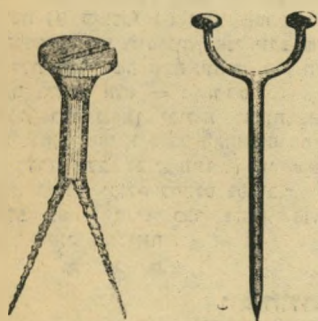
אם האקדה שלך סובל ממעצורים או רעשיתר, מאפשר המיתקן הנוח הזה את הפיכתו המהירה לרוגטקה.

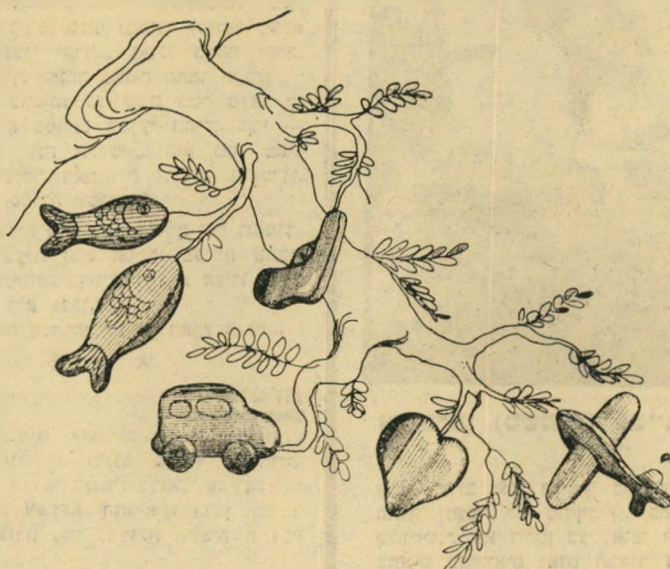
מרגל לאופניים. כשראי זה מותקן בגובה עיניו של הרוכב, הוא מסוגל לראות את כל הנעשה מאחוריו.

תיק עור עם רוכסן לנשיאת חתולים. מצויין לעקריות בית האוהבות לשאת את חתוליהן בסלי-הקניה שלהן.

שני מסמרים שחסרונם הורגש בשוק. בורג לחיבור שני גזרי עצים (משמאל) ומסמר בעל שני ראשים (מימין).

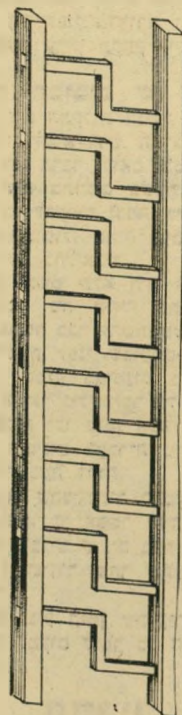
תבניות לעצי-פרי. רצונך בתפוז בצורת אווירון? בבננה בצורת דג? התקן תבניות פלסטיק אלה על הפרי כשהוא עדיין צעיר מאוד, והוא יקבל את צורת התבנית.

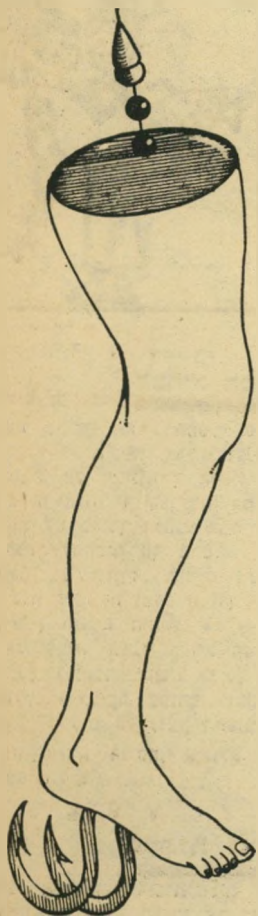
קנקן למזוכיסטים. תאר לעצמך שקנקן מיוחד במינו זה מלא קפה רותח. פירי-שים נוספים לרעיון גאוני זה, מיותרים.

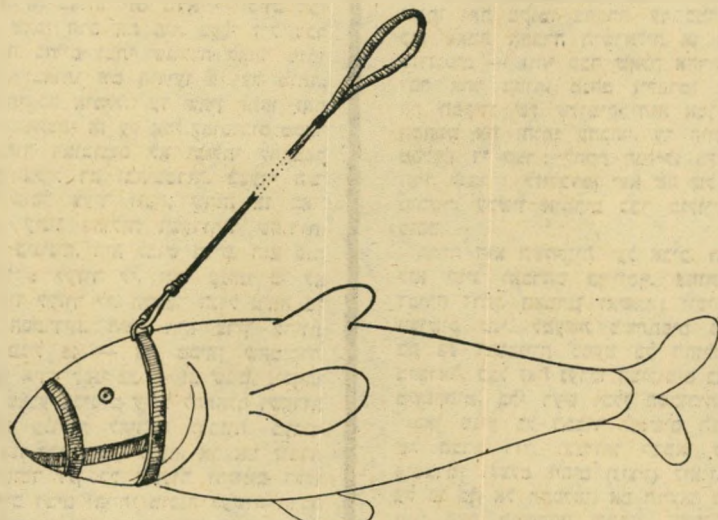
מפתח כפול. אפשר לפתוח באמצעותו את המנעול משני צידי הדלת גם יחד.

סולם מיוחד לצולעים, שרגלם האחת קצרה, והסולדים מן הסולמות הרגילים.

פתיון לכרישים. מצויין לדייגים שלא הצליחו עד כה להעלות כריש בחכתם. הרגל בגודל טבעי. באחריות מלאה.

רצועה לדגיגנוי, שנמאס להם לשוט באקואריום ומתחשק להם טיול באויר החופשי.

חקלול

מאחורי הקלעים

של הוועידה

לאחר שנעשו כל ההכנות להעברת שי- דור ישיר מטקס הפתיחה של ועידת ה- עבודה, בבניין האומה בירושלים, ערערו על כל העניין אנשי גחיל. הם באו בטענה שאין ועידה של מפלגה מסוימת אחת מצד דיקה מהפכה שלמה בסידורי הטלויזיה (שילוב מבט לחדשות עם מוקד ושידור חי). לרגע היה נדמה שכל העניין עלה על שרטון. הטענים נגד צורת הכיסוי של הוועידה לועידת העבודה תבעו מן הסתם הבטחה למבצעים דומים גם בוועידות של מפלגות אחרות.

אימברמן (משמאל) מביים את אביב חילפרמן, ב"חדוה ואני" בזהמס ומיקסר

תוכנית מוקד תוקשה במלואה לוועידת העבודה. הקול הכפול בוועידת העבודה פרשה אחרת הקשורה בחדשות ובוועידת העבודה ודאי אסור לה שתסתיים בכי טוב ובלי שמישהו יתן את הדין עליה. זוהי פרשת הקול הכפול והצורך של גואמי ה- ועידה בהיכל התרבות שהובאו לשידור. הקול המזור והגורא, שבקע מפייה של אישי העבודה בטלויזיה, נגדם כתוצאה מתקלה טכנית באולפן בירושלים. הגורם לתקלה היה גורם אנושי ביותר. שוב טעות טפשית של אדם מסוים. אגב, בגלל טעות נשמעו גם קולות מפתיחת הוועידה ביום א' עוד לפני מהדורת מבט לחדשות, כאשר השעון עדיין תקתק לו בנחת על ה- מסך.

הימים המזכירים של בית-העם. בכלל, בתחום התקלות הגיעה הטלויזיה ב- זמן האחרון לשיא חדש. התרגום הוא משמ רעה חולה. הדבר כואב במיוחד, כאשר יש שיבושים בתרגום בשעת הקרנת סר- טים לילדים. לפעמים נדמה שהטלויזיה רכ- שה את המנופול, שהיה פעם שייך קול- נוע בית-העם בתל-אביב.

גם שם כמעט שלא היה קשר בין מה שנאמר ובין מה שהיה כתוב בכתובות. התרגום. אפשר כבר להשתעשע מתופעה זו. במוצא-שבת לפני שבועיים, משל, אפי- שר היה לשמוע בגרמנית מה אומר ה- פרופסור אדואר גולשטיק על האנטישמיות בצ'כוסלובקיה ובו בזמן אפשר היה לראות בכתובות התרגום בעברית מה הוא עומד לומר בעוד כמה דקות.

אולי כדאי שהטלויזיה תאמץ לעצמה את השיטה הזאת. כך אפשר יהיה לחסוך זמן ולשדר שני דברים שונים בעת ובעונה אחת בטלויזיה: שידור אחד בתמונה ושידור אחד בקול.

האם לא הגיע הזמן שהרעיון הגאוני ה- זה יתמיד, במקום לומר כל הזמן: תקלה. תקלה. תקלה.

תדריך

● **מדף** (יום ד' 14/4, 19.30) על סופ- רים וספרים. 1984 מאת ג'ורג' אורוול, י- מי יתנני מזון מאת יהודה עמיחי ועוד.

לקראת שידור

בלדה

לעוזב קיבוץ

בשעה טובה ומוצלחת הסידרת הטלויזי- יונית המשפחתית הישראלית המקורית ה- ראשונה, תועלה על המסך הקטן החל מ- שבוע זה (יום ד' 16/4). שמה — חדוה ו- אני 1971. אם תהיה זו סידרת היוקרה של הטלויזיה הישראלית, או הכישלון שלה — אפשר יהיה לדעת רק אחרי שיוצגו שתיים- שלוש תוכניות.

סיפור המעשה הוא לכאורה פשוט: זוג צעיר עוזב את הקיבוץ והולך לגור אצל ההורים בעיר. התסריטאית, אורנה ספקטור, הליבשה את בגדי שנות ה-70 על הסיפור המקורי משנות ה-50 של אהרון מגד, בעז- רתו של יהונתן גפן שהשתתף בחיבור הדיאלוגים. הגיבור — שלומיק גסן חלש

מכתביוס לרבותי

"שובבה ומסוגלת לאהוב." והעיקר הוא מבטיח: "... ולא תשובי ריקסו" לאן חביבי, לאן?

די לו, די

זה בכלל לא חשוב, אבל 61/71 רוצה אותך יפה, נשית ומושכת. ובעונותונתו כי רבה, די לו, גם, ב-27 שנותייך

הצ'נס שלה

רשות הדיבור לעמיתו ורעו של 62/71: "פעם הצלת אתי. עכשיו תורן להציל את חברי, שתפס יאוש' מכל העולם ומ' הנשים בפרט. הסיבה פרוזאית: אהבה נכ- זבת. הנ'ל יושב בחדר הסטודנטאלי שלו, שבעיר הקודש, סגור ומסוגר ומחכה לשוא- שהבלתי-צפוי יקרה... ואולי באמת יקרה, דרך מדורך, שאחת מבנות החמד תענה? "כמה פרטים: 25 שנים כבר מלאו לו לנער, הוא סטודנט למדעי החיים, קרי — ביולוגיה, שנה שלישית. הוא נאה מאוד ורגיש, שומר האמוניות היפות, תיאטרון, קולנוע, ספרות ומוסיקה.

"מה שהוא מחפש זה בחורה יפה ונחמדה, רגישה ובעלת חוש אסתטי מפותח שתבין לנפשו ותתחלק בחיותיו. הוא מצידו עניק מסירות ללא גבול."

אכן, לא פסו חברים מן הארץ הזאת...

אינטימיות

כל לובשות החצאיות שביניכן, מוזמנות בזה לכתוב אל 63/71 שעומד להשתחרר משרותו בצבא-ההגנה לישראל. צעירות או לא כליך צעירות, הוא אינו בדרך, העיקר "בעלת צורה נאה למטרות אינטימיות וביי- לוי."

מוכנה להקריב עצמך על מזבח זה? אם כן, לקינוח צפוי לך בחור נאה מאוד, כדבריה, ובלי ציטונות, בחינן

מי מכיר מי יודע

64/71 ביקשה כל-כך שאן אשנה את מילות מכתבה, ובאמת, שלן לי לב לסרב לה, כי בקשתה-מכתבה הפ... נו, באמת לא חשוב, העיקר שהמטרה תושג: "חשוב לי ביותר לפרסם מיקרה אחד שקרה לי בנסי- בות טראגיות מאוד... כיצד נודמתי עם אדם לפני שנים רבות מאוד, ואני עדיין זוכרת אותו בהתלהבות, והוא מושך ו- מקסים אותי עד היום. אולי הוא יקרא את דברי ויזהה את עצמו ויפנה אלי במכתב, כי אני מעוניינת מאוד לראותו עוד פעם בחיים.

"היה זה באותו יום גורא — ביום הכי- איום, שהכי הרס את חיי. בעלי ז"ל כבר לא היה בחיים ובתי שגודלה לאחר מותו נרצחה, ובאותו יום הודיעו לי על מותה. הייתי כה אומללה עד שאין לתאר זאת במילים. הלכתי אז עם אמי לאוטובוס מספר 4, ובתוך האוטובוס לא יכולתי להתאפק ובכיתי בקול רם ובהיסטריה. בצערי הש- תתף שוטר צעיר ויפה, שהיה אז באו- טובוס. ענינו כחולות ושערותיו שחורות. קומתו בינונית. היה לבוש מדים. הוא פנה אלי ביקש לעזור לי. ואני עניתי כי לא יוכל עוד לעזור לי. השוטר הלך נראה מן העדה הספרדית. היום הוא צריך להיות בערך בגיל 45 — 43, מכיוון שהמיקרה המוזעזע אירע לפני 22 — 21 שנים, נוכחתי לדעת שצבע העיניים עלול להתחלק ושערות שחורות עלולות להיפך ללבנות. כעבור שנים כה רבות, אין לדעת. אך אני זוכרת את השוטר דנון כל השעות והשנים הללו בגעגועים רבים והייתי מוכנה לעשות הרבה בכדי לראותו עוד פעם בחיים. זה חשוב לי גורא. אני מסופקת אם אצליח בנסייני זה לאחר את השוטר, אבל אולי..."

אולי, רק לאלוהים פתרונים...

ארי מירושלים, מה, האם עדיין אינך יודע שלעולם אינני מפרסמת את כתובות הפונים אלי מעל גבי העתון? אי לכך, אם תרצה, או לא, גם אתה תהיה אצלי מספר, מספר שכתובתו שמורה במערכת. והו זה, ודיל!

"גור ספורט"

עם בדיחות כמו שלו, הוא עוד יגיע רחוק... האמנה ליו- לפחות, עד כדי לומר: "אני דוקא גבר הגיוני" "אני מודה שאני יצור נדיר, גור, ספורט, ומוכן להעריך בדיחות טובות." שמענה אותו מספר אחת: "צחקתי, צחקתי תי בהחלט, למשל, לשמוע מחברה אחת כי באוסטריה, מכנות הבחורות אותנו, הבחור רים: 'זנבנביקו' שובבה אחת..."

ועדיין אין די: "חץ מזה גבירותי, אני בני יפה (ו) סימפטי (ו) אינני מטריח נעי- רות בתשומת-לב' תוקפנית: אני יודע של פתוח דלת לפני אשה אינה, עזרה, היא תסי- תדר גם בלעדי, אלא — נ י ס ו ס .

ובכלל, כפי שאתן יכולות לראות, אני גבר מוצלח (ו) שאיננו סובל מהחוליים המיר- חסים בדרך כלל לבני מינו... ומי שאני מוצא-חן בעיניה יכולה בהחלט לכתוב." 57/71 באמת הגיע כבר רחוק, בדרך הצניעות, אני מתכוונת...

יומיהולדת

ל-68/71 יום-יהולדת. ובכלל, חוץ מאמא ואבא-לה שלה, אף אחד לא הביא לה מתנות, והיא שואלת, עם כל כובד 25 שנותיה: "למה?"

הבח"ל המיוחד

"האם את אוהבת את ברהמסי? לי אי- שית זה בכלל לא איכפת, אבל 59/71 זו גולת הכותרת של תכונותיך הנשיות, עד כדי להציב שאלה זו ככותרת במכתבו. ההמשך הוא לא כל-כך חשוב, אבל הריחו כלשונה, מבלי להחסיר אף פרט: "...ומסוגלת באישיותך: רוחניות מטהרת לב וכנגד לזה חושניות וטקס מעודן וטבעי, וגילך נעביין חשנים היפות: 24 — 29, כתבינא אל, אפשר שאני הבח"ל המיוחד? אם תרצי אין זו אגדה יקשיב לליבך מורה אשר זיקה לו למוסיקה, ספורט, שמש צור רבת וביקני מקסים על גופך החסוב..." מעניין איך היה הנוסח, אילולא היות הנוסח ירושלמי!

מסוגלת לאהוב

עוד אחד שהפלאזה היסטיכית שלנו פורצת לו הוא 60/71 "...האוהב את השחיה בים ולו רק בגלל הנוף החולי המתפורר לרגלי..."

ומה גם שהברוש אוהב ספרות, שירה וציולם ואף נמנה על הנחמדים שבנערי רמת שאול שבחיפה, הרי לבטח עומדת לו זכות חיפאים לדרוש אותך:

★ המנהל הזמני של הטלוויזיה מתכנן מהפיכה

באירגונה, אופיה וסדריה

מהפיכה

במסך הקטן?

מנהל שמואל ארמוג

עצמאותה החלקית של רשות השידור, באמי תלא של עשיית סדרים בטלוויזיה. לצופה מן הצד מצטיירים הדברים המתרחשים בטלוויזיה כמשחק של משוגעים.

★★★

מתפטרים או מתפזרים?

ני מנהלים בכירים בטלוויזיה התפטרו בשבוע שעבר. ראובן מורגן, שהחזיק במשרה הגבוהה ביותר בטלוויזיה (אחרי הממונה) — ראש שרותי ההפקה, די בר כבר מזמן על התפטרות. היחסים המתורחים בינו לבין סמנכ"ל רשות השידור, ארינון צוקרמן, וכל אנשי המינהל מבית טפחות — מרכז רשות השידור, היו ירועים לכל. למעשה ניטרו הסמנכ"ל ואנשיו את מורגן בעבודתו בצורה רצינית ביותר. אבל מורגן לא התפטר.

היום, לעומת זאת, ברור לנו, כי אלמוג מתכוון בכל הרצינות לצמצם את הגולם הענק הזה ששמו שרותי ההפקה. ידוע שהם במאים ששובצו עד כה על-ידו להפקות השונות, ישובצו עתה באורח קבע במחלקות מעבשיו יקבעו מנהלי המחלקות מי יעשה מה. הוא הדין ביחס לצלמי הפילם. אנשי החדשות שוב לא יוכלו להתלונן על שיבוץ הצלמים. המנהל שלהם הוא אשר ישבץ את הצלמים. לגבי מורגן היה זה סוף פסוק. אלמוג הציע למורגן בימים אלה לנהל קורס במאים מטעם רשות השידור, כי מורגן הוא קודם כל במאי, ובמאי מצויין.

מתפטר אחר הוא רב שני, ראש מחלקת סרטים קנויים. מדוע התפטר? "אין תגובה", השיב. לחברים לעבודה היתה תשובה ברורה יותר: בקרוב יוצאת משלחת ליריד הסרטים בקאן, כדי לרכוש סרטים חדשים עבור הטלוויזיה. טבעי היה שראש מחלקת סרטים קנויים יסע במשלחת. אבל, משום מה, הוחלט לשלוח את יצחק שמעוני, מנהל התוכנית. למה? כי מנהל התוכנית אחראי לתוכן התוכנית המוקדמת על המסך.

במילים אחרות — נטלו מדב שני את המעט שהיה לו כשותף להכרעות מבחינה תוכניתית. הטיפול הטכני בסרטים — זה לא בשביל מרצה אקדמאי לקומוניקציה — אוניברסיטה. אבל גם בתחום הזה תקעו לו די חוק במין האחרון. פרשת הסרט הנדון, שהוקרן ביום שישי לפני שבועיים במקום הסרט המפחך מגרה, הביאה להידוק הפיקות על הנעשה ועל מה שלא נעשה במחלקת סרטים קנויים. יצאו הראות חדשות. כל סרט יבדק שלוש פעמים. בדיקה טכנית מוקדמת ובדיקה טכנית במחלקת סרטים קנויים. רק אחר כך יימסר הסרט לתרגום.

הבדיקה השלישית תעשה על ידי ההנדסה זמן סביר לפני השידור. הראות הוראות — בכל זאת העיונו להקריין בפני הציבור את הסרט המגדל הלבן (7/4), למרות הקפיצות

שמואל ארמוג, מנכ"ל רשות השידור, דומה לאותו מהמר, שנכנס לאורווה כדי לבדוק את רגליו של סוס מירוצים, וברגע שהתכופף, אכפו אותו פתאום, והוא למגרש! "אם כבר אז כבר — אני מוכרח להגיע ראשון!" אמר המהמר, שהוכנס למירוץ.

אלמוג מהמר על חודש נובמבר, החודש בו יכנס התכנון החדש של הטלוויזיה לתוך פה. הוא מתחרה במירוץ עם כל הממונים לשעבר. האם גם הוא ייאלץ לצאת מן המירוץ?

אלמוג די אופטימי לגבי עתידו. בינתיים הוא יצא מנצח מכל המשברים. זה עתה

מתפטר ראובן מורגן

אילץ את הוועד-המנהל לרוץ אחריו, להתרפס לפניו ולשול אותו שיטפל בטלוויזיה טיפול מיוחד עד שיימצא, אם יימצא, ממונה ישר. העובדה שעובדי הטלוויזיה גמגמו את התנגדותם — כבר לא שינתה דבר. צריך לזכור דבר אחד: בניגוד לממונים האחרים, אלמוג אינו צריך לפנות אלא לעצמו בלבד, וזהו יתרון עצום כאשר צריך להכריע עניינים.

למעשה עומדים זה מול זה כשני כוחות איתנים בטלוויזיה — אלמוג מצד אחד והעובדים מצד שני. העובדים פסימיים לגבי עתידם. הם יודעים שהם נלחמים מלחמת מאסף. בכל זאת הם מתכוונים להניף בימים הקרובים את גרזן המלחמה. הם כבר היו צריכים לדעת יותר טוב: כמו ידיהם הם כורתים את הענף עליו הם יושבים. חסר רק, שהמשלה תפקיע בסופו של דבר את

★ הטלוויזיה לא תהיה

עוד נחלה פרטית של בודדים — היא תיפתח לכל!

במחלקה. אבל רשמית היו פתוחים בפניהם סיכויים שונים. עכשיו חוששים מסגירת הדלת. במאי החדשות המקופחים חוששים מזה. הבמאים שישבצו במחלקת התוכניות ודאי יחוש את עצמם מאושרים יותר.

אם הוועד החדש של העובדים או אפילו קבוצה מצומצמת של עובדים תצא למלחמה, קשה לחזות מראש מה תהייה התוצאות. דוגמא קטנה: שנתיים וחצי לא הצליחו לגלות בטלוויזיה אישיות טלוויזיונית חדשה להגשת חדשות. האחד היחיד שהתגלה הוא חיים יבין. יש לו חיוך מסוים. הוא רגיש. כל אמוציה מורגשת אצלו בו בזמן ובמקום. אבל ערב אחד הוא היה עסוק. לאריה אורגד נולדה בת. יאיר אלוני היה במילואים. באופן דחוף הוזקק לאולפן דניאל פאר, הקריין הראשי של הרדיו המגיש בטלוויזיה את בכוורת ובשוליים. פתאום נולד כוכב. וזאת למרות ההופעה הקפואה במקצת. מיד פרצה סערה. שמעון טסלר, שחזר מהצגה במיוחד כדי לערוך כתבה בטלוויזיה, נעלב קשות מן העובדה, שלא ביקשו ממנו להגיש את החדשות.

אין אפשר לנהל עניינים על ידי ניצול הודמניות והליכה בין הטיפות? יש טענה,

כוכב חדש: דניאל פאר

כי הדברים אינם בדוקים עד הסוף. למשל — בקושי יש היום די צלמי פילם בטלוויזיה. כיום יכול דוד הירשפלד, ראש צלמי הפילם, להעביר צלמים ומצלמות ממחלקה למחלקה ומתוכנית לתוכנית, לסי הצורך. אבל הדבר עלול להיות קשה שבעתים אחרי שהצלמים יוצמדו למחלקות. אומרים שאין אפילו די מצלמות כדי לתת לכל האנשים.

החשבה של אלמוג היא פשוטה ביותר: העניינים — כל העניינים — נמצאים בבדיקה. החלטתו נחושה לנצל את עיסוקו הספציפי בטלוויזיה, שנכפה עליו על ידי הוועד המנהל, כדי לבדוק את העניינים מקרוב. רק בסוף הפרשה הוא יציע הצעות לשוניים מהותיים.

אם לשפוט לפי נסיון העבר, כאשר ל- יחסים בין עובדי הטלוויזיה לבין הנהלת רשות השידור כלל אלמוג בפרט, הרי כל מה שנכתב כאן יכול להיראות מחר אחרת.

הנוראות של התמונות. בהקשר אחר, בודק אלמוג את האפשרות למנות ראשי מדורים בטלוויזיה. הכוונה היא שלצידו של יצחק שמעוני, יעמדו מפיקים בכירים, שיטפלו במדורים כמו: ילדים ונוער, מורשה, בידור, מוסיקה ודרמה וכדומה. הרי לא יתכן שיצחק שמעוני יעסוק גם בתוכן לטווח ארוך ולטווח קצר, גם בעניינים אדמיניסטרטיביים, גם בפיקוח וגם בצפייה מראש בכל התוכניות. הוא צריך להיות מעין עורך בעתון. אבל אין כל אפשרות פיזית שיראה כל תוכנית שתובא לשידור מראש. תה ועד סופה. עם זאת ברור, שמנהלי המדורים לא רק יעזרו למנהל המחלקה בעבודה, אלא גם יבחרו ויזמינו את הסרטים מחו"ל כרצונם. התוצאה הכוללת היא, שדב שניער ביקש להעבירו לתפקיד אחר בטלוויזיה.

★★★

הכל נמצא במדינה

ה המטרה העכשווית של אלמוג? בשלב זה הוא רוצה לצבור מלאי של תוכניות לטווח ארוך. הוא רוצה להפסיק פעם אחת ולתמיד את השידור מן היד אל הפה. הוא רוצה שיהיה די זמן להפקות נסיוניות בטרם תועלה תכנית על המסך. הוא רוצה, שבמקרה של תקלה יהיה אפשר להציג משהו בעל ערך כתחליף. השאלה היא: איך עושים זאת?

ראשית כל, המסרנה יותר הזמנות למפיקים עצמאיים. לתקופה הקרובה אפשר יהיה לקרוא בשם תור הזהב של המפיקים הפרטיים. בין השאר מתכנן אלמוג להזמין עשרות יצירות ספרותיות וחסריטטים שייכתבו במיוחד עבור הטלוויזיה.

התוכניות תופקנה מעתה יותר באולפן בעזרת מצלמות אלקטרוניות וידיאו טיפס ופחות בפילם. כדי לשחרר מפיקים וצוותים שלמים לעבודה לטווח ארוך, ימוגו מיש-דרים או יבוסלו לחלוטין. למשל: מדף — הירחון לענייני ספרות ישובץ במסגרת קל-עים. ואילו אנשי החדשות, שנבדקו לאחרונה במגישת הסרטים התיעודיים הארוכים, יצטרכו מעכשיו להשקיע את המאמץ העיקרי במבט לחדשות. תעשיית הסרטים התעודיים של הטלוויזיה תצומצם בצורה רצינית ביותר. לעומת זאת תפתח הטלוויזיה לעתונאים מבחון. ההצעה היא לשרר אחת לחדש מוקד בצורה של מסיבה עתונאים. הכוונה היא שמערכות העתונים תבחרנה את האנשים ולא הטלוויזיה.

על הנייר התכנית נראת יפות למדי. השאלה היא: מה יגידו העובדים? עד היום לא עבר שום שנוי בטלוויזיה בשקט. מה עלול לקרות? קודם כל עלבון כללי, כי ההפקות הגדולות יוצאו החוצה. העובדים חוששים, שישאירו להם אך ורק עבודות מסוג ב'. מתוסכלים במיוחד הם צלמי ה-פילם. עד היום הם היו מגיעים איכשהו לבטוי אמנותי. עכשיו הם יעשו כמעט אך ורק חדשות בתמונות.

ענין הבמאים הוא ענין חמור ביותר. עד עכשיו היו הבמאים מאורגנים במסגרת פול. אמנם למעשה כל אחד היה בדרך כלל קבוע

- של הנציחה.
- קלעים (יום ב' 19/4, 21.05) ירחון לענייני תרבות ואמנות. בתוכנית הפעם: ביקור בתיאטרון המרתף. קטעים מזה מסתובב, מספרי עגנון ומשירי בלדות אנגליות. במדור אחר יוצג קטע מהאופרה הקונסול, ראיון עם מנוטי וקטעים מהמחזמר הדירה. מפיקה — רבקה פרידמן. במאי — אנדרי קאלארשו.
- ברוכים הבאים (יום ג' 20/4, 20.20) מארח אורי זוהר, מפיקה — נעמי קפלנסקי. במאי — ליאונרד גולדשטיין.

- חדווה ואני (יום ו' 16/4, 20.30) פרק א' — חזרה ושלומים גפן עוזבים את הקיבוץ ועוברים העירה.
- האיש הדודי (יום ו' 16/4, 21.40) סרט עלילתי: מורה המתמכר מ' חדש לשתייה מתגבר על עצמו בבלחץ ה' חברה למען הילדים. בהשתתפות ג'ון בארימור.
- חדווה ואני (יום ב' 19/4, 19.30) פרק א' — שידור חוזר.
- אריות סן מרקו (יום ב' 19/4, 20.20) סרט תיעודי על אוצרות האמנות

- קונצרט טלוויזיה (יום ה' 15/4, 20.00) הפתיחה לנישואי פיגארו מאת מ' צרט וקונצרטו מספר אחד לפסנתר ולתזמורת מאת בטהובן. סולן ומנצח: אנדרי פולנס, עם תזמורת הרדיו של שווייץ ה' איטלקית.
- טובי (יום ה' 15/4, 21.00) מחזה טלוויזיה: גאון בן תשע במתמטיקה וב' שחמט מתגשש עם חברים, "מוצעים" עם הוא לומד בבית-ספר אחר. משתתפים: רוברט הנסי, בארי סלמונדס, כריס האגן וטוני דיין.

- מפיקה — נעמי קפלנסקי. במאי — ליאונרד גולדשטיין.
- שער הנצחון (יום ד' 14/4, 19.30) סרט השבוע: רופא פליט מגרמניה העוסק ברפואה באופן בלתי חוקי בפאריס, ערב הכיבוש הנאצי, נקשר בעבודות אהבה לנערה מזורה בעלת עבר. משתתפים: אינ' גריד ברגמן, שרל בואייה וצ'ארלס לוהטון. מומלץ.
- אביב (יום ה' 15/4, 10.35) מן הסידרה המצויינת החיים סביב לנ' (שידור חוזר) מפיקה במאי: אפרים אבא.

אל תבעשי בקירות, זה לא יעזור לך. את חושבת שעליי פשוט תמצאי חן בגיני הזולת? את שועה. הם יחשבו אותך לסתם נודניקית ולא יעריכו אותך. השתדלי לתקן את הטעות — אחרת תביאי להסתבכות. בת מאוניים, המשיכי לשמור על דיאטה. עוד תוכלי לקבל תפקיד בסרט. יש לך את כל הנתונים. אל תרבי בנטיעות ארוכות. היזהרי השבוע מתאונת דרכים. ליבשי ירוק —

כי צבע זה הוא מזלי מאוד השבוע. אם אתה גבר נשוי — היזהר השבוע מכלבים.

עיסקה גדולה, אותה החלטת להתחיל — תיכשל. אומנם לא באשמתך, אבל מה זה משנה. תפסיד כסף רב ויקח לך זמן רב עד שתחזור למצב סביר. לך, בת עקרב, מחכה אכזבה קשה. אל תגידי שלא חזיתי — ראו אותך! לא רק ב" עסקים לא יילך לך, בן עקרב, אלא גם בקלפים אתה עשוי לספוג הפסדים ניכרים. אם לא התחלת לחסוך עד היום — מוטב שתתחיל עכשיו. ראה הוזהרת!

אם לא תתחיל בדיאטה מיד — לא תוכל לעבור בפחיתים צרים. מראה פניך הולך ורע מיום ליום. זה רק ב" אשמתך הגיע הזמן ש" תתחיל לשמור על עצ" מצב בריאותך לקוי. שוב באשמתך אתה חור" שב שחוסר שינה הוא הגורם לכך, אתה טועה! לך, בת קשת, יש יותר מזל השבוע: את עליה, רעננה ומלאת חיים. המשיכי להתנהג באותה צורה בה התנהגת בזמן האחרון והדרך ל" הצלחה פתוחה לפניך. אל תהיי בפישוט.

אם יש באפשרותך, רסן במיקצת את תחושותיך — ואפילו את המרידות ה" טרייה הממלאת את ליבך. הסיכסוך עם הבוס יתפתח למימ" דים מדאיגים. שמור על קור רוחך ואל תגידי לו מה שאתה חושב עליו באמת. ה" כה עד שתהיה החזק. לפי כל הסימנים ה" זמן הזה הוא לא רי" חוקי. ליתר ביטחון שמור על קשרים טובים עם חבריך ל" עבודה. עוד תצטרך לעזרתם הדחופה.

צפוייה לך התמוטטות מפתיעה — דווקא בשבוע ממנו היית מרוצה עד כה. נהג ב" זהירות. פקח עיניך ו" אל תהיה להוט ומסוני" וור. אם תישמר מוויכוח" חייטק, תוכל לזכות ב" הערכה מחודשת של ה" טובבים אותך, ואף לע" לות שנית בסולם החב" רה. התחשב ברגשותיה של בת'ווגן. ותר לה, כי שום טובה לא תצ" מח לך ממריבות אלה.

לו היית יודע איזה אושר אתה מסוגל לקבל מפעולה פשוטה והסכנית — היית משתגעו

לא! הדרך הנכונה אינה להגיד הכל ישר בפרצוף בשבוע זה. אף לא למקורבים אליך. כל הסיכויים שתרגיז לנצל את החופש ה" מתקרב ובא. אל תעי" שי זאת. חתאפקי ו" שבי בבית. בדאי, לעו" מת זאת, לנסות לה" כיר אנשים חדשים. זה ישתלם לכם. עיסקה טובה מצפה לך בעתיד הקרוב — קחנה בשתי ידיים; כי הזדמנות כזו לא נקרות כל יום. השבוע יש ל" היזהר מאנשים שמנמינים ובעלי-הומור.

השבוע תזדקק לעצבים חזקים בשבוע העבודה. הבוסים דורשים ממך מעל המצופה, מבלי להתחשב ומבלי לתת תמורה. עשה כפי ש" הם דורשים ממך. אפי" לו אם בת'ווגן מת" רעמת מדיפעים, אל תראה זאת בשלילה, ואל תחשוב שהיא ממורמרת. קשה לה, והיא זקוקה לעידוד רב, בדיוק כמוך.

אל תחשוב שזה שאתה בוגד באשתך, נשאר רק הסוד שלך. בסופו של דבר זה ייוודע לה, ואז — אוי אה, תחול ה" סערה הגדולה. לך, בת" שור, ייגרם השבוע או" שר לא צפוי ודווקא מ" בן מזל סרטן, ממנו לא ציפית לשום דבר. קב" לי את הצעותיך. נראה שאתם מתאימים אחת לשני — בכלל השסעים, לא רק הרומנטי.

לא שבוע אידיאלי. סכנה גדולה אורבת לנוסעים למרחקים ק" צרים או ארוכים. עיני פות גדולה תגרום לך לומר דברים שלא הת" כוונת להגיד. את תת" חרטי על דברים אלה. חיפזון בתחום העיס" קי יגרום לסיבוכן רצי" ני ביותר. השתדל לתקן את הטעות. מריבה עם בן'ווגן תביא לפירוד רציני.

זו תקופה טובה לכיש" רון היצירה שלך. זו תקופת השראה אשר תגרום לך סיפוק. אתה מנסה לעשות גדולות, אך בצעדים מהירים מ" די, לך צעד אחר צעד כדי להגיע למטרה ה" נכספת. תזכה לתשבחות מאנשים שהיו פעם יר" בך. אל תעמיד בנסיון את חבריך לעבודה. סרטנית: המשיכי את עלילת האהבים שלך.

ברגע שתעמוד על סף השינוי המיוחל, הר" גיש ככול אל העבר. פעל בהגיון. אל תהן לרגש לשלוט בך. גלה יותר הבנה לבני מש" פחתך. אפילו אם א" תה עיניך וחסר סבי" לנות. הקדם לעלות על משכבך בלילות ב" משך שבוע ימים, צבור כוח, העסקים ימשיכו לפרוח כפי שלא היו עד כה.

השבוע אתה עומד ל" סיים בהצלחה מיבצע בו התחלת לפני כחור" דש. אתה שוב נכנס ל" חיי" סדירים ותקינים. הכל ילך כשורה. במי" שור הרומנטי אין כל שינוי, חכה להזדמנות בה אתה תהיה החזק. שמור על קשרים טובים עם ידידך הטוב ביותר, כי בסופו של דבר אתה תצטרך לעזרתו, שאין לה תחליף.

SCHAUB-LORENZ

1003 *
SL-1000 *
1050 *
2001 *
1055 *
1080 *

זמין חזק 1971/72

כמו כן המקלט הנודע כבר באיכותו

SCHAUB-LORENZ

הקלט הטלויזיה הטוב בעולם! מכירה של מקלטים חדישים

(לעת עתה בכמות מצומצמת) כבר החלה גם עבור עולים חדשים.

שרות מעולה בכל רחבי הארץ

סוכן בלעדי בישראל:

"בנודי" בע"מ, מ"ר, 4 תל-אביב
סניף: דרך העצמאות 104, ח"פ

חדש! אפנתי!

נשים מאמינות בגרז

Merzi

גרבוניים ארוכים
למכנסיים קצרים
שקופים עד למתניים

ALL-SHEER BIKINI STYLE

בצבעים חדישים

רק 5.30 ל"י

אנו חתלבושים באפנת "חדים"

במדים לא מוכרים
סתר בגדים במדים
תמצאו טיב ואפנה מקוריים
המקדמים את כל האחרים

מדיומם

H. E. M. D. E. N. M. A. T. Z.

רח' אלנבי 55 ת"א

הנהלת חשבונות בירושלים:

פקידות כללית — 4 חודשים!
NATIONAL (I.B.M.)

כתיבה במכונה — חודש!
ביח"ס "הפקיד", י. פורמן, בצלאל 18, ירושלים

הפנוי קיבלת חשבונך, פרע נא אותו בהקדם.

העולם הזה, שבועון החושות הישראלי.

המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134.

תאריך: 136 • מען מברקי: עולמפרס • בית-דפוס משה שהם בע"מ, תל-אביב, רח' מ"ן 6 • ג'ופות: צינגורסיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

התפרסם עוד בהיותו בחו"ל. והתפרסם עוד יותר ברע שהגיע ארצה. בקיצור — מאור גדול ואשרי העיניים שכך רואות. אז מה אני מגלה השבוע — פחות מ- שלושה חודשים מאז הגיע השוכב ארצה? כמובן. יש לו כבר מאהבת. ישראלית, חתיכה, ואשתו של אחד, שאם הייתי מגלה

יש לי בשורה טובה לכל אוהבי ציון, ש- אולי התערערה אמונתם בעם הזה: קליטת העלייה מתקדמת בקצב יוצא מהכלל. כל מי

קליטת עלייה

לכם את שמו, הייתם מקבלים התקפת לב. כן, גם את שמו של **הבעל המקורן** אתם מכירים. הא, איך אפשר שלא להכיר אותו? ועוד אומרים שהוותיקים לא קולטים עלייה. ועוד איך הן קולטות.

שטוען שאיננו קולטים את העולים כהלכה, הוא סתם משמיץ ונלז. רוצים דוגמה? בבקשה: קחו למשל ער- דה חדש מסויים. איננו צריכה לנקוב ב- שמו. אתם מכירים את שמו כאילו לא היה עולה חדש, אלא ותיק שבוותיקים. שמו

הבן הוביל את אמו לחופה

לואשינגטון, כדי להתחתן שם. אבל הם לא התחתנו. בוואשינגטון הכירה גילדה צלם המשרת בצבא, בשם טו והדג' — והתחתנה איתו במקום עם

ביום שישי האחרון הגיעה לארץ מי שעדיין יכולה להיחשב לאחת הפצצות הנכבדות כאן, ומי שבשעתו גרמה לש- שונות ושמוחות לא מעטות — גילדה דורן, בלונדית ו- עדיין-יפהפיה, ל- מרות ארבעים שנו- תיה. ועם מי ה- גיעה, אם לא עם בעלה החדש, ה- טרי, מספר 4 — שהוא בן 26, ב- דיוק בגילו של בנה הבכור?

גילדה דורן

ארנולד כשבנה בכורה מוליכה לחופה. ואם אתם חושבים שהשדה הזאת מקדישה את זמנה רק לנישואין וגירוי- שין, אינכם אלא טועים. בזמן שהיא היתה בוואשינגטון למשל — שנה קצרה אחת בלבד — היא הספיקה להיות ער- רכת של פנית ילדים בתחנת טלוויזיה מקומית, ואחר כך מדריכת הסקי של ילדיו של סרג'נט שריור — גיסם של האחים קנדי, לשעבר שגריר ארצות- הברית בפאריס, וראש חיל-השלום ה- אמריקאי. נראה על מה היא תחשוב עכשיו.

הראשון היה טייס אמריקאי שנהרג ב- מלחמה, השאיר לה את בנה הבכור. הבעל השני היה לא אחר מאשר רוג'ר מור, שאתם יכולים אפילו לראותו ב- טלוויזיה כגיבור סדרת סרטי המלאך. מספר שלוש היה עמי, מספר 4, דומה היה לרנע קט, עתיד להיות ארנולד שפינדקר, מזכיר שני בשגרירות ארצות- הברית בארץ. כבר נערכה אפילו מסי- בת אירוסין בוילה של המזכיר בהרצ- ליה, וכל המי ומי באו למסיבה כולל השגריר ואלוורת ברבור בכבודו ובעצמו. אחרי המסיבה, נסעו גילדה וארנולד

הוא נופל לתנומה קלה להחלפת כוח. עובר זמן, הוא מצליח להתעורר, מאמץ רוחו, השני, מתמוסס שוב לשנת-התאוששות קלה. לאחר זמן, הוא מתעורר בשלישית — וב- מאמצים כבירים מצליח לעמוד במשימה, פעם שלישית. בינתיים כבר מאיר השחר, וכל עוד נפשו בו הוא נחפו לעבודה, זוכה להערה מן הבוס על האיחור. בחיף, הוא אומר לבוס, על שעה איחור אתה עושה רעש? מי מדבר על שעה? עונה לו הבוס. איפה היית שלושה ימים? מצחק מאד.

גים, ולנסות להיקבר באדמה כל עוד נפשם בם. אלא שהיה עוד ספיח לסצינה. כאשר הת- רחקו הווגיים מרחק ביטחון אחד מהשני, פרץ לפתע איש-העסקים בצחוק רועם. "חשבתי לעצמי" גיחך אל בתי-הווג הצעירה שלו, "מה היא עושה עם אחד זקן כמוהו, וגזכרה בבדיחה על אחת שחזרה הביתה ואמרה לבעלה: שמע, שמע, שמעתי ב- מכולת שבגר יכול לשכב עם אשתו אפילו שלוש פעמים בלילה, מה, באמת? עונה הבעל, טוב, אני מוכן לנסות. בא הלילה, והגבר מנסה. סיבוב ראשון עולה בידו, ו-

הרצינות משהלמה

שרה אדי

שרה אדי, שביום ראשון הקרוב אנחנו עומדים להפסיק אותה, היתה תמיד בחורה רצינית, בניגוד לדוגמיות-צמרת אחרות. מהכספים שהרוויחה בדוגמנות, למשל, היא קנתה לעצמה דירה. מלבד עבודתה בדוגמנות, למשל, היא מנהלת בית-חרושת לשמלות. בקיצור — בחורה יעילה.

וכך גם בעסקי הלב. גם אלו היו אצלה תמיד רציניים, לא פרפריים. כשהיא יצאה בשעתו עם ג'ון היימן, מפיק הסרט בלומ- פילד — זה היה רציני מאוד. וכשהיא התחילה אחר-כך לצאת עם ברנדי הנסון — זה היה גם כן רציני.

אלא שכנראה יותר רציני מאשר עם היימן. כי מברנדי הולכת לצאת חתונה. הם נוסעים ביום ראשון לנוווגיה כדי להתחתן שם. שרה הכירה את הנסון, שהוא אחד הבעלים של מועדון טיפאניס, לפני שנה — ומאז זה פרץ.

המיוחד, רווק בלונדי בן 33, חובב ספורט הצליחה, הוא תנראה לא פחות רציני מ- שרה: כדי להוכיח את רצינותו, הוא קנה לה טבעת יהלום בן שלושה קאראט. לפני מים, תצחקו תצחקו, הרצינות משתלמת.

פג'ישה בניו-יורק

מה שקרה השבוע בניו-יורק, מנוגד לכל חוקי הסטאטיסטיקה. אבל עובדה — זה קרה.

פוסע לו זוג ישראלי לאורך השדרה ה- חמישית — שזה בערך כמו דיונגוף שלנו, יסלח לי האל החנון על ההשוואה הנלר- זה — מלהג בדא והא, ומויץ עיניו בחלור- נות-הראות מעוררי-התיאבון. בנייהוג היו חבוקים מאוד, כי פרחה אהבתם. היא עורכת-דין צעירה, הוא איש-עסקים ידוע מאוד. הוא — נשוי. היא — לא. מכאן אתם כבר רואים מסיקים בעצמכם, שהוא והיא הינם פיל ופילגשו (מה בעצם הזכר של פילגשו), שהגיעו לניו-יורק בהסתה, כדי לבלות שם בביטחה.

איוה ביטחה, מה ביטחה. את מי, לפתע, רואות עיניהם הנדהמות, מתקדם ממש מר- לם — אם לא זוג ישראלי אחר, רחמנא ליצלן? ואיוה זוג? היא — עורכת-דין מהידועות בארץ. אין קורא עיתונים שאינו מכיר את שמה. הוא — לא פחות ולא יותר, אלא זה שהיה בשעתו אישיות בכירה ביותר — שימו לב, ביותר — במנגנון ה- ממשלתי. וגם היום הוא עדיין אישיות די ידועה.

ואינני צריכה להסביר לכם, שגם הזוג שמנגד נמצא במצבו של הזוג הראשון. ה- גברת — גרושה. הגבר — נשוי, וגם הם הגיעו לניו-יורק למצוא קצת אלמוניות ב- קרב מיליוניה. נו, לך תסמך על הסטאטיס- טיקה.

טוב, מאחר שכל הארבעה הכירו זה את זה, לא נותרה בידיהם ה- ברירה אלא לחייך בנימוס חיוור לכל הכיוו-

פגז אחרון התפוצץ ונדם

התוכנית בימות ובדים, המשודרת בקול- ישראל בכל צהרי יום שבת, איננה בדיוק המקום בו אתה מצפה לשמוע רעמים ור- ברקים. זוהי תוכנית שלווה צימחית, ה- מתנהלת על מי מנוחות, ושנועדה לעזור לעיכוב שלוש בשעת רגיעה זו.

משום כך נדהמו מאזני התוכנית, בשבת האחרונה, לשמוע התקפה מוחצת שדוגמתה לא שמעו אף בתוכניות מסעירות יותר: "באותו ערב קולקו בהיכל-התרבות" קבע העורך **אברהם עוז**, "מצאה הנהלתו של ההיכל, מכל הזוויות, לפסול דווקא את שירי המחזמר שיער" בהמשך התקפתו, עלה עוד על הנהלת ההיכל גם בגלל החלטתה לפסול את יוהנס פסיון של באך — "אולי בגלל השמועה שגונבה לאוזנה, כי לאחרונה פורר- סם באנגליה מחקר שגילה, כי ישו היה הומו. הייתכן שמישהו, בהיכל, החליט שלא לטמא את הבמה הנכבדה בסטיות? את אותה במה עצמה — שנשאה על גבה את נשיאות מפלגת העבודה בכבודה ובעצמה?"

אחדים מהמאזינים הנדהמים ודאי תמהו, כיצד תגיב הנהלת קול-ישראל על התקפתו חסרת התקדים של העורך. הם יכלו לחסוך לעצמם זאגה. היתה זו תוכנית האחרונה של עוז, העוזב את קול-ישראל כדי ללמד באוניברסיטה. בהזדמנות האחרונה שעמדה לרשותו, הרביץ האיש פגז. פגז ראשון — ואחרון.

פרק שני: המזכירות הפרטיות שהשתלמו על הצמרת

הזנומה הזכירה

מנהל חגי פינסקר

"שהבוס שלך יגש לבוס שלי. הוא לא פחות חשוב". דקה לאחר מכן היה השר עצמו על הקו. במשך עשר דקות, מעידים אנשים שגמר בחדר הסמוך, נשמעו צעקותיו. לאחר שגמר לשטוף את חנה, ביקש לדבר עם האישיות הבכירה עצמה. כשחנה העבירה את השיחה, המשיך השר ושאל במשך חמש דקות נוספות, אחר טרק את השפופרת בזעם. אומרים שאחר כך לא היה לו תיאבון במשך כל היום, מרוב כעס. לא שחנה התרגשה במיוחד. היא המשיכה בשלה, כמו שנהגה מאז הפכה למזכירתו. רתוריקתו של הבוס לפני 11 שנה. על פיה יישק כל דבר במשרד. לעקוף אותה — אפשר רק באמצעות נהגו של האישיות הבכירה. ואכן, בגלל שנהגה הוא טיפוס חייכן וטוב לב, המוכן תמיד לעזור — הוא משמש כתובת לעלייה לרגל לעשרות.

מנכ"ל עודד מסר

הפרטי, אלא גם בתחום עבודתו, כשגם היא הופכת לבוס האמיתי. ■ ■ ■ **תחיל באישיות הבכירה.** היא בכירה מאוד, תאמינו לי. ולמרות זאת, איננה מהזקנים שבנו ביצות וייכשו כבישים, אלא צעירה יותר, סימפטית יותר. וגם פוטוגנית יותר בטלויזיה. כדי האישיות הבכירה מרוכז מוקד כוח עצום בחיי המדינה. מה שרבים תוהים: מי שולט באמת במוקד זה? מי מפעיל שם באמת את הכוח? האישיות — או מזכירתו? נקרא למזכירה חנה. אם אקרא לה בשמה שלה, תוכל כל המדינה לזהות את האישיות — ואז יקרעו אותי. חנה היא כיום בשנות הארבעים שלה, בלונדית, מושכת.

מזכירה יהודית בן-ישראל

החליטו כולם שהבחור מתכוון לשבור שיא. **פינסקר, כאיש הדור הצעיר,** גילה אולי יותר התלהבות מעמיתיו בנושא ההתמזכרות — אך עקרונית נשאר בהחלט במסגרת הנורמה החברתית המקובלת בי צמרת. אין תחום יחיד בחיי המדינה בו לא קיימת כיום תופעת המזכירה שהשתלטה על

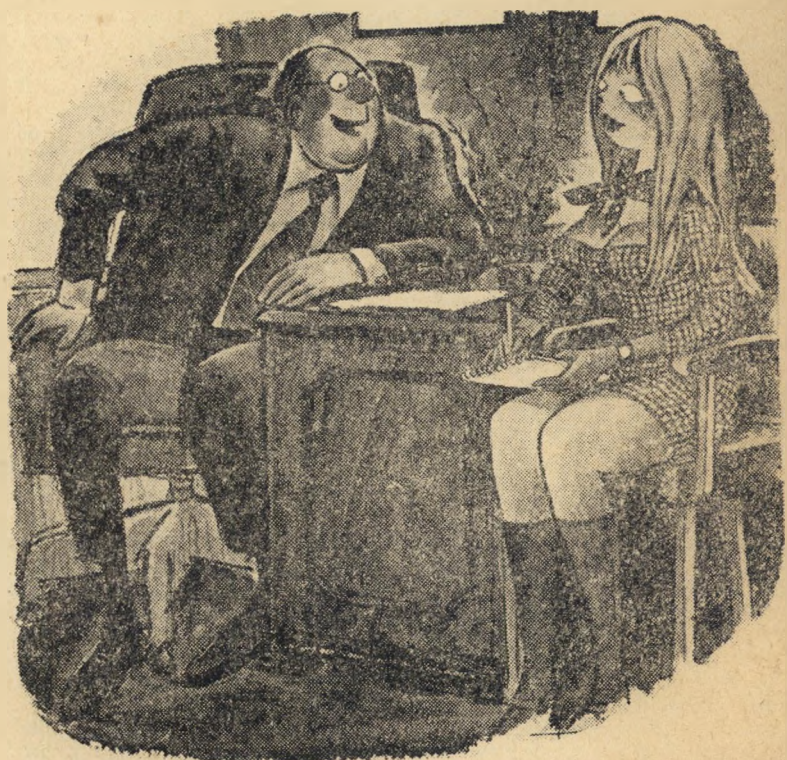
מנכ"ל ישראל גנד

שהתחתן חגי פינסקר, אחד הראשונים בשרשרת מנהלי הטלויזיה התולכים ובאימי בפעם הראשונה עם מזכירתו, הופתעו רק מעטים. הרוב, שידעו מה הולך, ראו בכך את הדבר הטבעי ביותר בעולם, הקורה לכל אחד, ואמרו מול טוב. כשחזר חגי על התרגיל פעם נוספת, הת-

אחרי המרחת

אנשי הצמרת. דוגמאות אחדות: במישור הממשלתי — מנכ"ל משרד הפיתוח ישראל גלעד. ומנכ"ל משרד העבודה עודד מסר. ובמישור הציבורי: רני פרשת האישיות הבכירה. פרשה אחרת: זהו, אגב, הינה דוגמה קלאסית להשתל-טותה של המזכירה על הבוס, לא רק במובן

גרש ממזכירה א' והתחתן עם מזכירתו ה' חדשה — כבר הופתעו קצת יותר. אחרי הכל, בקצב כזה מחליפים רק מעטים, אפילו בצמרת, מזכירות בנשים ונשים במזכירות. אבל כאשר התברר, לאחר שעזב את ה' טלויזיה ויצא לאירופה, כי שם נמצאת איתו מזכירתו השלישית, רות דינר —

"בעוד חצי שעה יש לי ישיבת ממשלה, וכך מה שאני יכול לחשוב עליו זה הציצקעס שלך!"

כל עשרים שנה: תחליף

חדש לאשה המקורית

באוויר, כדי להפסיק את דעתה. לא שמישהו מבין למה. סתם מצפון לא שקט, טוענים המשמיעים. במשך השנים, מאז הגיעה האשה למסקנה שחנה היא יותר ממזכירה סתם — היא לא הצליחה להיפטר ממנה. בהשפעת האשה, העתיקו אפילו היא ובעלה את דירתם ממקום מגוריהם המקורי לירושלים. כך האמינה, האשה, היא תוכל לפקח יותר על העניינים. זה לא עזר. חנה נשארה בעמדתה. האיש הבכיר אמנם נכנע פעם ללחץ של אשתו, ניסה להיפטר מחנה על-ידי כך שסידר לה משרה באחת ממשרדי הסוכנות בחו"ל. כעבור חצי שנה נואש בעצמו, הגיע למסקנה שאיננו יכול בלעדיה, החזיר אותה ארצה. מאז, היא תקועה שם כמו מסמר בלי ראש, טוענים ידידיה הרבים.

משימיה (כלומר, כל מי שעובד איתה) טוענים שרואות גם מה שנעשה מאחורי. במשרד יש לה שני שמות: בפניה, קרר-אים לה חנה. מאחורי גבה, קוראים לה המכשפה. לפעמים, בשעת-רצון, גם המיפלצת. הסיבה: היא רודה בכל סביבתה ביד ברזל, הקימה סביב האישיות הבכירה חומה חסומה, שאין להבקיע אותה בלעדיה. ואל תחשבו שהיא מאלה שמפגינים את כוחם נגד החלשים, ומתחנפים בפני החזקים. אצל חנה, כולם אותו דבר. לפני שנה התפוצצו כל משרדי הממשלה בירושלים לשמע הסיפור, כיצד התקשרה אליה מזכירתו של אחד השרים הבכירים בממשלה, ביקשה לתאם עם חנה פגישה דחופה בין האישיות הבכירה לבין השר. חנה ענתה בקוררוש שהבוס שלה עסוק ויכול להתפנות לשר — רק בעוד שבוע.

הם מתכוונים, "בלי ראש" בשני ה' מובנים. שכן חנה גרמה לבוס שלה, במשך השנים — ומשיכה לגרום — בוז, נות נוראיים. לא רבים — אבל כל אחד בול.

מזכירתו של השר, בלית-ברירה, הציר-זה שהבוס של חנה יסור אל השר ברגע שיתפנה. "מה פתאום?" השיבה חנה.

לאחר שסירב לקבל אותה כמזכירתו, המשיך נחשון והתנגד גם למיקומה של יהודית בחדר המקשר בינו לגלעד.
אלא שהפעם סירב גלעד לוותר. הוא לא חלם להרחיק את יהודית מקירבתו. הפעם נסוג נחשון. מזכירתו החדשה, שרה פלורנטין, נאלצה לגדור הרחק מהביס שלה, בעוד העובדת הוותיקה, הפקידה הפשוטה והחדשה — קיבלה חדר ליד המנכ"ל.
סיכסוך פועט לכאורה זה גרם לשיבוש יחסי העבודה במשרד לתקופה ממושכת. במהלך המלחמה, השתמשו גם יריביו של גלעד, וגם אוהדיו — באותו נימוק עצמו: שני הצדדים הזכירו כיצד, בתחילת 1966, התפטר גלעד מתפקידו דאז, כמישנה

לא פעם הציגה בפני האישיות הבכירה אוליטימטום "או אני — או הוא". הבוס נכנע, פיטר את ההוא. בשני מקרים לפחות, היו אלה פקידים בכירים, שפיתוריהם הביאו נזק עצום למשרדו — שלא לדבר על מישקע הרצון הרע שנוצר.
בהזדמנות אחרת, היא עשתה לו בושת במגע מסויים שהיה לו עם אמצעי התקשורת. עד היום מודעזעים מקורביו לזכר הפרשה.
האיש הבכיר עצמו, גם במידה שהוא מכיר בנוקים הנגרמים לו, חסר אונים לעשות משהו בנדון. הוא התרגל לחנה, עם השנים, אינו מסוגל לחשוב על אדם אחר בעולם שעליו יוכל לסמוך כמו עליה.

מנהל הטלוויזיה החליף

פעמיים את נשותיו במזכירותו

למנכ"ל משרד המסחר והתעשייה. הסיבה: השר דאז, חיים צדוק, מינה אדם אחר לתפקיד המנכ"ל — כשגלעד האמין שתפקיד זה מגיע לו. "אין להביא אדם מבחוץ, מאן שי שלומנו, לתפקידים מרכזיים במשרד", הכריז או גלעד.
אם למרות זאת קם עתה גלעד והביא את יהודית בן-ישראל, ומבחוץ, ולתפקיד מרכזי — מוכיח הדבר רק על כוחה של יהודית, טענו מגיניו של גלעד.
הצרה היא, שזה מה שטענו גם משמיציו.

והוא מסורף אחריה עד שיגעון. הגם היא? אינני יודעת. מכל מקום, בגלל הרומן הזה, היא לא התחתנה עד היום.

מקרהו של ישראל גלעד, בשעתו מנכ"ל משרד הפיתוח, ניתן לראות כיצד גולשים הקשרים הפרטיים בין הבוס והמזכירה לתחומי העבודה, גורמים כמו במקרה זה, למהומה.

בפרשת ישראל גלעד, התחלפו היוצרות הקלאסיות: יהודית בן-ישראל היתה בתחילה ידיו — ורק אחרי זה הוא דאג לקחתה למזכירה.

יהודית, הכירה את גלעד לאחר גירושה מבועה, אחד מעובדי שירותי ישראל. לו היתה נשואה 12 שנה. גלעד הוא גבר סימפטי, בן 50, שהצטרף למנגנון המדינה עם עלותו ארצה ב-1949, ובלט מרגע ראשון כבכיר עיס מוכשר. עשר שנים לאחר מכן היה כבר המישה לממונה על הכנסות המדינה. ב-1967, ישב כבר בגיב הנכבד של מנכ"ל משרד הפיתוח.

היה זה זמן קצר לאחר מינויו זה, כשאחת הפקידות הקטנות במשרדו יצאה לחופשת לידה. המנכ"ל הרים טלפון, הזעיק את יתר דות בן-ישראל, שעבדה אז במשרדו של עורך-הדיון הירושלמי פנחס רבינוביץ.

הגייעה יהודית למשרד הפיתוח.

אלא שהיא לא תפסה את מקומה של הפקידה הקטנה שיצאה לחופש, ואשר במקור מה כביכול באה, או, לא.
היא קיבלה את החדר שקישר בין משרדו הפרטי של המנכ"ל למשרדו של המישה שלה, אלוף-מישה (מיל.) אהרון נחשון.
היה זה גלעד עצמו שהכריז, כאשר נכנס לתפקידו כמנכ"ל — כפי שהכריז כל ה"שנים": "יש לשנות את השיטה לפיה ממנים לתפקידים שונים אנשים שזה עתה נכנסו לתפקידים החסרים את הידע הדרוש". בעברית פשוטה, לא דיפלומאטי: יש להפסיק לחקק תפקידים על בסיס של פרויטקציה.

משום כך, נתקבלה יהודית לעבודה במשרדו של גלעד ללא צל של פרוטקציה: היא נתמנתה מזכירתו של נחשון. כמו כן, מאחר שלא ניתן היה להתקבל לעבודה שלא באמצעות ליטת העבודה, הלכה ונרשמה בליטתה כמחוסרת-עבודה.

התקנתו במשרד הפיתוח היתה כללית.

נחשון זעם על שיהודית הודבקה על שמו, ועל האווירה העכורה שנוצרה במשרד בגלל התמרמרות העובדים, על הגיב השכן בו זכתה הפקידה החדשה.
הוא התמרד, סירב לקבל את יהודית כמזכירתו, תבע לקבל מזכירה מקובלת, כי אמצעות מיכרו פנימי.
גלעד נכנע. במיכרו הפנימי זכתה בתפקיד אחת העובדות החזיקות, שרה פלורנטין.
לפי דבריהם של עובדי המשרד, היתה זו לשינה החופשית של יהודית עצמה שגרמה לכל המהומה. כאשר הגיעה למשרד, סיפרה בתמימות שגלעד הבטיח לה את הגיב של מזכירתו. כאשר התעורר הסקאנדל, ניסה גלעד להדביק אותה כנחשון.

כך בזה עוד לא נסתיימה מלחמת הכיסאות.

חלומי של בוס בצמרת, תאב כוח ורצון להתפאר: מזכיר תו מוצגת בפני כל הקוליות, גורמת להתפעלות כללית.

פירחח צעיר. במקרה הטוב, הוא בגיל העמידה. במקרים אחרים, כבר אינו מסוגל לעמוד אפילו.

לתוך מסגרת חיו האפורים של התייש הקוק הזה נכנסת המזכירה: צעירה, יעילה, זריזה, תוקפנית. במקרים רבים, גם חתיכה. גם כשאנינה חתיכה, הוא רואה אותה תמיד בשעותיה המוצלחות ביותר: מאופרת, מל את מרץ, חייכנית, אדיבה, מבינה, מתחשבת, עוורת, מגינה על האינטרסים שלו, מנספת את ישבנה מול עיניו בכל הזדמנות, תור קעת שד לתוך כתפו באקראי פה, באקראי שם.

אמור, בישראל נכון מצב זה פי שבעים ושבע: בארץ-הקודש שורה צמרת המדינה, בכל התחומים, מחבריה ש התחילו בקטנות, שהיו קיבוצניקים פשוטים,

להתגרש מהאשה החדשה-יחסית, להתחתן שוב פעם עם המזכירה התורנית. וכן הלאה וכן הלאה.

האישיות מזכירה פרטית, כאשר היא מתכננת את השתלטותה על איש הצמרת שלה, איננה חושבת על עתיד רחוק כל כך. ואם חושבת — איננה מאמינה שזה יקרה לה.

מאחר שהיתה כבר בתפקיד המזכירה, היא סבורה שתדע להתגונן, כאשר תהיה לרעיית הבוס, מפני הווממות החדשות. היא טועה, כמובן. מכל שלוש הנפשות הפועלות, במשולש המזכירה-הבוס-האשה, מובילת האשה ביותר באמצעים שבידה. היא יכולה לעשות רק מה שעשתה אש תו של האיש הבכיר, מה שעושות נשותיהם של כל אישי הצמרת החושדות כי המזכירה הפרטית של בעלן רוצה להח

בוס מתגרש כדי להתחתן עם

מזכירתו — מפסיד

גם אשה טובה וגם מזכירה טובה

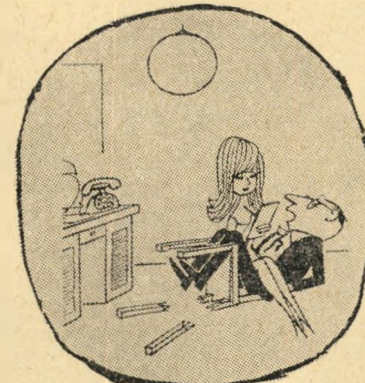
פקידים קטנים, חלוצים צנועים — ולפתע הוטלו, עם קום המדינה, ליורה הרתחת של מקום בצמרת — על הרגשת הכוח המשכרת שבה, על תחת העשייה ותחושת ההנהגה של ביצוע דברים בכירים.
לפתע, באחת, נותרו נשותיהם מאחוריהם מרחק רב, ללא כל סיכוי להישאר צמודות לצד הבעל. במקום האשה, שנהייתה לפתע קטנה, אפורה, פרובינציאלית, לא מבינה — הופיעה המזכירה — כשהיא הטיפף הגמור. היא מעולם לא רבה איתו כמו אשתו. היא מעולם לא מטפיה לו מוסר כמו אשתו. היא מעולם לא מופיעה בפניו קמוטה, לא מסור דרת, עצבנית, טרודה. היא מעולם לא הכירה אותו כבחור קטן ומסכן המתחיל את דרכו. עם המזכירה, ניתנת לו ההזדמנות החלומית להתחיל את חיו מחדש. עם אשה חדשה, צעירה, המכירה אותו רק כבוס הגדול. הוא היה צריך להיות מאבן כדי לא ליפול בפת.

בשבוע הבא:

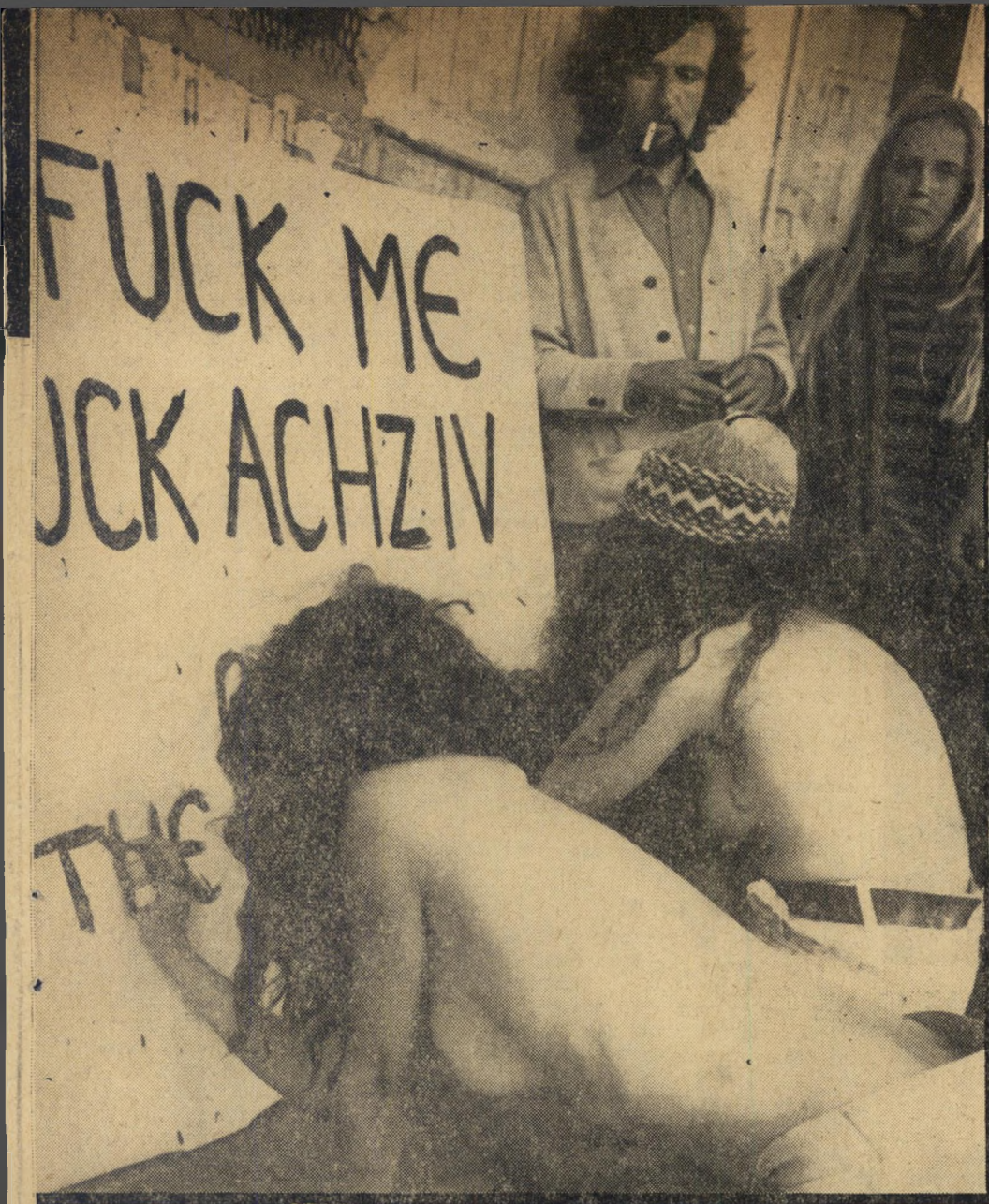
מגלגלות המיליונים

ליף תואר: להתחיל לבקר כל יום במשרד, להטיט מורא, לחקור, דדרוש.
אלא שכל זה מועיל, לרוב, כמו כוסות רוח למת. רק לעיתים רחוקות מצליחה האשה להטיל טרור על בעלה במידה כזו, שסיכום להיפטר ממזכירתו. וגם זה, כשי מתרחש, מתרחש יותר בעולם העסקים ה"פרטיים, מאשר במישור הציבורי-ממלכתי. כך, הופכת גם המזכירה התכנית ביר תר, כאשר היא נישאת לבוס, לבעלת עמדה טאקטית נחותה ביחס למזכירה החדשה. ראה חגי פינסקר וגומר.

המצב, ברגע, הוא, אם כן, כדלהלן: מצד אחד, המזכירה מתקיפה בכיוון ה"טבעת" מצד שני, האשה מנסה להגן על ה"שקר" — ללא הצלחה רבה. ומצד שלישי, הבוס. מה איתו?
הוא, במאבק זה, נחשב כמת. מרגע ראי שון, אין לו כמעט אף פעם סיכוי להימלט. התמונה, כמעט תמיד, חוזרת על עצמה כמו בשטאנץ: הבוס, אם כבר זכה לכבוש לעצמו מקום בצמרת, לא יכול להיות

א. נ. הריני להודיע לנכ"ל שחבי רתנו מאוכזבת מאוד מטיב ה"היטים שסיפקתם למשרדנו..."

השבעה

בלאז'י

ה צולם השבוע בארץ:

מין ומתים

באכז'יב

ההכנות לפסטיבל
וודסטוק הישראלי

